

บทที่ 3

ลักษณะและสถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะและสถานภาพของหญิงชาวจีนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

3.1 ลักษณะของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย

3.1.1 ลักษณะนิสัย

3.1.2 ลักษณะการพูด

3.1.3 แนวคิดในการดำเนินชีวิต

3.2 สถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย

3.2.1 สถานภาพในครอบครัว

3.2.2 สถานภาพในการประกอบอาชีพ

3.2.3 สถานภาพทางสังคม

3.1 ลักษณะของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541 : 13-14) กล่าวว่า ตัวละครเป็นผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องและผู้เขียนกำหนดขึ้น ตัวละครที่ดีต้องมีความสมจริงเหมือนบุคคลจริง ทั้งความรู้สึกนึกคิด อารมณ์และการกระทำ ตลอดจนคำพูด ซึ่งผู้เขียนนำต้นแบบมาจากบุคคลจริง ๆ แล้วหล่อหลอมเป็นบุคลิกลักษณะของตัวละครแต่ละตัว ดังนั้น การสร้างตัวละครในนวนิยายผู้เขียนจะนำเสนอภาพคนจริงในสังคม

จากการวิเคราะห์นวนิยายไทยพบว่า ตัวละครหญิงชาวจีนมีลักษณะนิสัย ลักษณะการพูด และแนวคิดในการดำเนินชีวิต ดังต่อไปนี้

3.1.1 ลักษณะนิสัย

นิสัยคือ พฤติกรรมที่คิดมาเป็นเวลานานแล้ว ได้แก่ การพูด การแต่งกาย และวิธีการมองสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบด้าน การเปลี่ยนนิสัยของคนมักทำได้ยาก อย่างไรก็ตาม นิสัยของแต่ละคนจะมีผลกระทบต่อโลกทัศน์ของเขานั่นเอง และสร้างมุมมองโลกที่แตกต่าง รวมทั้งค่านิยมต่าง ๆ ในชีวิตด้วย การเลือกคู่ชีวิตความเป็นอยู่ นิสัยจึงเป็นสิ่งที่แสดงต่อหน้าคน หรือการแสดงออกที่มีต่อ

สิ่งต่าง ๆ การงานหรือพฤติกรรมของเขาเอง ในนวนิยายไทยได้ปรากฏนิสัยของหญิงชาวจีนดังต่อไปนี้

3.1.1.1 ขยัน

จากที่รู้จักแล้วว่า คุณสมบัติของชาวจีนคือ ความขยัน เนื่องจากประเทศจีนมีคนจำนวนมาก หากไม่ขยันจะอยู่ลำบาก และคุณสมบัติเหล่านี้ได้สืบทอดต่อมาเป็นเวลานาน บรรพบุรุษชาวจีนสอนลูกหลานว่าต้องขยันจึงจะสามารถเกิดประโยชน์ในอนาคตได้

ผู้หญิงจีนเป็นกลุ่มคนที่ขยันทั้งการทำงานและการเรียน นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย สร้างตัวละครเป็นคนเรียนเก่ง คนที่เป็นแพทย์ได้ต้องเป็นคนเรียนเก่งมาก จึงแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงเกิดมาไม่ได้ด้อยกว่าผู้ชาย สิ่งที่ผู้ชายเรียนได้เก่ง ผู้หญิงก็ทำได้ ดังที่กล่าวว่า

“ป้าจ๋า... ลูกสอบได้ที่หนึ่ง ครูบอกว่าลูกเรียนได้ดี ลูกน่าจะเรียนต่อปีนี้ เอมสุดท้ายแล้ว ให้ลูกเรียนต่อได้มั๊ยจ๊ะ ป้า”

“กิมจู เราเป็นชาวไทยเชื้อสายจีน ชาวจีน โฟ้นทะเลคุ้นเคยกับการค้าขาย เรา เดินทางไปทั่วโลกผ่านเส้นทางสายไหมเพื่อการค้า ทำไมไม่ใช้คุณสมบัติพิเศษที่สวรรค์ประทานให้เป็นประโยชน์ ป้าอยากให้คุณ ๆ ค้าขาย ทำกิจการของตนเองลูกทุกคนของป้าจะต้องมีอาชีพการเรียนหนังสือไทยเรียนไว้เพื่อให้รู้ว่าโลกหมุนไปแค่ไหนแล้ว...”

“ป้า แต่ลูกอยากเป็นหมอ ลูกไม่ชอบค้าขาย ลูกจะเรียนหมอให้ได้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 182)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า นวนิยายกล่าวว่า ดงดอกเหมย เสนอว่า โลกนี้ไม่ว่าทำอะไรก็ขาดความรู้ไม่ได้ คนค้าขายก็ต้องเรียนเพื่อให้มีความรู้ คนเป็นหมอก็ควรศึกษาความรู้มา การศึกษาช่วยสร้างคน สามารถทำให้คนเราหาเป้าหมายของเราได้ ช่วยให้ดำเนินชีวิตของตนเองได้ถูกต้อง เวลาผู้หญิงได้เรียนหนังสือ เธอไม่ได้เรียนด้อยกว่าผู้ชาย การศึกษาให้กำลังใจแก่ชีวิตเขามาก จึงทำให้พวกเขาอยากเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตนเอง และอยากมีอิสระต่อการเรียนมากขึ้น ซึ่งคนรักเรียนก็คือคนที่ขยันนั่นเอง

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เสนอว่ายุคสมัยที่โลกยังไม่เจริญ ชาวจีนยังมีความคิดแบบเดิมคือ อยากให้ลูกเรียนสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ จนเมื่อลูกคิดจะไปเรียนต่างประเทศก็กลัวพ่อจะว่าเอา แสดงว่าลูกผู้หญิงในสมัยนั้นยังไม่อิสระ ทำสิ่งที่ตนเองชอบ เนื่องจากผู้ใหญ่ไม่อนุญาตให้ลูกทำตามใจตนเอง ตัวละครหลินเป็นคนที่มิมีนิสัยขยันเรียนจนไม่ยอมเรียนแค่ในเมืองไทยเท่านั้น ดังที่กล่าวว่า

หลินเรียนมัธยมปลาย...

“เจี๊ยะปาจะว่ามัยถ้าหลินจะสอบชิงทุนไปอเมริกา”

“อเมริกา...”

หงส์ขมวดคิ้ว “ทำไมต้องไปอเมริกา”

“หลินอยากไปเมืองฝรั่ง ไปเรียนรู้ว่าโลกกว้างแค่ไหน โลกต้องกว้างกว่านี้ โลก ทั้ง โลกยังมีสิ่งที่ต้องเรียนรู้เยอะแยะ หลินอยากไปที่นั่น”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 200)

จากตัวอย่างที่กล่าว ได้เห็นว่า หลินเมื่อขยันและได้มีสิทธิเรียนหนังสือ ก็ได้รู้จักโลก ตะวันตกผ่านตัวหนังสือ ต่อจากนั้นหลินไม่เพียงพอใจชีวิตของตัวเองในปัจจุบัน เธออยากไปใช้ชีวิตใหม่ข้างนอก นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย สร้างตัวละครหลิน เพื่อเสนอแนวคิดที่ว่า เมื่อผู้หญิงจีน ได้มีโอกาสเรียนหนังสือ บางคนก็เหมือนเว้าวหรือคนที่ถูกปล่อยออกจากรั้ว มีความต้องการออกจากที่เดิม สิ่งที่ผู้หญิงจีนต้องทำไม่มีเพียงแต่ดูแลงานบ้านและคลอคลุก และอยู่ในบ้านโดยใช้ชีวิตของตน เมื่อได้มีโอกาสเรียนหนังสือ ถือว่าเป็นเรื่องโชคดี การศึกษาช่วยพัฒนาตนเองได้ นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ชื่นชมคนจีนที่ได้สืบทอดข้อดีของบรรพบุรุษในด้านนิสัยขยัน

ความขยันจะทำให้คนทุกคนบรรลุผลสำเร็จตามต้องการเร็วขึ้นได้ ความฝันจะเป็นจริงได้ ความขยันยังเป็นอาวุธของคนจน ผู้แต่งชื่นชมหญิงชาวจีนมาก จึงสร้างตัวละครเกือบทุกตัวเป็นคนขยัน ขยันทำงานบ้าน ขยันทำงาน ขยันเรียนหนังสือ จึงทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จในด้านการงานและการเรียนได้ นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ได้ชื่นชมข้อดีของคนจีนผ่านตัวละครผู้หญิงชาวจีน

3.1.1.2 อุดทน

ความอดทนเป็นค่านิยมทางสังคม ไม่ว่าในสมัยใดคนในสังคมก็ขาดความอดทนไม่ได้ นวนิยาย เรื่อง เลดี้เยาวราช อีเป็นตัวละครที่เป็นทั้งน้ำทิ้งแม่ของฮวง หยก และอาจื้อ แล้วก็ เป็นเมียของเตี้ยหยกด้วย อีตัวเล็ก แต่ก็ช่วยเตี้ยทำงานบ้าน ผู้หญิงทำงานบ้านเป็นเรื่องธรรมดาใน สายตาของชาวจีน และเป็นคุณสมบัติเฉพาะของหญิงชาวจีน อีชำนาญเรื่องงานบ้าน ขยันเหมือน ผู้หญิงชาวจีนทั่วไป สามารถทำงานที่เกินกำลังของตนได้ ดังที่กล่าวว่า

อีกระวีกระวาดลงไปก่อนแล้ว หยกไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงตัวเล็ก บางอย่างอี ถึงได้ขยันขันแข็ง ไม่รู้จักเหนื่อยเหมือนเครื่องจักรปานั้น

(เลดี้เยาวราช เล่ม 1. 2546 : 6)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า อีรู้จักหน้าที่ของตนเองได้ดี งานบ้านเป็นสิ่งที่ผู้หญิงชาวจีนทุกคนก็ต้องทำ ไม่ว่าสุขภาพแข็งแรงหรือว่าสุขภาพไม่ดีก็ตาม อีเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวหยก เธอทำตัวเป็นทั้งแม่ของหลานและเมียของพี่เขย เมื่อทำอะไรให้สามีไม่พอใจ เธอก็ต้องอดทน แต่ก็พยายามช่วยสามี ซึ่งตื่นแต่เช้าทุกวัน ช่วยกันทำคิมซ่า อีจึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่ทำงานบ้านด้วยความอดทน

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร หลิวเป็นผู้หญิงไม่ธรรมดา แต่ในฐานะเป็นผู้หญิง เพราะเธอเสียสละมากกว่าผู้หญิงอื่น ทำเรื่องของผู้หญิงไม่เคยทำ คือ การเป็นหัวหน้ากลุ่มนักร้อง หรือเจ้าแม่ เธอคิดในเรื่องที่ผู้หญิงธรรมดาไม่กล้าคิด เพราะชีวิตของเธอเหมือนกับว่าไม่ใช่เป็นตัวของเธอเอง เธอต้องคำนึงถึงอนาคตของวงการนักร้องด้วย ดังที่กล่าวว่า

“แหะจึงต้องทนทุกข์มาตลอด...” ประโยคสุดท้ายของหลิวมีรอยถอนใจ หากคนเป็นแม่หัวเราะด้วยความรู้สึกเวทนาตัวเอง... ก่อนย้าคำเหมือนประชด

“เป็นผู้หญิงจีนต้องอดทน ลือควรรู้ไว้อาหลิว”

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 149)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การที่หลิวทำงานได้ดี นอกจากเธอเองมีความสามารถแล้ว ยังเพราะว่าได้รับการสนับสนุนจากแม่ด้วย แม่สอนให้หลิวรู้จักอดทน การที่จะเป็นเจ้าแม่ในวงการนักร้องได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย เธอต้องมีความอดทนมากกว่าคนธรรมดาหลายเท่า ประเทศจีนเรามีสำนวนว่า คนที่ได้รับการความทุกข์ทรมานมาก ถ้ามีความอดทน ในที่สุดกลายเป็นคนเหนือคนได้ หลิวอดทนได้เหมือนคนจีนเธอจึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงจีนที่อดทนทำหน้าที่ที่ผู้หญิงไม่ควรทำเลย

นวนิยาย เรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัสดาพัทธ์ เกิดในครอบครัวจีน แต่การที่เธอเป็นผู้หญิง เธอจึงไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อ เธอต้องทำงานหนักกว่าพี่ชายหลายเท่า เหมือนเป็นคนรับใช้ของครอบครัว เธอไม่มีสิทธิเรียนหนังสือเหมือนพี่ชาย เพราะพ่อแม่คิดว่า ลูกผู้หญิง เมื่อโตแล้วก็จะเป็นคนของตระกูลอื่น พ่อของจัสดาพัทธ์เปิดร้านขายชาหามู เธอต้องตื่นแต่เช้าช่วยพ่อทำงานด้วยความอดทน ดังที่กล่าวว่า

ก่อน โรงเรียนเปิดเทอม หล่อนทำงานตั้งแต่ตีสี่ เฝ้าชาหามูชูดชน ดำเครื่องปรุงคัมชาหามู แทบจะต้องทำงานทุกอย่างแทนพ่อ กินข้าวเช้าแล้วก็ช่วยขายชาหามูจนสายจนเสื้อผ้าของทุกคนในบ้านไปซักที่ทำน้ำ...

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 45)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ในครอบครัวของชาวจีน จัสดาพัทธ์มีฐานะเป็นลูกผู้หญิง ไม่มีสิทธิเท่าลูกผู้ชาย เพื่อให้อยู่ได้เธอต้องขยันและอดทนทำงานบ้านเรื่อยมา ในความคิดของพ่อแม่เธอเหมือนเป็นบุคคลภายนอก ไม่ใช่สมาชิกของครอบครัว เนื่องจากเป็นผู้หญิง จึงไม่มีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชาย

เธอต้องอดทนทำงานทุกอย่างที่พ่อแม่สั่งไว้ จึงเป็นความโศกเศร้าที่เกิดมาเป็นผู้หญิงในสมัยนั้น แต่จัดตาสักก็เป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงจีนที่อดทนต่อการทำหน้าที่ลูกผู้หญิงในบ้านที่ลำค้ำน้อยกว่าลูกผู้ชาย

3.1.1.3 ประหยัด

การประหยัด คือ การใช้สิ่งของให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ ไม่ทิ้งให้สิ้นเปลือง การประหยัดช่วยยกระดับคุณภาพของครอบครัวได้ และช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติได้ด้วย ดังนั้นคนจีนในประเทศไทยได้สืบทอดนิสัยประหยัดจากบรรพบุรุษผู้ลูกหลาน

นวนิยาย เรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ดาหลาเป็นลูกคนโตของอาจางกับอาชิน โดยปกติคนที่ เป็นลูกคนโตต้องทำตัวเป็นลูกที่รู้เรื่องที่สุด เพราะต้องช่วยพ่อแม่ดูแลน้อง ช่วยลดภาระของพ่อแม่ ดังนั้นลูกคนโตจึงได้รับคำสั่งสอนดี ๆ จากพ่อแม่ ดาหลาเป็นลูกผู้หญิงที่สืบทอดประเพณี วัฒนธรรมที่ดีของจีน ได้ดีมาก เธอมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ เข้าใจพ่อแม่ มีน้ำใจและเป็นคนประหยัด โดยที่สามีก็ชื่นชมเธอ ดาหลาเป็นทั้งลูกสาวที่ดีและภรรยาที่ดีเหมือนกัน ดังที่กล่าวว่า

...แต่ดาหลาเป็นคนประหยัด ใช้เงินเป็น 'ไม่ได้' ฟูมเพื่อกับการซื้ออะไรที่

ไว้ประโยชน์

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 345)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ดาหลาแม่เกิดในไทย แต่ก็ได้สืบทอดคุณธรรมเรื่องการประหยัดของจีนไว้ได้ ทำให้สามีเชื่อถือเธอ เหมือนกับว่าเป็นความไว้วางใจระดับที่สูงที่สุด ดาหลาเป็นภรรยาในอุดมคติของผู้ชายทุกคน ซึ่งใช้เงินเป็น ช่วยจัดการเงินและทำให้สามีวางใจได้ด้วย ดาหลานิรันดร์ เธอรู้จักหน้าที่ของตนเองได้ดีมาก ในฐานะเป็นภรรยา เธอพยายามช่วยสามีจัดบ้าน เธอจึงเป็นตัวแทนที่ดีของผู้หญิงชาวจีน โดยเฉพาะด้านการประหยัด

3.1.1.4 เชื้อฟังกู้ใหญ่

จริยธรรมดั้งเดิมของจีนกำหนดว่า ผู้หญิงไม่มีสิทธิเลือกชีวิตของตนเอง เมื่อยังไม่แต่งงาน ผู้หญิงที่ดีต้องเชื้อฟังกู้พ่อแม่ เพราะว่าผู้ใหญ่มิ่ประสภการณ์มาก ผู้ใหญ่จึงชื่นชอบลูกหลานที่เชื้อฟังกู้

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย เหมยเป็นคนสวย อ่อนโยน และเชื้อฟังกู้พ่อแม่ แม้ว่าการแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่สำหรับผู้หญิง เธอก็ยินดีให้พ่อแม่เลือกคู่ครองให้ เธอทำตาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เหมยและสาวใช้ชะงักหน้า เมื่อผ่านประตูด้านนอกเข้าไปยังตัวคุณหาสน์

เถ่าแก่ ชั่วกำลังต้องรับแม่สื่อ เหมยเดินนำหน้าสาวใช้เข้ามาด้วยสีหน้าที่ยังคงบอก

พิรุณแม่สื่อหันมาจ้องมองเหมยด้วยรอยยิ้มกวาดสายตามองหญิงสาวด้วยแววตา

ถี่ถ้วนที่บอกถึง ความชื่นชมในตัวเหมยเป็นพิเศษ

“อ้อ...มาพอดี นี่ไงละดอกเหมย ปีนี้อายุสิบเจ็ดปีแล้ว ถึงแม้ว่าดอกเหมย จะกำพร้าแม่ แต่งงานบ้านงานเรือน งานเย็บปักถักร้อยอบรมมาอย่างกุลสตรี อาหมย...รู้จักแม่สื่อเสียชีลูก แม่สื่อเขานี้ทำหน้าที่แม่สื่อให้คู่บ่าวสาวมาแล้วนับ ไม่ถ้วน ล้วนแต่แต่งงานอยู่กินกันเจริญรุ่งเรือง มีลูกหลานสืบสกุลมากมาย”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 3)

จากตัวอย่าง เราได้รู้ว่า แม่เหมยไม่มีแม่ เหมยเป็นคนมีมารยาท แม่นตนเองไม่พอใจที่พ่อหา แม่สื่อมา แต่เหมยไม่ได้แสดงอะไรออกมาทำให้พ่อเสียหน้า แม่เป็นคนสวยและบ้านมีฐานะ เมื่อถึง เวลาเลือกคู่ก็เลือกเองไม่ได้ เธอเป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่เรียบร้อย เชื่อฟังคำสั่งพ่อแม่ ลักษณะ แบบนี้ตกทอดมาสู่ผู้หญิงชาวไทยเชื้อสายจีนในเวลาต่อมาด้วย

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย หงส์เป็นลูกคนโตของฮั่วกับเหมย เธอเป็นคนมีความกตัญญู และใจดี ในฐานะเป็นพี่ เธอดูแลน้องสาวได้ดีมาก ช่วยพ่อเลี้ยงน้อง และหาอาชีพใหม่มาทำ ช่วยลด ภาระของพ่อ หงส์เป็นลูกที่เชื่อฟังพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ให้แต่งงานก็แต่ง และเมื่อมีปัญหาครอบครัว หงส์ก็อยากให้พ่อของเธอเป็นคนตัดสินใจ เพราะเธอแต่งงานตามใจผู้ใหญ่ จึงอยากให้ผู้ใหญ่ ตัดสินใจให้ ตามที่เธอมีปัญหา ดังที่กล่าวว่า

หงส์ร้องไห้อย่างเงียบ ๆ ไหมคิ่งหญิงสาวเข้ามากอดไว้ ใบหน้าเรียวเล็ก ของหงส์ชบอยู่ที่ไหล่ของไหม

“มันก็ขึ้นอยู่กับหนูรักเขาหรือเปล่า แล้วก็ขึ้นอยู่กับเขาละ.. รักหนูพร้อมที่จะ สำนึกผิดแล้วก็เริ่มต้นใหม่หรือเปล่า อย่าให้เรื่องที่เกิดขึ้นมันผ่านไปโดยที่เร าไม่ได้ใช้เป็นบทเรียนผู้หญิงก็มีอาวุธแต่ต้องรู้จักหยิบขึ้นมาใช้ให้มันถูกจังหวะ”

“...หงส์แต่งงานกับเขาเพราะต้องการให้ปามีความสุข หงส์ไม่รู้ว่าหงส์ รักเขาหรือเปล่า ปาไม่พูด ปาไม่ให้ความเห็นอะไร หงส์ตัดสินใจไม่ถูก ”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 320)

จากตัวอย่างข้างต้น เราจึงรู้ว่าหงส์เป็นคนมีความกตัญญู ที่ยอมแต่งงานกับสามีเพราะอยาก ให้พ่อมีความสุข โดยตนเองไม่รู้ว่ารักสามีหรือไม่ สามีคนนี้ก็คือคนที่พ่อเลือกให้ หงส์เป็นลูกคนโต เห็นใจพ่อ เพราะการกระทำของน้องทั้งหลายไม่มีใครทำให้ลูกใจพ่อ มีแต่ทำให้พ่อผิดหวัง หงส์จึง เสียสละ ตนเองให้พ่อสมหวังตามความฝันของพ่อ แต่งงานกับคนที่พ่อเลือกให้ โดยที่ตนเองไม่ได้ คิดว่าคนนั้นจะเหมาะสมกับตนเองหรือเปล่า หงส์เป็นพี่ที่ดี แล้วก็เป็นผู้สาวที่ดีด้วย หงส์จึงเป็น ตัวแทนของการเชื่อฟังผู้ใหญ่มาก แม้เรื่องยิ่งใหญ่ในชีวิตคือเรื่องแต่งงานก็ยังเชื่อฟังผู้ใหญ่

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย ท้อเป็นลูกคนที่ 4 ของฮั่วกับเหมย ซึ่งเป็นลูกที่เหมือนแม่ มากที่สุด เธอเป็นคนเงียบ อ่อนหวานและกล้าต่อสู้กับความคิดแบบเก่า ท้อทำหน้าที่ดูแลทุกคน ในบ้านอย่างสงบเรียบร้อย และเชื่อฟังผู้ใหญ่ ดังที่กล่าวว่า

ท้อตักข้าวแจกจ่ายทุกคนในโต๊ะอาหารที่ทุกคนนั่งอยู่ในตำแหน่งเดิม
ฮั่วเริ่มกินข้าวบนโต๊ะอุดมสมบูรณ์ เพราะฮั่วมีฐานะที่ดี ท้อทำหน้าที่แม่บ้านด้วย
หล่อนไม่ได้มีอาชีพเช่นหงส์และลิ่ง ท้อจึงเป็นเสมือนกลไกของครอบครัว คุณแล
น้อง ๆ ทั้งยังเรียนหนังสือซักรีดเสื้อผ้า ทำอาหาร และดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายของบ้าน...

(คงคอกเหมย. 2544 : 203)

ตัวอย่างข้างต้นนี้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อยังอยู่ในบ้าน ท้อเป็นลูกสาวที่ทำงานได้ถูกใจฮั่วมาก
นอกจากขยันอดทนและประหยัดเหมือนแม่แล้ว ยังมีความสามารถดูแลงานบ้าน คุณแลน้อง
บุคลิกภาพของเธอเป็นตัวอย่างที่ดีแบบลูกสาวชาวจีน ซึ่งเป็นคนขยัน ระเบียบเรียบร้อย เธอรู้จักหน้าที่ของ
ตนเอง มีความรับผิดชอบต่อผู้ใหญ่พี่น้อง และครอบครัว

นวนิยาย เรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย คาหลาเป็นลูกสาวคนโตของอาจางกับอาชิน ในฐานะ
เป็นพี่ คาหลารู้สึกกดดันมาก คาหลาเข้าใจพ่อแม่ เพื่อไม่ให้พ่อแม่เสียใจ เธอเสียสละมาก
แม้ความฝันของตนเอง และยอมแต่งงานกับคนที่เธอยังไม่รู้จักดี ดังนั้น การแต่งงานของคาหลา
ไม่ได้แต่งด้วยความรัก สิ่งแบบนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับคนจีนในสมัยก่อน ดังที่กล่าวว่า

อาจางพูดด้วยน้ำเสียงเข้มเป็นงานเป็นการ ทุกคนรู้ว่ายามใดที่ผู้เป็น
พ่อหรือแม่พูดภาษาจีนกับลูก ๆ นั้นหมายถึงเรื่องนั้นใครจะทำเป็นไม่สนใจ
หรือไม่ใส่ใจไม่ได้ความหมายที่พูดมาทั้งหมดคือ คาหลาเป็นลูกคนโตต้องดูแล
ครอบครัว... เป็นลูกผู้หญิงที่ดีต้องเชื่อฟังพ่อแม่... ลูกต้องแต่งงานกับคนที่พ่อแม่
เลือกให้... ลูกกตัญญูจะพบกับความเจริญ...

แต่คาหลาก็ไม่ได้เห็นแก่ความสุขสบายที่จะได้รับ เพราะเธอยังไม่เคยรู้จัก
ความรักจึงไม่แน่ใจนักกว่าเธอจะใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เธอไม่ได้รักได้หรือไม่และได้
ดีแค่ไหน

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 54-55)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า คาหลาเป็นสาวที่เข้าใจฐานะของตนเอง มีความกตัญญู เมื่อคำนึงถึง
ความรู้สึกของพ่อแม่ เธอจึงต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่ไม่กล้าปฏิเสธ เพราะต้องคำนึงถึงความรู้สึก
ของผู้ใหญ่และอนาคตของครอบครัวต้องคิดถึงครอบครัวก่อนคิดถึงตนเอง เธอพยายามจะทำตัวเป็น
แบบอย่างของน้องให้ได้ ที่จริงเธอทำดีอยู่แล้ว การทำตัวเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย
เพราะว่าต้องเสียสละมาก เพื่อไม่ให้พ่อแม่เสียใจ ทำตามคำสั่งของพ่อแม่ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะตนเองชอบ
หรือไม่ชอบก็ต้องทำตาม เหมือนกับว่า อยู่เพื่อพ่อแม่ ไม่ได้อยู่เพื่อตนเอง

นวนิยายเรื่อง เลดี้เยาวราช ฮวงเป็นลูกสาวชาวจีนที่ยอมทำตามการจัดการของพ่อแม่ใน
ฐานะเป็นลูกคนโต เธอมีความกตัญญู เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ยอมต่อต้านพ่อ เธอเหมือนผู้หญิงชาวจีน

ส่วนใหญ่ในสมัยนั้น ที่มีชีวิตที่สงบ มีสามีเลี้ยงดูตนเอง แล้วตนเองก็ทำหน้าที่คลอดลูก ดูแลงานบ้าน ดูแลผู้ใหญ่เท่านั้นเอง เธอคิดว่าชีวิตแบบนี้เป็นชีวิตที่สมบูรณ์แล้ว ดังที่กล่าวว่า

“เจ้าไม่เหมือนลื้อ” ฮวงเอ่ยออกมา “เจ้าไม่ชอบเรียนแบบลื้อและเจ้าก็

ไม่อยากทนเคียด จะมีอะไรดีกว่าการมีผัว”

(เลดี้เยาวราช เล่ม 1. 2546 : 13)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า แม้จะเป็นพี่น้องกัน แต่การแสวงหาของชีวิตแตกต่างกัน ฮวงพึ่งพอใจสิ่งที่มีอยู่ เธอก็อย่างเดียวกันกับผู้หญิงชาวจีนสมัยก่อนที่ขอแค่มีครอบครัวก็เพียงพอแล้ว เธอประนีประนอมกับการจัดการชีวิตทั้งหมด ไม่เคยเชื่อว่าโชคชะตาของผู้หญิงเปลี่ยนได้ด้วยมือของตนเอง ฮวงเชื่อฟังผู้ใหญ่มากตามแบบผู้หญิงชาวจีนทั่วไป

นวนิยายเรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัดตาดส์ (หลี่) เกิดในครอบครัวชาวจีนมีทั้งลูกชายกับลูกสาว แม้จะเป็นลูกเหมือนกัน แต่มีฐานะแตกต่างกันมาก จัดตาดส์ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านและการเตรียมชาห่มไว้ขายในแต่ละวัน เธอทำงานหนัก ต้องตื่นตีสี่ทุกวัน แต่เธอก็เป็นลูกสาวที่เชื่อฟังพ่อแม่ ดังที่กล่าวว่า

...ชีวิตวัยเด็กของหล่อนขมขื่นและถูกกดขี่มาก หล่อนต้องตื่นนอนตั้งตีสี่กว่า ๆ ช่วยพ่อแม่เตรียมของขาย เพราะบ้านของหล่อนเป็นตึกแถวและพ่อแม่อาชีพขายชาห่ม

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 41)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า แม้ฐานะของลูกชายกับลูกสาวในครอบครัวของจัดตาดส์จะไม่เท่ากัน มีความไม่ยุติธรรมระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายเกิดขึ้นในครอบครัวชาวจีน แต่ไม่มีใครช่วยลูกสาวในครอบครัวชาวจีนได้ พ่อแม่จะใช้แรงงานลูกสาวอย่างเต็มที่ก่อนลูกสาวแต่งงาน เพื่อให้คุ้มค่าที่เลี้ยงดูมาตั้งหลายปี และลูกสาวชาวจีนที่แม่จะต้องทำงานหนักก็เชื่อฟังและทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่ทุกประการ

3.1.1.5 เข้าใจคนอื่น

การเข้าใจคนอื่นคือ การมีน้ำใจต่อคนอื่น รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เคารพคนอื่น ไม่ยึดถือข้อบกพร่องของคนอื่นมากเกินไป รู้จักให้อภัยคนอื่น และยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย ลั้งเป็นลูกคนที่ 2 ของฮั่วกับเหมย ไม่ได้เรียนหนังสือ จึงไปเรียนเสริมสวยแทน แล้วก็เปิดร้านเสริมสวยกับพี่สาว ซึ่งเป็นร้านเดียวกับร้านทำเสื้อผ้าของหงส์ ลั้งเป็นลูกสาวที่ติของพ่อแม่ และเป็นคนเข้าใจคนอื่นเสมอ ดังที่กล่าวว่า

“ปาดะ...”

น้ำตาของท้อคลอดวงตาขึ้นมาทันที “ปาดะเป็นยังงัยบ้าง”

“ปาดะ...”

ลิ่งถอนใจยาว “ก็ยังโกรธอยู่ โกรธจนไม่ยอมให้พวกเราเอ่ยชื่อของท้อแต่
วันหนึ่งปาดะจะหายโกรธ ยังงัยปาดะปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าปาดะมีลูกเจ็ดคนลูกผู้หญิง
...จะตัดใครคนหนึ่งออกไปไม่ได้”

(คงคอกเหมย. 2544 : 258)

จากตัวอย่างทำให้รู้ว่า ลิ่งเป็นคนที่มีความถึถ้วนเข้าใจคนอื่นและมีความสามารถใน
ปลอบใจคนอื่น รักทั้งพ่อและพี่น้อง หวังว่าชีวิตของทุกคนในครอบครัวจะเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี
อยากให้ทุกคนในครอบครัวเข้าใจกันซึ่งกันและกัน ถ้าหากทุกคนในครอบครัวเข้าใจกัน ทุกคนก็จะ
มีความสุขในการอยู่ร่วมกัน

นวนิยายเรื่อง โบตันกลีบสุดท้าย ดันหยงเป็นลูกสาวคนที่สามของอาฉางกับอาชิน ในฐานะ
เป็นลูกสาวเล็ก เธอมีความสุขมากกว่าพี่สาว เนื่องจากไม่ถูกกดดันจากพ่อแม่ มีความสัมพันธ์ที่ดี
ต่อกันระหว่างพี่น้อง มีความห่วงใยกัน และเข้าใจกันซึ่งกันและกัน ดังที่กล่าวไว้

ทุกคนต่างมองหน้าคาหลา รอว่าเธอจะให้คำตอบว่าอย่างไร คาหลามี
ท่าทางอึดอัด ยากยิ่งจะอธิบาย ดันหยงเข้าใจความรู้สึกของพี่สาวคนโตดี แต่จะพูด
อะไรออกมาตอนนี้ก็เห็นว่าไม่สมควรเพราะเธอเป็นเด็ก และพ่อกำลังเคร่งเครียด
เอาจริงเอาจังกับเรื่องที่อยู่กันอยู่ที่นี่

(โบตันกลีบสุดท้าย. 2551 : 54)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ดันหยงเป็นคนที่สนใจความรู้สึกของญาติพี่น้องเสมอ เธอใช้วิธีที่
เหมาะสมกับกาลเทศะ โดยปลอบใจพี่ แม้อายุของเธอยังน้อย แสดงให้เห็นว่าเธอได้รับ การสั่งสอน
ที่ดีจากพ่อแม่ ในครอบครัวชาวจีน ความอบอุ่นและความเข้าใจกันของคนในครอบครัวเป็นสิ่ง
สำคัญมาก เมื่อสมาชิกในครอบครัวเข้าใจกันซึ่งกันและกันแล้ว คนที่ประสบความสำเร็จจะรู้สึกดีขึ้น
เพราะว่ามีคนในครอบครัวเข้าใจเขาอยู่ การที่จะเข้าใจคนอื่นได้ควรเริ่มจากการเข้าใจคนอยู่รอบข้าง
ตัวเราก่อน เช่นญาติพี่น้องของเราเอง

นวนิยายเรื่อง หงส์เหนือมังกร ตัวละครแสดงให้เห็นว่าคนที่เข้าใจเรามากที่สุดคือคนที่
แม่ เพราะท่านให้กำเนิดเรา และเลี้ยงดูเรา จึงรู้จักนิสัยเราได้ดีที่สุดในโลก ดังนั้น เมื่อคนอื่น
ไม่เข้าใจเรา และเราไม่สามารถอธิบายให้ใครเข้าใจได้ คนที่รับฟังปัญหาและเข้าใจเราได้ดีที่สุดคือ
แม่ หลิวเป็นเจ้าแม่ เธอเป็นผู้หญิง คนอื่นจึงอิจฉาเธอ แม้แต่คนที่เพื่อนชายก็จะอิจฉามากกว่า
คนอื่น แม่ของหลิวได้พูดให้น้องชายหลิวลดความอิจฉาที่มีต่อหลิว และเข้าใจในความทุกข์ที่หลิว

ต้องรับตำแหน่งเจ้าแม่ แม่ของหลิวเข้าใจทั้งลูกชายและลูกสาว จึงพยายามพูดให้ทั้งสองคนเห็นใจซึ่งกันและกัน ดังที่กล่าวว่า

“อาเจี๊วเวลานี้น่าสงสารที่สุด” ผู้มากวัยกว่านี่ก็ถึงบุตร

“น่าสงสารยังไงเหมาะๆ ตอนนี้อีใหญ่จะตาย ทุกอย่างก็อาเตี้ยทำไว้ก็เป็นของอีหมด” รอยริษยาปรากฏในดวงตา

“ดีเล็ก...” คนเป็นแม่ปรามลูกชาย “ลื้อรู้จักใช้สมองเสียบ้าง”

“ใช้อย่างไร?” คนอ่อนวัยกว่าย้อนคำถาม

“การที่อาหลิวอียอมขึ้นแทนอาเตี้ย ลื้อว่าเขาเป็นสุขตรงไหน?” นภาพร ย้อนถามลูกชาย

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 303-304)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า แม่ของหลิวเป็นแม่ที่ดี เธอรักทั้งลูกชายกับลูกสาว เธอเข้าใจทั้งคู่ รู้จักความต้องการของลูกชายและลูกสาว ในการนี้ เธอรู้ดีว่าลูกสาวเสียสละมากกว่า เธอพยายามให้ลูกชายเข้าใจพี่สาว เพื่อให้ความขัดแย้งระหว่างลูกสาวกับลูกชายจะได้สงบลง ในฐานะเป็นแม่ก็ไม่ได้ลำเอียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เธอพูดแต่ความจริง เธอพูดด้วยประสบการณ์ที่เป็นภรรยาของเจ้าพ่อ เธอจึงรู้จักกลุ่มนักแสดงได้ดี เธอจึงเข้าใจว่าคนเรามีทั้งความสุขและความทุกข์ อำนาจและเงินไม่เท่ากับความสุข แต่การเข้าใจกันทำให้เรามีความสุขได้ เพราะใจเราจะกว้างออก แม่ของหลิวจึงเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่มีความเข้าใจต่อคนอื่นเป็นอย่างดี

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เขาวราช อีมีการศึกษาไม่สูง และเธออายุมากกว่าหยกหลายปี จึงมีประสบการณ์ชีวิตมากกว่าหยก อีจึงมองปัญหาได้ดีถนัดกว่า ไม่ทำหรือคิดเอาแต่ใจตัวเอง จึงมองคนทั้งสองด้าน อีคิดว่าคนเราไม่ได้มีแต่ข้อเสียไปหมด อย่างน้อยก็ยังมีข้อดีอยู่บ้าง อีก็อยากให้หยกคิดอย่างอีเช่นเดียวกัน ดังที่กล่าวว่า

แต่กระนั้นหยกก็ยังไม่เชื่อ อีมองหลานสาวคนเล็กแล้วถอนใจเบา ๆ

“หยก... บางคนเขาก็ดีด้วยตัวเองอย่ามองเขาร้าย เอาเถิด ยังไงอีก็ไม่มา

จากบ้านหอรอกและตามสัญญาจะไปด้วยกัน... ไม่มาอาศัยฟัวอาฮวง... ดีไหม”

(เลดี้เขาวราช เล่ม 1. 2546 : 149)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้หญิงอย่างอีมีความอ่อนโยน ไม่ได้เป็นคนเห็นแก่ตัว เธอก็ช่วยคนอื่นคิดอยู่เสมอ เมื่อประเมินคนอื่น ไม่มองคนใดร้าย ชอบช่วยเหลือคนอื่น โดยเฉพาะญาติ เธอสอนหลานให้รู้จักเข้าใจคนอื่น เมื่อเกิดความเข้าใจกันและให้อภัยกันแล้ว ชีวิตจะได้สบายกว่าเดิม อีจึงเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงจีนที่เข้าใจคนอื่น

นวนิยายเรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัตุรัส (หลี่) เกิดในครอบครัวที่ไม่เห็นความสำคัญของลูกผู้หญิง พ่อแม่ของจัตุรัสกดขี่เธอให้ทำงานบ้านทุกอย่าง แต่การที่เธอเติบโตในครอบครัวแบบนี้ก็ไม่ได้ทำให้นิสัยเธอมีนิสัยรุนแรงเกินควร ในทางตรงกันข้ามเธอกลับเป็นผู้หญิงที่เข้าใจคนอื่น มีน้ำใจ และยังสั่งสอนคนที่อายุน้อยกว่าด้วย ดังที่กล่าวว่า

“หลี่ไม่คิดว่าอาจารย์ท่านจะใจดำกับพวกเราได้หรอก อาจารย์เลอสรรท่านคิดช่วยกระทั่งเด็กอื่น ๆ แล้วเพชรเป็นญาติท่านนะ ถึงอาจารย์เลอสรรก็เถอะคุณ ท่านคิดพิพิธภัณฑสถาน บ้านนี้จะเป็นพิพิธภัณฑสถานให้ใครดูแล การจะจัดพิพิธภัณฑสถานก็ต้องการคนทำงานหลายคน รับรองว่าถึงอย่างไรเพชรก็มีงานทำเลี้ยงตัวรอดเพชรอย่างกังวลให้มากนัก”

(บัวเลี้ยงน้ำ, 2546 : 160)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า จัตุรัส (หลี่) เป็นผู้หญิงชาวจีนที่เข้าใจคนอื่นมากอีกคนหนึ่ง เธอมองปัญหาและพิจารณาในสถานการณ์จริง รู้จักใช้สมองคิดไม่เพียงแต่ฟังคนอื่นพูดเท่านั้น ไม่ใช่เอาแต่ความคิดส่วนตัว เธอยังรู้จักวิธีปลอบใจคนอื่นด้วยเหตุผลที่ดี ทำให้มีความน่าเชื่อถือ ดังนั้นคุณธรรมที่เธอมีอยู่จะกระจายไปถึงคนอื่น ๆ ด้วย

สรุปว่าการที่ผู้หญิงชาวจีนยุคก่อนเป็นแบบนี้ เพราะว่า ผู้หญิงชาวจีนถูกห้ามไม่ให้ออกจากบ้าน พวกเขาได้รับคำสอนจากพ่อแม่ท่านนั้น จึงทำให้ผู้หญิงชาวจีนมีนิสัยอ่อนโยน เชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ เข้าใจคนอื่น ไม่กล้าต่อสู้กับความไม่ธรรม พวกเขาจึงต้องอดทนทุกอย่าง เพื่อจะเป็นผู้หญิงที่ดีที่ทุกคนคิด

3.1.1.6 ตามแต่อารมณ์

คนที่มีนิสัยตามแต่อารมณ์ก็คือผู้ที่กระทำในลักษณะที่เอาแต่ใจของตนเอง หรือว่าปล่อยตัวป่าเถื่อนปากกล้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง หรือทำแต่สิ่งที่มีลักษณะผิดปกติ หรือพูดโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น หรือกระทำตามความต้องการ หรือความคิดของตัวเอง

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย หลินเป็นลูกคนที่ 5 เป็นคนเจิบ และเป็นคนชอบคิด มีความกล้าหาญเผชิญภัย เมื่อเทียบกับพี่น้องคนอื่น หลินคิดถึงอนาคตมาก แล้วยังเป็นคนที่เรียนเก่งด้วย นิสัยของเธอคือกล้าคิดกล้าทำ โดยที่ไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น ถ้าเธอคิดว่าเรื่องที่ตนเองทำนั้นถูกต้อง เธอก็จะทำตามแต่อารมณ์ของเธอ ดังที่กล่าวว่า

หลินเรียนมัธยมปลาย...

“เจ้ ป่าจะว่ามั๊ยถ้าหลินจะสอบชิงทุนไปอเมริกา”

“อเมริกา...”

หงส์ขมวดคิ้ว “ทำไมต้องไปอเมริกา”

“หลินอยากไปเมืองฝรั่ง ไปเรียนรู้ว่าโลกกว้างแค่ไหน โลกต้องกว้างกว่า
นี้โลก ทั้ง โลกยังมีสิ่งที่ต้องเรียนรู้เยอะแยะ หลินอยากไปที่นั่น”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 200)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า หลินไม่พึงพอใจกับในชีวิตของปัจจุบัน อยากออกไปข้างนอกดูว่า
โลกนี้กว้างแค่ไหน เธอคนเรียนเก่ง เคารพพ่อแม่ก็มีความคิดของตัวเอง และก็กล้าแสดงความคิด
ของตัวเอง เมื่อเกิดความคิดอะไรก็อยากปฏิบัติทันที เพื่อตอบสนองความต้องการความคิดของ
ตัวเอง การทำตามแต่อารมณ์ของผู้หญิงชาวจีนจึงเป็นไปเพื่อให้ตนเองได้พบอะไรใหม่ที่แตกต่าง
จากเดิม ซึ่งเป็นการทำตามแต่อารมณ์ เพื่อพัฒนาตนเองซึ่งอาจขัดใจพ่อแม่ไปบ้างก็ตาม

นวนิยายเรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ เพชรดาเกิดในครอบครัวจีน เนื่องจากพ่อแม่มีลูกสาวจำนวนมาก
เธอจึงถูกยกให้คุณหญิงเลี้ยง เพชรดาเป็นญาติกับคุณหญิง คุณหญิงจะดูแลเป็นพิเศษ แล้วบ้านของ
เพชรดาเป็นมหาเศรษฐีด้วย จึงทำให้เพชรดามีนิสัยแปลก ไม่รู้จักเข้าใจคนอื่น ดังที่กล่าวว่า

สาว ๆ ทั้งสี่ต้องการเพียงแต่จะบอกว่าปรกติแล้วเพชรดาอารมณ์เสียบ่อย
คนหน้าตาบึ้งตึงหงุดหงิดจะสวยไม่ได้ ต่อให้หน้าตาแต่งตัวสวยเพียงใดก็ตาม

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 60)

จากตัวอย่างที่กล่าวจะเห็นว่า คนที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่จะมีนิสัยไม่ปกติ อารมณ์เสียง่าย
และไม่ถูกกับคนรอบข้างตัว จึงทำให้ทั้งคนอื่นและตนเองเดือดร้อนด้วย เพชรดาขาดความรักจาก
พ่อแม่มาก ทำให้เธอพิเศษไปจากสาว ๆ คนอื่น คือมีอารมณ์ร้อนและฉุนเฉียวง่าย เธอจะไม่สนใจ
ความรู้สึกของคนอื่น ไม่เคยคิดว่าอารมณ์ที่ตนเองแสดงออกมามีผลกระทบต่อคนข้าง ๆ
หรือไม่ เพชรดาจึงเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนรุ่นใหม่ที่เริ่มเอาแต่ใจตนเอง
ไม่สนใจความรู้สึกของคนรอบข้าง เนื่องจากการไม่มีครอบครัวที่แท้จริงของตนเอง

นวนิยายเรื่อง โปต้นกลีบสุดท้าย ปาหนันเป็นลูกคนที่สองของอาจางกับอาซิน ทั้งสวย
แล้วก็เก่งด้วย เป็นนางเอกในขณะจิวของพ่อแม่ ธรรมเนียมจีนกำหนดให้ ผู้หญิงไม่ต้องมี
การศึกษาสูง เพราะว่าเมื่อโตเป็นสาวถึงอายุแล้ว ผู้หญิงก็ต้องแต่งงานกับบุคคลภายนอก จึงจะถูก
ยกให้คนอื่น ปาหนันเป็นคนที่มีความคิดของตัวเองมาก เธอต้องการจะมีการศึกษาสูง ก็เลย
โต้เถียงกับพ่อ เพื่อจะได้มีโอกาสเรียนต่อ โดยที่กล่าวว่า

“อาปา เรื่องของอาเจ็กี่ส่วนหนึ่งนะ ส่วนเรื่องของอ้าวก็อีกส่วนหนึ่งถ้า
อาปาให้อ้วนเรียนมหาวิทยาลัย อ้าวจะไปเป็นนางเอกจิวให้คณะอื่น เพราะตั้งแต่ที่คณะ
เราลงหนังสือพิมพ์มานะ มีหัวหน้าคณะอื่นไปคัดกรอหัวหน้าโรงเรียนเพื่อจะชวนอ้าว
ไปเป็นนางเอกตั้งหลายคณะ ”

(โปต้นกลีบสุดท้าย. 2551 : 53)

จากตัวอย่างที่กล่าว จะเห็นว่า ปาหนันกล้าเรียกร้องสิทธิของตนและกล้าขัดขืนคนที่ เป็น พ่อ แสดงว่าปาหนันกล้าหาญและมีความคิดเป็นของตัวเอง พุคสิ่งที่ตัวเองต้องการ โดยที่ไม่คำนึงถึง ความรู้สึกของผู้ฟัง กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อตนเองนึกว่าเรื่องที่คิดอยู่หรือทำอยู่มีเหตุมีผล เธอจะ แสดงออกด้วยวิธีต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของเธอ เธอคิดว่าตนเองเสียสละบางอย่างไปแล้ว ต้องได้รับ สิ่งอื่นตอบแทนกลับมาด้วย แม้แต่สิ่งที่ตอบแทนมานั้นอาจจะมีคุณค่าน้อยกว่าก็ตาม

การที่ผู้หญิงชาวจีนมีนิสัยแบบนี้ก็ เนื่องจากในยุคหลังๆ วัฒนธรรมชาวตะวันตกได้เข้ามาสู่ ประเทศไทยและมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผยและให้ความสำคัญกับอิสระและ เสรีภาพของผู้หญิงมากขึ้น ผู้หญิงชาวจีนรุ่นหลัง ๆ จึงมีสิทธิเรียนหนังสือ ทำให้ผู้หญิงมีสติปัญญา และได้รับวัฒนธรรมของตะวันตก จึงทำให้ผู้หญิงชาวจีนกล้าออกมาต่อสู้เรื่องที่ไม่ยุติธรรมมากขึ้น ด้วย

3.1.1.7 มีความกตัญญู

ความกตัญญูคือการตอบแทนบุญคุณของคนอื่น หากเป็นลูกหลานก็จะแสดงความกตัญญู ด้วยการทำตามคำสั่งสอนของพ่อแม่ หรือทำตามความต้องการของผู้ใหญ่ นอกจากนี้แล้ว ยังต้อง เคารพนับถือและอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ สมัยก่อนผู้คนให้เกียรติยกย่องคนมีความกตัญญูมาก ตามที่ ภาษาจีนมีสำนวนหนึ่งคือ 百善孝为先 แปลได้ว่า ร้อยเรื่องมารวมกัน เรื่องกตัญญูอยู่อันดับแรก ดังนั้น ชาวจีนจึงยึดถือเรื่องความกตัญญูมาก

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย จูเป็นลูกคนที่ 6 ของฮั่วกับเหมย เธอเป็นคนฉลาด เรียนได้เก่ง มาก นอกจากนี้ยังเป็นคนกตัญญู โดยดูแลเอาใจใส่ในสุขภาพของพ่อ อยากให้พ่อมีชีวิตยาวนาน แม้จะไฝฝืนเป็นหมอซึ่งขัดใจพ่อ แต่เธอก็พยายามพิสูจน์ให้พ่อรู้ว่าเธอทำได้ และการเป็นหมอนั้น ก็เพื่อพ่อด้วยเช่นกัน ดังที่กล่าวว่า

ใหมอุทานตื่นตื่น “กิมจู จูของน้ำแกงจริง ๆ สอบเข้าแพทย์ได้นี่ก็

หมายความว่าหนูจะต้องเก่งเป็นที่หนึ่ง ต้องเตรียมตัวมาพร้อม แล้วก็ต้องเรียน
หนักต่อไปอีกหลายปี แล้วหนูก็จะเป็นคุณหมอ”

“น้ำใหม...น้ำใหม ดีใจกับหนูจริงๆ หรือ”

“ดีใจซี ทำไมน้ำจะไม่ดีใจล่ะ ในเมื่อกิมจูของน้ำกำลังจะเดินไปตามถนน
สายที่หนูฝืนไว้ เป็นหมอ รักษาคนไข้ยากจน ทำงานเพื่อสังคม เป็นความดีที่คิดจะ
ตายไปจ้ะ”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 201-202)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า จูเป็นเด็กดี มีความคิดเป็นของตนเองขยัน และเรียนเก่ง เธออยากเป็นหมอเพราะเธออยากช่วยเหลือคนจน แต่ความฝันของไม่ได้ได้รับความสนับสนุนจากพ่อ เธอจึงรู้สึกท้อใจมากที่ความฝันของเธอขัดแย้งกับพ่อ ระหว่างความรู้สึกพ่อกับความฝันของเธอเอง เธอไม่รู้ว่าจะเลือกอย่างไร การที่เธอวิตกกังวลกับการทำตามความฝันกับความรู้สึกของพ่อมากกว่าความต้องการของเธอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธอมีความกตัญญูต่อพ่อเช่นกัน

นวนิยายเรื่อง หงส์เหนือมังกร ตีพิมพ์ถูกฆ่าตาย ในฐานะเป็นลูกสาว หลิวมีหน้าที่จัดงานศพของพ่อ คนจีนถือเรื่องความกตัญญูมาก เรื่องงานศพก็เป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนจีน ไม่ว่าจะเสียใจอย่างไรก็ต้องจัดงานศพให้ดี พิธีงานศพจะแสดงให้เห็นถึงคุณธรรมของลูกหลานในเรื่องกตัญญูได้ชัดเจน ดังที่กล่าวไว้ว่า

“กลับบ้านก่อน เตรียมพิธีศพให้สมเกียรติ ยิ่งไงก็ต้องไปรับอาต๋ยที่สถาบันนิติเวชอยู่...” หลิวบอกกับแปะเต็งของตนเบา ๆ เพราะเจ้าตัวร้ายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ทำพลิกศพพิมพ์ลายนิ้วมือเสร็จ ศพจะถูกส่งไปพิสูจน์หารายละเอียดคดีวิเคราะห์เพื่อประกอบคดีอีกครั้งที่สถาบันนิติเวช กรมตำรวจ และญาติจึงสามารถรับมาทำพิธีทางศาสนาได้

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 88)

จากตัวอย่างที่กล่าว จะเห็นว่า หลิวเป็นลูกสาวที่มีความกตัญญูสูง เนื่องจากว่าพ่อเป็นเจ้าพ่อเป็นคนไม่ธรรมดา งานศพของพ่อ หลิวต้องทำให้สมเกียรติไปด้วย เพราะคนที่เสียชีวิตไปไม่ใช่คนธรรมดา เขาเป็นเจ้าพ่ออันดับหนึ่งของวงการ จนทำอะไรต้องไม่ให้ขยหน้าคนตาย เมื่อเขามีชีวิตอยู่เป็นคนที่มียศมีตา เวลาเสียชีวิตไปแล้วก็เช่นกัน

นวนิยายเรื่อง เลดี้เขาวราช หยกเกิดในครอบครัวจีน พ่อเป็นคนหัวเก่า รักแต่ลูกชาย และเป็นห่วงแต่ลูกชาย หยกถูกทำร้ายจิตใจตั้งแต่เด็ก เธอถูกบังคับให้ทำงานหนัก และได้รับการศึกษาไม่เท่าพี่ชาย เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากครูมานี้ เธอจึงมีโอกาสไปต่างประเทศ แล้วได้เป็นเลดี้กลายเป็นคนรวย แล้วกลับมาเปิดร้านขนม แต่เธอไม่ได้เกลียดพ่อ เธอยังแอบเอาใจพ่ออยู่ เมื่อพ่อไม่สบายไปอยู่ในโรงพยาบาล เธอได้ช่วยออกค่ารักษาพ่อ ดังที่กล่าวไว้ว่า

“ใครจะมาจ่ายค่าห้อง...มันแพงไหม อาเค็ง... ไม่เอาละกลับบ้าน...จะตายก็ไปตายที่บ้าน” เขายืนยัน ได้ยินค่าห้องก็จะบ้าตายเสียก่อนลืมความรู้สึกเสียเรื่อง ลูกชายสุดรักไปได้ชั่วแวบหนึ่ง นอนคืนเดียวเข้าไปครึ่งหมื่นจะ ได้อย่างไรกัน กำไรกำไรของร้าน ไม่ได้มากมายต่อวัน ไม่พอจะเอามาเป็นค่าโรงพยาบาลแน่นอน เขายังก้มเข่าก้มจะลูกให้ได้ทำเดี๋ยว แต่เพื่อนกดเอาไว้ และยังอีกอีกคน

“ไม่มีเงินนะ เคียวได้โค่นดีหรือ”

“มีคนจ่ายให้แล้ว”

“ใคร...อวดร่ำอวดรวย...”

ประตูห้องเปิดเข้ามาพอดี...อีเค็งมองไปก่อน...แล้วเดินแก้มูยก็บอกว่า

“นั่นไง...คนรวยที่ไม่อวด...หยกไง อากิมสุข...ค่าห้องค่ายาอะไรหยกออก

ให้หมดเลยใช้ไหม”

(เลดี้เยาวราช. 2546 : 377)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ความหวังใจของลูกสาวสามารถแสดงออกด้วยวิธีอื่น โดยที่ไม่ต้องพูดเป็นถ้อยคำอะไร วิธีการแสดงความกตัญญูมีหลายแบบ แต่การช่วยเหลือคือวิธีที่เหมาะสม ซึ่งไม่ต้องพูดอะไรมากมาย ในขณะที่เดียวกัน ผู้ใหญ่ก็ได้รับผลดีจากความหวังใจของลูกหลานได้โดยตรง คนจีนให้ความสำคัญเรื่องของกตัญญูมาก หยกเป็นลูกคนจีน เธอจึงไม่มีวันลืมคุณธรรมความกตัญญูนี้

ดังนั้นจึงเห็นว่า ไม่ว่าผู้หญิงชาวจีนจะไม่ได้รับยูติธรรมจากพ่อแม่เพียงใด แต่พวกเธอก็ไม่ลืมเรื่องกตัญญู เพราะคุณธรรมแบบดั้งเดิมที่ดีของจีน เป็นคุณธรรมที่สืบทอดต่อ ๆ กันมาเป็นเวลานานดังที่ชาวจีนมีคำกล่าวว่ารื้อเรื่องมารวมกัน เรื่องกตัญญูอยู่อันดับแรก (百善孝为先) จึงกลายเป็นความคิดที่ฝังอยู่ในใจสำหรับคนจีน ซึ่งยึดถือว่าความกตัญญูเป็นเรื่องที่ดังาม และก็เป็นเรื่องที่ทำเป็น ชาวจีนจึงทำตามอยู่ตลอดและก็ได้ดีด้วย

3.1.1.8 มีจิตใจแข็งแรง

ผู้หญิงชาวจีนเป็นคนที่มีความจิตใจแข็งแรงเมื่อเผชิญความยากลำบากจะไม่ท้อแท้ใจ กล่าวต่อสู้และพยายามหาวิธีแก้ปัญหาผู้หญิงชาวจีนสามารถแปรเปลี่ยนความลำบากให้กลายเป็นพลังที่เอาชนะอุปสรรคหรือปัญหาทั้งหมดได้

นวนิยาย เรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัดดาพีส์เกิดในครอบครัวจีน พ่อสนใจแต่ลูกชาย และสั่งให้จัดดาพีส์ทำงานบ้าน เธอต้องทนทุกข์ทรมานและทำงานอย่างหนัก แม้อายุยังไม่ถึงขบ เนื่องจากคนจีนบางคนหัวเก่า คิดว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย สืบสกุลไม่ได้ จัดดาพีส์จึงเหมือนคนรับใช้ในครอบครัวของพ่อแม่ แต่เธอรู้ว่าเกิดมาเป็นผู้หญิงก็ต้องมีโชคชะตาแบบนี้อยู่แล้ว ดังที่กล่าวว่า

จัดดาพีส์นั่งหลอน ไม่ใช่คนพูดมากและไม่ชอบร้องไห้ หลอน ไม่มีเวลา

จะคร่ำครวญหวนไห้นอกจากซึมซับกับความผิดที่เกิดมาเป็นลูกผู้หญิง

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 45)

จากตัวอย่างจะทำให้เข้าใจว่า จัดดาพีส์รู้ดีว่าการร้องไห้ไม่ใช่วิธีที่แก้ปัญหาได้โดยตรง เมื่อเกิดในครอบครัวจีนแล้วและเกิดมาเป็นผู้หญิง ต้องยอมรับว่าตนเองมีฐานะต่ำด้อยอยู่แล้ว เหมือน

เป็นคนรับใช้ นอกจากยอมรับความจริงแล้ว ยังต้องทำตัวเป็นคนเข้มแข็ง ไม่ยอมแพ้ชีวิต ทำสิ่งที่ควรทำ เพื่อมีกินมีอยู่ จึงจะสร้างความหวังได้ จะได้เปลี่ยนชีวิตความเป็นอยู่ ให้ชีวิตมีคุณภาพต่อไป

3.1.1.9 มั่นใจในตนเอง

ความมั่นใจ หมายถึง การมีความรู้สึกในเชิงบวกต่อสิ่งที่สามารถทำได้ และไม่กังวลในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ หรือไม่สามารถควบคุมได้

นวนิยายเรื่อง โบตันกลีบสุดท้าย ปาหนันเกิดในครอบครัวजू พ่อแม่เป็นนักแสดงजूมาก่อน ส่วนเธอเองก็เป็นคนฉลาดและมีพรสวรรค์ พ่อแม่จึงยอมรับความสามารถของเธอ เธอได้มีโอกาสเป็นนางเอก อย่างไรก็ตามคนที่ทั้งเก่งและสวยมักมีข้อเสีย คือ ขโสโอหัง และมีความมั่นใจมาก เนื่องจากว่าคนพวกนี้มีความพิเศษเหนือคนธรรมดา ดังที่กล่าวไว้ว่า

ปาหนันนั้นได้รับคำชม เธอทำท่าไหลตั้งยัดคอกหน้าเซดขึ้นมาอย่างตระหงารับคำชมโดยไม่รู้จักถ่อมตัว

“คนอย่างอ้วทำอะไรรแล้วต้องทำดีที่สุดอยู่แล้วละอาปา วางใจได้ ขึ้นเวทีครั้งแรก อ้วไม่ทำให้ใครผิดหวังหรอก ระวังแต่ใครอีกหลาย ๆ คนละกันละอาปาวกไม่ใส่ใจอะไรมะ ”

(โบตันกลีบสุดท้าย, 2551 : 32)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาจะเห็นว่า ปาหนันเป็นคนเชื่อมั่นตนเองมาก จึงเป็นคนที่เห็นแต่ข้อดีของตนเอง และมองไม่เห็นข้อดีของคนอื่น เห็นแต่ข้อเสียของคนอื่น คิดเองตัดสินเองว่าคนอื่นไม่ใส่ใจทำงาน เนื่องจากเธอยังสาวอยู่ ก็เลยอยากพูดอะไรก็พูดไป โดยที่ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น

นวนิยายเรื่อง เลดี้เยาวราช หยกเป็นลูกสาวชาวจีนที่พ่อไม่รักอีกคนหนึ่ง เมื่อเธอทนพ่อแม่ไม่ไหวจึงหนีออกจากบ้าน และพ่อไม่ได้ห้ามปราม การที่เธอไม่ได้รับไม่ยุติธรรมในสิทธิและฐานะทางครอบครัวทำให้หยกเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ร้อนนิสัยฉุนเฉียวง่าย เธอพูดอะไรตามแต่อารมณ์ไม่เหมือนผู้หญิงชาวจีนคนอื่นที่มีวาจาอ่อนหวาน แต่เธอก็ยังมีความดีคือความมั่นใจ เธอเชื่อว่าตนเองจะต้องประสบความสำเร็จได้ในอนาคต ดังที่กล่าวไว้ว่า

“ทำไมหยกไม่ยินดีกะเจ้า ส่วนเรา...อ๊ะจะพยายามทำให้ดีที่สุด”

นั่นแหละหยกเลยกระซิบออกมาเบา ๆ “เชื่อหยกนะอ๊ะเชื่อตามความฝันที่หยกจะทำ”

“จะทำอะไร”

“พาอ๊ะไปจากเตี้ย จากที่นี่ แล้วเราจะกลับมาอย่างคนที่เตี้ยจะต้องเอ่ยปากยอมรับเรา”

(เลดี้เยาวราช เล่ม 2. 2546 : 70)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้หญิงที่ได้รับการผสมผสานจากวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมไทย ได้แสดงไว้อย่างชัดเจนโดยผ่านตัวละครหยก หยกเป็นคนที่ต้องการจะพูดอะไรก็พูดตามใจ โดยที่ไม่คำนึงถึงผลที่ตามมาว่าจะเกิดอะไรขึ้น สภาพแวดล้อมที่รุนแรงมีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตของหยกแต่ไม่ได้ทำให้หยกท้อแท้ หยกกลายเป็นผู้หญิงชาวจีนที่มีความเข้มแข็งและมั่นใจมาก การที่พ่อคุณถูกผู้หญิงทำให้เธอต้องการจะพิสูจน์ว่าคุณผู้หญิงไม่ด้อยกว่าลูกผู้ชายทั้งสิ้น

ในยุคหลัง ผู้หญิงชาวจีนส่วนใหญ่ได้มีสิทธิเรียน เมื่อมีการศึกษาแล้วทำให้ต้องการจะเปลี่ยนสถานภาพของพวกเธอเอง การที่จะเปลี่ยนเพียงคิดอยู่ใจไม่มีวันจะเป็นจริงได้ ผู้หญิงต้องแสดงออก โลกพัฒนาขึ้น ผู้หญิงก็มีความเปลี่ยนแปลง สิ่งที่ไม่ยุติธรรมที่ปรากฏในครอบครัวและสังคมทำให้ผู้หญิงกล้าหาญขึ้น และนิสัยของพวกเธอก็เปลี่ยนไปเป็นคนที่อารมณ์ร้อนและฉุนเฉียวง่ายไปด้วย แต่พวกเธอก็มีความมั่นใจขึ้น พวกเธอเชื่อว่าเมื่อพยายามแล้ว พวกเธอก็รับใช้ในสังคมได้ หน้าที่ของพวกเธอจะมากกว่าการที่เป็นแม่บ้าน

สรุปว่า ผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายไทยจะมีลักษณะนิสัยผสมผสานทั้งแบบไทยและแบบจีน พวกเธอมีความกตัญญูต่อผู้ใหญ่ และบางคนก็กล้าแสดงออกแทนการเก็บไว้ใใจ แต่ก็ยังหวงความรู้สึกของผู้ใหญ่อยู่ และเริ่มคิดได้ว่าความอ่อนแอช่วยอะไรไม่ได้ จึงต้องพยายามทำตัวเป็นคนเข้มแข็ง ลักษณะของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยจึงมีลักษณะเรียบริบหรี่ อ่อนโยน มีความกตัญญู รู้จักเอาใจคนรอบข้าง แต่เริ่มมีความคิดเป็นของตนเอง แล้วพยายามมีความฝันของตน กล้าต่อสู้กับความคิดแบบหัวเก่า มีสิทธิ์เรียนหนังสือ มีการศึกษาสูงขึ้น สามารถแสวงหาความรู้เพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

3.1.2 ลักษณะการพูด

การพูดมักจะแสดงให้เห็นถึงฐานะและการศึกษาของบุคคลได้ การพูดจาของคนแต่ละสมัยไม่เหมือนกัน เนื่องจากว่าอยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ตัวละครที่ศึกษาวิจัยเป็นผู้หญิงชาวจีนทั้งหมด การพูดจาจะมีลักษณะของตนเอง หญิงชาวจีนกลุ่มคนนี้ได้ใช้ชีวิตอยู่เมืองไทย ดังนั้นคำพูดพวกเธอจะผสมผสานทั้งคำภาษาจีนและคำภาษาไทยเข้าด้วยกัน

3.1.2.1 พูดไพเราะ

คนที่พูดไพเราะ หมายถึง คนที่ใช้วาจาสุภาพ อ่อนหวาน มีมารยาท ฟังแล้วรู้สึกสบายใจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีเมตตาและใจดี

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เหมยเป็นคนอ่อนโยน พูดจาอ่อนหวาน ฟังแล้วรู้สึกอบอุ่นใจมาก เหมยเป็นตัวแทนที่ดีของผู้หญิงจีน เธอรู้จักใช้น้ำเสียง เมื่อคุยกับเพื่อนใช้น้ำเสียงอย่างหนึ่ง คุยกับลูกก็อีกแบบหนึ่ง ต่อหน้าสามีก็อีกแบบหนึ่ง แต่ไม่ว่าพูดกับใคร เหมยก็พูดอย่างมีเมตตา ดังที่กล่าวว่า

ฮ้วยย้งกงหวังโย

“เหมย อยู่ได้แน่นะ”

“ไม่ต้องห่วงหรือเฮีย ฮ้วยย้งได้ เฮียไปเถอะ แต่งงานแล้ว เราค่อยอยู่ด้วยกัน”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 18)

จะเห็นได้ว่า การพูดจาของหญิงชาวจีนมีความไพเราะ โดยผ่านการพูดของเหมย สรุปได้ว่า เหมยเป็นคนดี พูดจาอ่อนหวาน รักสามี และรู้หน้าที่ของตน เหมยเป็นภรรยาที่เข้าใจสามี รู้จักวิธีที่ปลอบใจสามี ด้วยการใช้คำพูดที่ดีจากอ่อนหวาน

นวนิยาย เรื่อง ดงคอกเหมย หงส์เป็นคนเรียบร้อย เวลาทำอะไรหรือพูดอะไร มักนึกถึงความรู้สึกของคนอื่น เนื่องจากตนเองเป็นที่ และแม่เธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเล็กเป็นลูกสาวคนโต เธอทำตัวได้ดีมาก ดูแลน้องทุกคน และพยายามทำตัวเป็นลูกสาวที่พ่อต้องการ ที่จริงเธอเสียสละมาก แม้ว่าชีวิตเธอจะไม่มีความสุข แต่เธอมีความอดทนและเป็นคนเข้มแข็ง มีความรับผิดชอบสูง และรู้จักหน้าที่ของตนเอง และพูดจาไพเราะแม้ในขณะที่เกิดปัญหาก็ตาม ดังที่กล่าวว่า

หงส์ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น...

“ปา”

“ออกจากโรงพยาบาลแล้ว ลูกกลับไปอยู่กับปา”

“ป้าจ๋า...”

หงส์ร้องไห้ “ลูกทำไม่ได้ ลูกแต่งงานไปแล้วเป็นสมบัติของบ้านอื่น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นลูกต้องเผชิญหน้ากับมันให้ได้ บางที...พวกเขาอาจถูก ถ้ามีลูกให้เขา เรื่องแบบนี้คงไม่เกิดขึ้น”

“หงส์”

“ลูกจะกลับไปทำหน้าที่ของลูก”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 296)

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นว่า หงส์เป็นคนพูดจាកับคนอื่นด้วยวาจาที่ไพเราะ เนื่องจากมีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น เมื่อเธอถูกสามีทำร้าย เธอไม่ได้กล่าวหาว่าเป็น แต่กลับกล่าวว่าเป็นความผิดของตนเอง จากคำพูดเธอ แสดงว่าผู้หญิงชาวจีนแม้จะถูกทำร้ายก็ยังมีจิตใจที่อดทนต่อปัญหา และแสดงออกด้วยคำพูดที่ไพเราะและอ่อนหวานเช่นเดิม

นวนิยาย เรื่อง ดงคอกเหมย ลั้งเป็นคนทีพูดจาอ่อนหวาน ไพเราะ โดยเฉพาะที่พูดกับพ่อ เธอควบคุมน้ำเสียงได้พอดี ดังที่กล่าวว่า

“ป้าจ๋า ทำทางปาเหนื่อยนะ ทำไมไม่ขึ้นไปนอนพัก หน้าร้านอาเฮียงก็อยู่ ปาไม่ต้องห่วงหรือ...”

“นี่ป่ากลับไปนานแค่ไหน”

“ป่าทำงานหนัก กลางคืนปิดร้านแล้วก็ต้องมานั่งคิดบัญชีอีก ไม้ต้นจะป่า
ไม้ต้นให้ป่า ป่าจะได้แข็งแรง”

“ลูก ๆ กลับกันหมดหรือยัง”

“กลับกันแล้วจะป่า” ลิงตอบรับ “ยกเว้น...อาจู่”

(คงคอกเหมย. 2544 : 157-158)

ลิ่งพุดจาอ่อน โยน เมื่อคนที่ เป็นพ่อฟังคำพุดของลิ่งเสร็จรู้สึกสบายใจ เพราะเธอพุดอะไร
ก็คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น เช่นความรู้สึกของพ่อ ความรู้สึกของพี่น้อง พุดอะไรก็มีน้ำหนักรที่
พอสมควร ไม่ทำลายจิตใจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ลิ่งจึงเป็นตัวแทนของหญิงชาวจีนที่พุดจาไพเราะ

นวนิยายเรื่อง โบตันกลีบสุดท้าย ดันหยงเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของอาจางและอาชิน
ดังนั้นเธอไม่ต้องกังวลเรื่องใด ๆ และไม่ต้องรับผิดชอบอะไร แต่เธอมีน้ำใจ โดยปกติ เธอจะพุดจา
ตรงไปตรงมา ไม่ไพเราะเท่าที่ควร แต่เธอก็พุดจาไพเราะอ่อนหวานกับคนในครอบครัวเสมอ เช่น
ตอนที่พี่สาวพบความยากลำบาก เธอก็ช่วยเหลือ แม้จะมีเงินไม่มาก ดังที่กล่าวว่า

“ทุกคนคงรู้ว่าอ้าวมีรายได้น้อยที่สุด แต่อ้าวก็จะเอาเงินมารวมกับพวกเธอ
เพื่อช่วย อาเจ้หนั้น”

“ขอบใจน้องเอ๋ย อ้าวรู้ว่ายังไงก็ยังมีน้ำใจ...”

(โบตันกลีบสุดท้าย. 2551 : 362)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้หญิงชาวจีนบางคนจะปากร้ายใจดี ดันหยงเป็นคนที่พุดโดย
ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น แต่เมื่อพี่สาวต้องการความช่วยเหลือ เธอก็ช่วยเต็มที่ โดยไม่หวัง
การตอบแทน เมื่อพบความยากลำบาก พวกเธอจึงไม่ได้ทิ้งกัน กลับให้กำลังใจซึ่งกันและกัน
ด้วยการกระทำและการพุดไพเราะต่อกัน

นวนิยายเรื่อง หงส์เหน็บมังกง นภาพร ธรรมกุล เป็นผู้หญิงชาวจีนที่พุดจาอ่อนโยน นิสัยดี
และมีเมตตาอีกคนหนึ่ง เธอใช้น้ำเสียงได้เหมาะสม ไม่แรงและไม่เบาเกินไป ในฐานะแม่ เธอรักทั้ง
ลูกชายและลูกสาว ไม่ลำเอียง ตีเด็กเป็นลูกชาย ในสมัยนั้น ผู้ชายไม่ยอมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้หญิง
เด็ดขาด ยังเป็นลูกผู้ชายที่ยังอยากสืบกิจการของตระกูล นภาพร ธรรมกุล เข้าใจดี เธอพยายามพุด
เกลี้ยกล่อมให้ลูกชายยินยอม ดังที่กล่าวว่า

“ลื้อผิดแล้วตีเด็ก” ประโยคของคนวัยกลางคนราบเรียบแต่ในดวงตามี

รอยรื้นบั้งความหม่นหมองที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

“อ้าวผิดยังไง?” เด็กหนุ่มไม่ยอมลดละ

“ลื้อผิดเพราะลื้อไม่รู้จักผู้หญิง” คนพุดเว่นจิงหวะเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ...

“ผู้หญิงทุกคนขอเพียงมีชีวิตที่สุขสงบ มีสามีดี ๆ สักคน แล้วก็แม่ที่ดี
ของลูกเท่านั้นก็พอแล้ว”

(หนังสือหม่อมมั่งกร. 2547 : 304)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า นภาพร ชรรณกุลเป็นแม่ที่ดี เธอหวังว่าชีวิตทั้งของลูกสาวและลูกชาย
มีความสุข ในฐานะเป็นผู้หญิง และเคยเป็นภรรยาของเจ้าพ่อ เธอก็ยังเข้าใจชีวิตของลูกสาวและเธอ
ยังเข้าใจลูกชายเหมือนกัน นภาพร ชรรณกุล มีเมตตา เธอจะถ่ายทอดไปถึงลูกด้วย ลูกจะเป็นคนที่
เข้าใจคนอื่นได้ ในเวลาต่อมา

นวนิยาย เรื่องบัวเลี้ยงน้ำ จัตกาศ (หลี่) เป็นผู้หญิงที่มีน้ำใจ เธอมองโลกนี้ในแง่ดี ชีวิตที่
เลวร้ายในวัยเด็กไม่ได้ทำให้เธอสูญเสียความมั่นใจ กลับทำให้เธอต้องการที่จะดียิ่งขึ้นกว่าเดิม นิสัย
ของเธอไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง ยังเก็บความดีไว้ คำพูดของเธออ่อนหวาน เธอมีเมตตาต่อคนอื่น
มีอภัยภัยไมตรี คำนึงถึงผู้ฟังเสมอ นอกจากนี้เธอยังพูดอย่างมีเหตุผลที่ดี เรื่องที่พูดออกมาน่าเชื่อถือ
ได้ ดังที่กล่าวว่า

“ไม่ใช่ไม่เห็นด้วย บางที่มันก็ต้องใช้เพราะต้องติดต่อต่างประเทศต้อง
อาศัยในการพัฒนาบางเรื่อง แต่ไม่ใช่ใช้ในทุกอย่างทุกราง่าย ๆ ที่สามารถใช้
แรงงานคนสองคนได้นะ หลี่เรียนเพื่อรู้เพื่อเอามาใช้ในการทดลองในแล็บเพราะ
เราทำงานเองทุกอย่างไม่ได้ มันช่วยในด้านข้อมูลได้มาก ทำให้การค้นคว้าสะดวก
ง่ายตายขึ้น”

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 95)

จากตัวอย่างได้จะว่า จัตกาศ (หลี่) เป็นผู้หญิงที่มีความรู้ เธอจะพิจารณาเรื่องราวต่าง ๆ
อย่างลึกซึ้ง และวิเคราะห์ให้ได้ดีด้วย โดยถ่ายทอดความคิดของตนเองออกมาด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม
กับผู้ฟังและกาลเทศะ เธอเป็นผู้หญิงชาวจีนที่มีเมตตา อ่อนโยน ทำให้คนอื่นยอมฟังความคิดของ
เธอ ยอมรับความคิดเห็นของเธอ และก็เคารพเธอด้วย คนที่มีเมตตาและใจดีไม่เพียงแต่คนอื่นจะ
ประทับใจ แต่ยังเป็นผลดีต่อตนเองด้วย คนอื่นจะยอมรับและเชื่อถือ

3.1.2.2 พุดแบบไร้เดียงสา

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เง็กมินินิสัยเหมือนเด็ก เชื่อคนอื่นง่าย วิธีการแก้ปัญหาของเง็กจึง
ไม่รอบคอบถี่ถ้วน เธอคิดว่าโลกนี้หลายเรื่องบางที่เปลี่ยนแปลงตามความคิดของมนุษย์ได้ง่าย
เนื่องจากตนเองอายุน้อยที่สุด ได้ความรักจากพ่อและพี่ ๆ เป็นพิเศษ จึงทำให้เธอมีรู้สึกยังเป็นเด็ก
และจะพุดจาแบบไร้เดียงสา ดังที่กล่าวว่า

“เง็กจะเลิก”

“เง็ก” โหมเตือน “ตัดสินใจต้องใช้เวลา จะเลิกหรือจะอยู่กับเขาต่อไปมันขึ้นอยู่กับว่าหนูรักเขาหรือเปล่า แต่น้ำจะชี้ให้ปัญหาที่มันรออยู่ข้างหน้าถ้าหนูตัดสินใจอยู่กับเขา หนูก็ต้องจำกัดตัวเองอยู่ในส่วนเกินแคบ ๆ เป็นเมียหน่อย”

“น้ำ...เง็กทนไม่ได้...”

น้ำเสียงของเง็กสั้นเครือ “ถึงวันนี้จะเจ็บแค่ไหน เง็กก็จะทน เง็กจะไม่มีวันยอมเป็นส่วนเกินของใคร”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 427)

จากตัวอย่างเราได้เห็นว่า เง็กเป็นคนคือร้อน เอาแต่อารมณ์ ไม่ยอมฟังเหตุผล จากการพูดของเธอ เราก็รู้แล้วว่า เง็กพูดเหมือนกับว่าเป็นเด็กที่ยังไม่โต ไม่ค่อยรู้เรื่อง พูดอะไรตามแรงกระตุ้นของอารมณ์ เง็กจึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่มีการพูดจาแบบเด็ก เนื่องจากเป็นลูกคนเล็ก และได้รับการตามใจจากผู้หญิงในบ้านหลายคน

สรุปว่า ตัวละครหญิงชาวจีนใช้คำพูดจาอ่อนโยน ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่ผู้หญิงเป็นอยู่ แต่มีการเปลี่ยนแปลงก็คือ เริ่มกล้าแสดงความคิดเห็นของตน เคารพความจริง กล้าต่อสู้กับแนวความคิดแบบเก่าแก่ นอกจากนี้ผู้หญิงชาวจีนเริ่มมีความกล้าหาญที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ตามความฝันของตัวเอง

3.1.2.3 พูดตรง

พูดตรง หมายถึง พูดอะไรตรงไปตรงมา โดยที่ไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แต่คนที่มินิฮัยเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นคนใจดี ไม่ได้คิดทำร้ายคนอื่น เป็นคนที่จริงใจกับคนอื่น

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย จูเป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเองเหมือนกัน จูเป็นคนพูดตรงและชอบวิจารณ์ แม้ว่าคำพูดเธอจะทำให้คนฟังรู้สึกไม่สบายใจ แต่สิ่งที่เธอพูดออกมาคือเรื่องจริงดังที่กล่าวไว้ว่า

แม่สื่อก็มัวฮวยเดินขนาดเข้ามา “ในนี้มียาบอก แม่สื่อเพิ่งได้มาจากหมอผีคนสำคัญ ถ้าแกฮัวมีอาการปวดท้องมาหลายปีไม่หายเสียที ยานี้เป็นยาสารพัดนึกให้ต้มกินในคืนพระจันทร์เต็มดวง กินไปเรื่อย ๆ จนหมดหม้อแล้วต้มอีกสองหม้อเท่านั้นแหละแล้วจะหายเป็นปลิดทิ้ง”

จูมวคิ้ว หล่อนเดินเข้ามาดึงยาจากมือของแม่สื่อก็มัวฮวยแล้วจึงเปิดดูพิจารณา...

“ยาอะไรก็ไม่รู้รูปร่างพิลึกเหมือนรากไม้ อย่าเอาให้ปากกินเชียวนะเสียอาจมีสารหรือยาพิษที่เกิดอันตรายได้”

“กิมจู...”
 แม่สื่อกิมฮวยสีหน้ามึนตึง “...นี่เป็นยาผีบอกนะ ไม่หายจริงผีไม่มาเข้าฝัน
 บอกหมอผีหรือก ปาลื้อต้องกินยานี้”
 “อย่าให้ปากกินนะ”
 “ทำไมกินไม่ได้”
 “เพราะมันเป็นยาเถื่อน ไม่มีการรับรองจากแพทย์ กินแล้วอาจเกิดอันตราย
 ได้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 276)

จากตัวอย่างได้รู้ว่า จูเป็นคนที่ไม่เชื่อเรื่องที่ไม่มีความจริง ไม่เชื่อสิ่งที่ไม่มีความจริง ดังนั้นคำพูด อย่าง
 ตรงไปตรงมาของเธอ จึงทำให้คนฟังไม่พอใจ แต่หากพิจารณาในอีกแง่จะพบว่า เธอพูดอย่างมี
 เหตุผลตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ และพูดด้วยความห่วงใยผู้ให้กำเนิด

3.1.2.4 พูดไม่เพราะ

คนที่พูดไม่เพราะ หมายถึง คนที่พูดอะไรโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น การพูด
 เช่นนี้บางทีทำร้ายคนอื่นได้ แต่หญิงชาวจีนกลุ่มนี้ก็มีความจริงใจต่อผู้อื่น
 นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เสียงเป็นคนที่มินิสัยเหมือนผู้ชาย พูดไม่เพราะ ใช้คำหยาบ
 และเสียงดัง โดยวาย ดังที่กล่าวไว้ว่า

“แหม ไอ้ดี เอ็งนี่น่าเตะจริง ๆ วะ เอ็งน่าจะชอบใจนะที่ข้า...ผู้อุปการะคุณ
 ช่วยสงเคราะห์ให้เอ็งทำมาค้าขึ้นนะ”
 จีมาเดินเซออกไปออกไป...
 “เดี่ยว...เดี๋ยวก่อน...เงิน...ยังไม่ได้จ่ายเงิน”
 “เสียด...จ่ายแล้วโว้ย ใครบอกว่าข้าไม่จ่าย”
 “ก็อ้วบอกลูกนี่ไงละ ลื้อยังไม่ได้จ่ายค่าบุหรี”
 จีมาส่งเสียงดังขึ้น ไปอีก
 “จ่ายแล้วโว้ย นั่นไง...ลื้อยังกำเงินอยู่ในมือเลย”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 166)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า เนื่องจากเสียงมินิสัยเหมือนผู้ชาย การพูดจาของเสียงก็คือ
 ตรงไปตรงมาใช้คำหยาบ เหมือนกับว่าเสียงมีฐานะต่ำ แต่ที่จริงแล้ว ก็เพราะว่าเธอมีความแข็งแกร่ง
 ที่อยากป้องกันครอบครัวและตนเอง การพูดจาของเธอมักจะดูสถานการณ์ กาลเทศะ และบุคคลด้วย
 เธอรักษาศักดิ์ศรีของตนได้ดีมาก

3.1.2.5 พุดอย่างเห็นแก่ตัว

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย หลินเป็นคนทีพุดอะไรก็คองได้ตามทีพุด เป็นผู้หญิงทีมีความคิดเป็นของตัวเอง เธอมีการศึกษาสูง และมีความคิดทันสมัย เช่น ตอนแรกเธอพุดว่าอยากไปเรียนทีเมืองนอก พอมีโอกาศ ก็ไปได้จริง คำพุดของหลินทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่ เธอเห็นแก่ตัวมาก ดังทีกล่าวว่

“ปา...”

หลินส่งเสียงร้องให้ “ปาไม่ยอมเข้าใจโลกเลย ฝรั่งเศสมีสิ่งดี ๆ เราไปเอาสิ่งดี ๆ กลับมาพัฒนาตนเอง หลินผิดหรือทีสอบชิงทุนได้...”

“ถ้าลื้อไป...ลื้อก็ไม่ใช่ของปาอีก”

“ปา...”

หลินยังร้องให้หนักขึ้น “ทำไมปาพุดแบบนี้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 288)

การพุดจาของหลินก็มีความระมัดระวัง ตนเองมีความคิด แต่ก็ลองไปสื่อสารกับคนสนิทก่อนว่ทำได้หรือเปลว่ เนื่องจากว่เป็นผู้หญิง เมื่อรู้สึกว่ปัญหาแก้ยาก ก็ร้องให้ อันนี้คือนิสัยธรรมชาติของผู้หญิง ทีจริง ไม่ว่าผู้หญิงเก่งขนาดไหน ก็มีช่วงเวลาที่อ่อนแอ ลักษณะพุดจาของหลินก็แสดงถึงจุดเด่นนี้ด้วย

นวนิยายเรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ เพชรดาเป็นลูกผู้หญิงทีไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่เหมือนกัน การทีเธอเกิดมา พ่อแม่คิดว่ามีเธอหรือไม่มีก็ได้ จึงยกให้คุณหญิง ครอบครัว่เดิมของเพชรดาเป็นครอบครัว่ชาวจีนทีรวยมาก เป็นมหาเศรษฐี การทีถูกพ่อแม่ทิ้งทำให้เธอกลายเป็นคนทีเห็นแก่ตัว เพราะเธอคิดว่าโลกนี้ไม่มีความสำคัญสำหรับเธออีก เธอเพียงมองเห็นแต่ความยุติธรรมต่อเธอ ครอบครัว่เก่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเธอ ดังทีกล่าวว่

“ที ๆ เขาไม่ได้อยู่กับพ่อเพราะพ่อแม่เลิกกันเท่านั้น ก็ไปอยู่กับแม่แต่เพชรไม่ได้อยู่ทั้งกับพ่อและแม่ พ่อแม่ก็ไม่ได้เลิกกัน แต่เขาเลือกไปเพราะไม่ต้องการเพชร เพชรก็ไม่ต้องการกลับมา...”

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 144)

จากตัวอย่างจะเห็นว่ การทีพ่อแม่ของเพชรดาทิ้งเธอ ทำร้ายจิตใจของเธออย่างรุนแรง เธอจึงไม่ให้อภัยพ่อแม่ เธอจึงเกลียดครอบครัว่เดิมของเธอ เธอไม่ต้องการจะทำอะไรให้ครอบครัว่ของพ่อแม่ทั้งสิ้น

นวนิยายเรื่อง โปตันกลีบสุดท้าย ปาหนันเป็นลูกสาวทีมีความคิดของตนเองมาก ระหว่างเรื่องของพ่อแม่กับเรื่องส่วนตัว เธอชอบเอาเรื่องของตัวเองมาไว้ทีสำคัญ ดังทีกล่าวว่

“เฮ้อ...เมื่อจริงเลย อย่าเพิ่งตั้งคำถามไ้ด้วย ให้อี๋ลองไปทำอะไรอย่างที่ว่า
อยากบ้างเถอะ”

“อาหนั้น อี๋ก็เคยอยากเรียนพยาบาล แต่ก็ต้องตัดใจ”

“มันไม่เหมือนกันหรอกนะอาหนั้นนะ ลี๋ไม่ได้เรียนพยาบาล...”

(โบตันกลีบสุดท้าย. 2551 : 265)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ปาหนั้นคิดว่า การจัดการของพ่อแม่ทำให้เธอไม่มีความสุข เธอไม่ต้องการจะให้ชีวิตของตนเองเป็นไปตามความคิดของพ่อแม่ เธอต้องการจะเป็นตัวของตัวเอง การถูกพ่อแม่บังคับทำให้เธอไม่สบายใจมาก เธอต้องการดำเนินชีวิตตามแนวคิดของเธอ เธอเริ่มรู้สึกว่าบางทีมนุษย์ก็ต้องเห็นแก่ตัวบ้าง จึงจะพบความสุขของตนเอง

สรุปว่า การที่ทำให้ผู้หญิงชาวจีนเห็นแก่ตัวมีสองประการ ประการที่หนึ่งเพราะไม่ได้ได้รับความรักจากพ่อแม่ ทำให้พวกเธอคิดว่าตนเองถูกทอดทิ้ง ไม่มีใครสนใจ ที่ตัวเองอยู่ในโลกนี้อย่างไม่
ไม่มีค่า ดังนั้น พวกเธอจึงกลายเป็นคนที่เห็นแก่ตัว ประการที่สองคือผู้หญิงชาวจีนได้มีสิทธิเรียน
หนังสือมากขึ้น จึงได้รับวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้ผู้หญิงชาวจีนมีความอิสระในการเลือกสิ่งต่าง ๆ
ให้กับชีวิตของตนเองมากขึ้น ต้องการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น

3.1.3 แนวคิดในการดำเนินชีวิต

ในสมัยก่อน หน้าที่หรืออาชีพของผู้หญิง คือ การคลอดลูกและดูแลงานบ้าน ระบบนี้ได้
สืบทอดกันมาในสังคมจีนเป็นเวลานาน จนกลายเป็นเรื่องธรรมดา จึงแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยก่อน
ไม่มีคุณค่า ผู้ชายจีนดูถูกผู้หญิงจีน สังคมไม่ยอมรับคุณค่าของผู้หญิง จนทำให้ผู้หญิงไม่มั่นใจใน
ตนเอง

ความคิดแบบตะวันตกเริ่มเข้ามา และโลกเจริญมากขึ้น ความคิดของผู้หญิงก็เปลี่ยนแปลง
ไปด้วย พวกเธอเริ่มมีความคิดของตนเอง และกล้าแสดงออก พยายามอยู่ตามความคิดของตนเอง
ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าในโลกนี้ ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง ต่างก็มีความฝันของตนอยู่ในใจ ที่จะหวังว่า
ตนเองได้มีความอิสระ ต้องการจะเปลี่ยนสถานภาพของตน ใคร ๆ ก็ต้องการจะให้ชีวิตของตนเองมี
คุณค่า ในนวนิยายไทยตัวละครที่เป็นผู้หญิงชาวจีนมีแนวคิดการดำเนินชีวิตทั้งแบบชาวจีนดั้งเดิม
และแบบสมัยใหม่ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.3.1 การคลอดลูกชายให้ครอบครัวสามี

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ในการดำเนินชีวิตของเหมย เหมยไม่เป็นเพียงเป็นแม่ที่ดี
แต่เป็นภรรยาที่ดี ทำให้สามีมีความสุข เนื่องจากคนจีนสมัยก่อนถือว่าการไม่มีลูกชายเป็นเรื่องที่
ร้ายแรง และทำให้ผู้หญิงไม่มีฐานะเป็นที่ยอมรับในบ้านได้ นอกจากนี้สามีจะลดความรักลงไปด้วย

ดังนั้นเหมยจึงต้องการที่จะมีลูกชายมาสืบสกุล ทั้งที่ต้องคลอดลูกถึง 7 คนก็ตาม ดังได้กล่าวว่

“เหมย... มีลูกอีกแล้วหรือ”

“ใช่”

เหมยรับคำด้วยรอยยิ้ม ฉันท้องเป็นท้องที่สี่...”

“หงส์ กิมลิ่ง เฮียง แล้วยั้งจะ...”

ยังไม่ทันที่โหมจะกล่าวจบ เหมยก็สอดขึ้นด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความหวัง

“คนนี้อาจจะได้ผู้ชายก็ได้นะ โหม”

โหมนั่งอิงไป มองผ่านดวงตาที่เจิดจ้าไปด้วยความกระตือรือร้นของเหมย

หล่อนก็ไม่กล้าที่จะค้าน แม่ค้าแม่ขายอื่นๆ ที่จ้องมองมายังเหมยด้วยสีหน้า

ขบขันที่ท้องของเหมยไม่เคยว่าง...

“แล้วจะเลี้ยงไหวหรือ”

“ทำไมจะเลี้ยงไม่ไหว”

เหมยตอบด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสุข “เลี้ยงลูกเป็นงานในหน้าที่
ของแม่ส่วนเรื่องทำมาหากินเป็นเรื่องที่พ่อจะต้องไปหามาให้ครอบครัว คนจีน
ชอบมีครอบครัวเป็นครอบครัวใหญ่ มีลูกหลานมีเหลนสืบแซ่ต่อ ๆ ไป... ฉันท้องมี
ลูกให้ฮั่วอีกจนกว่าจะได้ลูกผู้ชาย”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 43-44)

จากตัวอย่าง จึงรู้ว่า เหมยมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตที่จะคลอดลูกชายให้กับสามีให้ได้
ไปเรื่อย ๆ จนจะได้ลูกผู้ชาย แนวคิดนี้จึงเป็นเป้าหมายอย่างเดียวในชีวิตของผู้หญิงจีนเช่นเธอ
เธอพยายามที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ให้ได้ ถ้ายังไม่สมหวัง เธอก็จะตั้งท้องไปเรื่อย ๆ เธอไม่ได้เสียสติ
ที่เธอตั้งใจจะทำแบบนี้ แต่เป็นเพราะธรรมเนียมแบบดั้งเดิมของจีน ถ้าภรรยาไม่ลูกชายไม่ได้ ทุกคน
จะว่าเป็นความผิดของผู้หญิง และไม่มีความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ จึงทำให้ผู้หญิงชาวจีนอยากจะได้
ลูกชายคนหนึ่งให้กับสามีให้ได้

นวนิยายเรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ก็แสดงแนวคิดว่าการคลอดลูกผู้ชายให้ครอบครัวสามีเป็น
เรื่องใหญ่ เพราะชาวจีนเชื่อว่าลูกผู้ชายสามารถสืบสกุลได้ แต่ลูกที่อาชินคลอดทั้งสามคนเป็น
ผู้หญิงทั้งหมด ในสมัยนั้นคนในสังคมจะคิดว่าการที่คลอดลูกชายไม่ได้เป็นความผิดของผู้หญิง
เรื่องการคลอดลูกชายจึงเป็นจุดสำคัญที่กำหนดฐานะของผู้หญิงในครอบครัวสามี ดังที่กล่าวว่

“ฮั่วขอโทษที่ทำให้ลี้ไม่สบายใจ ยังไงก็ลูกของเรา ฮั่วไม่ได้รังเกียจ

รังอนอะไรหรอก”

“ฮั่วจิตใจที่ลี้รู้สึกดีขึ้น”

“แล้วลื้ออยากถามอะไรล่ะ”

“ก็แค่อยากถามว่า ถ้าอ้าวไม่มีลูกชายให้ลื้อสักคน ลื้อจะหมั้นรักอ้าวหรือเปล่า”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 24)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า อาชินห่วงกังวลในความคิดของสามีมาก เนื่องจากว่าตนเองคลอดลูกชายไม่ได้ เธอกลัวความรักของสามีที่ต่อตัวเองจะน้อยลง แสดงว่าการที่คลอดลูกชายไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่มาก ดังนั้นการที่คลอดลูกชายให้ได้เป็นหน้าที่ของภรรยาชาวจีน และจะพยายามกระทำทุกอย่างเพื่อใช้แนวคิดการคลอดลูกชายให้สามีประสบความสำเร็จให้ได้

การที่ชาวจีนต้องการจะได้ลูกชายก็เพราะว่าลูกชายสามารถสืบทอดวงศ์ตระกูลได้ และก็เป็นคนที่สามารถสืบทอดกิจการของครอบครัวได้ ลูกผู้หญิงเมื่อโตแล้วจะกลายเป็นชาติตระกูลของคนอื่น ผู้ใหญ่พึ่งพาผู้หญิงไม่ได้ ดังนั้น ผู้หญิงชาวจีนจึงมีแนวคิดที่มุ่งมั่นจะคลอดลูกชายให้ครอบครัวสามีให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

3.1.3.2 มีธุรกิจเล็ก ๆ ของตน

ผู้หญิงชาวจีนยุคหลังบางคนต้องการพึ่งตัวเองด้วยการมีธุรกิจเล็ก ๆ ของตน เพื่อจะได้ไม่ต้องพึ่งพาครอบครัว และต้องการพิสูจน์ความสามารถของตนเอง ซึ่งจะได้มีโอกาสสร้างฐานะของตนเอง

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย หงส์เรียนตัดเสื้อ และลิ่งเรียนเสริมสวย พี่น้องทั้งสองเปิดร้านเดียวกัน แล้วก็ทำงานคนละอย่างกันตามที่ตนเองเรียนมา แนวคิดในการดำเนินชีวิตของทั้งสองแสดงถึงความต้องการของตนและหารายได้เป็นของตน และได้นำความรู้ที่ได้เรียนมาใช้ในการชีวิตประจำวัน ดังได้กล่าวไว้ว่า

“ปาจ๋า” หงส์เข้ามานั่งลงใกล้ ๆ อ้าว “พอปาเปิดร้านค้าแล้ว ลูกกับอาลิ่งจะเปิดร้านตัดเสื้อกับร้านเสริมสวยด้วยกัน เราเรียนใกล้จะจบหลักสูตรแล้วละ”

ลิ่งตามเข้ามาพูดไหลให้อ้าว...

“นะปานะ ให้ลูกเปิดร้านกับเจ๊”

อ้าวถอนหายใจเฮือก หัวใจหวั่นหวิวจนบอกไม่ถูก อ้าวตอบปิดด้วยอารมณ์ที่แปรปรวน...

“เอาไว้ให้ถึงเวลาก่อนแล้วปาจะพิจารณาอีกที ปาต้องการให้ลูกทุกคนมีอาชีพกิจการจะได้มีของตนเอง จะไปก็ไปเถอะ เลิกเรียนแล้วแวะซื้อกับข้าวมาด้วย...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 130)

จากตัวอย่างเราเห็นว่า ฮั่วไม่ได้ปฏิเสธหรือคัดค้านความคิดของหงส์กับสิ่ง ที่สองคนมีแนวคิดจะพึ่งตนเองแม้ว่าจะตรงกับแนวคิดของฮั่ว ซึ่งฮั่วอยากให้ลูกทุกคนมีกิจการของตน เนื่องจากคนจีนชำนานูการค้าขาย ดังนั้น แนวคิดในการดำเนินชีวิตของหญิงชาวจีนคือการมีธุรกิจเล็ก ๆ เป็นของตนเอง

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เยวราช หยกไม่ได้รับความรักจากพ่อ พ่อของหยกสนับสนุนให้ลูกชายเรียนหนังสือ ลูกชายขอสิ่งใดเขาก็ให้หมด นอกจากนี้ลูกชายไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ส่วนลูกผู้หญิงอย่างหยก ต้องทำงานเต็มที่ และยังไม่ได้รับหนังสือเท่าเทียมพี่ชาย ดังนั้น หยกจึงรู้สึกไม่ได้รับความยุติธรรมจากครอบครัว ทำให้เธอต้องการออกไปใช้ชีวิตเพื่อเปลี่ยนชีวิตของตน ดังที่กล่าวว่า

หยกอยากไปเมืองนอก...ไปไหนก็ได้ ไปเรียนต่อ ไปชุบตัว... ไม่ได้หวัง
ไปชุบทองแต่ก็มีความฝันอยู่ว่าขอไปให้พ้นจากที่นี่ก่อน
หยกอยากไปตั้งตัว...ใช้ชีวิตให้เฉยเห็นว่าลูกผู้หญิงก็เอาดีได้ และหยกจะ
เอาดีด้วยตัวเองไม่ใช่อย่างเดียขี้ทางให้เดิน

(เลดี้เยวราช เล่ม 1. 2546 : 29)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า หยกต้องการจะพึ่งตนเองต้องการออกจากครอบครัวไปมีกิจการเป็นของตนเอง เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นลูกผู้หญิงก็มีธุรกิจเล็ก ๆ ของตนเองได้ เธอเองก็ทำได้ เธอมั่นใจว่าสักวันหนึ่งธุรกิจของตนทำดีกว่าพ่อได้ เธอจะพยายามหาโอกาสเรียนรู้ เพื่อสร้างฐานะในอนาคต เธอต้องการจะพิสูจน์ความสามารถของตนเอง และต้องการจะให้พ่อเห็นว่าเธอก็เกิดมาอย่างมีความหมายต่อทุกคน

นวนิยายเรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย การที่ผู้หญิงได้มีสิทธิเรียนหนังสือได้ ทำให้ผู้หญิงมีสติปัญญา รู้จักโลกได้ดีกว่าเดิม จึงต้องการจะทำงานใหม่ ๆ รวมทั้งงานที่คนทั่วไปคิดว่าไม่เหมาะกับผู้หญิงด้วย ดันหยกก็มีความคิดแบบนี้เหมือนกัน ดังที่กล่าวว่า

“อาหยงฝันจะเปิดคูซ่อมรถ จะเป็นไปได้ยังไงที่ผู้หญิงจะซ่อมรถ”

“แต่เธอก็เรียนมาแล้วไม่ใช่หรือครับ อาเจ็กซุ่น”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 215)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ผู้หญิงชาวจีนยุคใหม่อย่างอาหยงกล้าทำอาชีพของผู้ชายอย่างเช่น อาชีพซ่อมรถ ตนเองต้องการจะเป็นเจ้าของกิจการ ทำสิ่งที่ตนเองต้องการจะทำ ซึ่งตอบสนองความต้องการของตัวเอง ต้องการจะเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพาพ่อแม่อีก โดยที่ไม่ต้องทำตามการจัดการของพ่อแม่ ซึ่งจะทำให้ตนเองมีความสุขในการทำงานด้วย

3.1.3.3 เป็นคนที่สืบอาชีพของครอบครัว

โดยทั่วไปของสังคมจีน คนที่สืบทอดอาชีพของครอบครัวจะเป็นลูกผู้ชาย แต่ในครอบครัวที่ไม่มีนั้น ลูกผู้หญิงก็ทำหน้าที่สืบอาชีพของครอบครัวได้เช่นกัน ดังที่กล่าวว่า

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เสียงได้เรียนภาษาจีน ซึ่งช่วยเธอด้านการทำงาน งานที่เธอทำถูกใจพ่อมาก เนื่องจากว่าในความคิดของพ่อการค้าขายเป็นงานที่เหมาะสมกับคนจีน ดังนั้นในการดำเนินชีวิตของเสียงก็คือทำการค้าขาย ดังได้กล่าวว่า

ฮั่วและเสียงกำลังวุ่นวายกับค้าขาย เสียงแบกลังสินค้าออกไปใส่รถบรรทุก
สินค้า...

(ดงดอกเหมย. 2544 : 200)

จากตัวอย่างที่กล่าวได้เห็นว่า เสียงได้ช่วยฮั่วได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้ฮั่วมีความรู้สึกที่ลูกผู้หญิงทั้งเจ็ดคน ไม่ได้ไม่ดีไปหมด ยังมีสักคนหนึ่งที่สามารถทำตามความคิดของตนได้ ได้ช่วยลดภาระของครอบครัว แสดงว่าผู้หญิงก็ทำการค้าขายได้ ดังนั้น เสียงที่แม้จะเป็นผู้หญิงก็สืบทอดอาชีพค้าขายของครอบครัวได้

นวนิยายเรื่อง หงส์เหนือมังกร หลิวเป็นลูกสาวของเจ้าพ่อ เธอจึงมีความมั่นใจและกล้าหาญไม่ยอมแพ้ชีวิตโดยง่าย เธอได้รับการอบรมตั้งแต่อายุยังน้อย ทำให้เธอแตกต่างจากผู้หญิงจีนทั่วไปและค่านิยมของเธอก็แตกต่างไปจากลูกสาวชาวจีนคนอื่นด้วย ดังที่กล่าวว่า

“มีผู้หญิงอยู่ในกลุ่มสมาชิกหรือเปล่าคะ?” เธอเคยถามอาทิตย์ และเธอก็ได้คำตอบที่เป็นคำตอบชัดเจนยิ่ง... ‘ไม่มี’ คนตอบหัวเราะ “เรื่องหมาก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นมังกรไม่ใช่หงส์...”

“ก็ไม่มีคุณธรรมสิคะ?” หลิวจำได้ถึงความรู้สึกไม่ยินยอมที่กรุ่นอยู่ในใจ...

“ไม่รู้สิ ตลอดเวลาที่ผ่านมายังไม่เห็นมีผู้หญิงคนไหนกล้าเดินเข้าไปสักคน...” คนพูดหัวเราะ แต่คนเป็นบุตรเ็นคำด้วยความมาดหมาย...

“ถ้าเป็นอ้าวละก็... เป็นไงเป็นกัน ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าผู้หญิงก็ทำได้”

(หงส์เหนือมังกร. 254 7: 415-416)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า การที่หลิวต้องสืบทอดอาชีพของครอบครัว นอกจากเป็นความฝันของหลิวเองแล้ว ยังเป็นความต้องการของครอบครัวด้วย เพราะในตระกูลไม่มีลูกผู้ชาย ส่วนหลิวเองก็เชื่อตนเองว่าจะทำหน้าที่สืบทอดอาชีพของครอบครัวได้ด้วย

3.1.3.4 อยู่กับคนที่ตนเองรัก

ในสมัยก่อน ผู้หญิงชาวจีนมีชีวิตและมีความพึงพอใจง่าย พวกเขาจะคิดว่ามีความสุขที่สุดก็คืออยู่กับคนที่รัก มีลูกกับคนรัก ได้ดูแลชีวิตสามีและลูก ดูแลงานบ้าน เพียงเท่านั้นพวกเขาก็พอใจแล้ว

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ท้อมีนิสัยที่เหมือนแม่มาก จึงมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตคือ แต่งงานกับคนที่ตนเองรัก แล้วช่วยเขาดูแลงานบ้าน มีลูก ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ตามอย่างผู้หญิงแบบดั้งเดิม คือ เลี้ยงลูกให้ดี ดูแลสามีและงานบ้านต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ ดังได้กล่าวไว้

“รัก...รักกันหรือ เด็กตัวแค่นี้รู้จักรักกัน อ้วถามหน่อย ลื้อเป็นแขก ลูกของอ้วเป็นจีน รักกันเข้าไปไค่ยังงี้ ลื้อมีชีวิตของลื้อ อาท้อก็มีชีวิตแบบอ้ว ลื้อกับอาท้อจะอยู่ด้วยกันไค่ยังงี้” ท้อเข้ามารั้งอ้วไว้ หล่อนร้องให้...

“ปาจัว...ทำไมจะไม่ได้ ทำไมแขกกับจีนจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ความรักมีเชื้อชาติเดียว มันไม่แบ่งชนชั้น ไม่แยกศาสนา มันเป็นความรัก”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 226)

จากตัวอย่าง เราได้รู้ว่าอ้วเป็นคนจีนหัวเก่า มีความเชื่อว่าคนจีนกับแขกแต่งงานไม่ได้ ท้อกล้าเถียงกับพ่อว่า ความรักนั้นไม่แบ่งชนชั้นเชื้อชาติ และศาสนา แต่ความรักทำให้ทุกคนมีฐานะเท่ากัน แนวคิดของท้อแตกต่างจากพ่อ เธอต้องการมีอิสระที่จะแต่งงานกับคนที่เธอรักและใช้ชีวิตร่วมกันตลอดไป

นวนิยายเรื่อง เลดี้เยาวราช อี้เป็นภรรยาที่สามีไม่เอาใจใส่เลย สามีไม่เคยเห็นว่าเธอเป็นภรรยา แต่เห็นเธอเป็นแรงงานในบ้าน ทำให้อี้หนีจากบ้านพร้อมกับหยกโดยหนีไปประเทศอังกฤษ แต่ต่อมาในภายหลังเมื่อหยกกับอี้ยกลับมาเปิดร้านขายดื่มชาแล้ว อี้เห็นว่าเตียงของหยกแก่แล้ว อี้เป็นห่วงกลัวไม่มีคนดูแลเตียงของหยก เธอจึงตัดสินใจกลับไปอยู่กับเตียง ดังที่กล่าวไว้

อี้ยเค็งอมยืม...พยายามข่มความไม่สบายใจเอาไว้เพราะรู้ว่าหยกจะรับเรื่องไม่ได้ หยกเหมือนลูกสาวของอี้ยเอง หยกจึงเป็นคนที่อี้ยแคร์มากที่สุดแต่ภรรยาอี้ยก็เป็นห่วงนายทิมฮุย...นั่นคือสามี...โบราณประเพณีและขนบจารีตมากมายก็สอนให้นางเป็นภรรยาที่สำนึกในความเป็นเมียที่พร้อมจะน้อมรับและเชื่อฟังสามีอย่างไม่มีวันเป็นอื่น...

(เลดี้เยาวราช เล่ม 2. 2546 : 335-336)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ในความคิดของผู้หญิงชาวจีน เรื่องของสามีสำคัญกว่าเรื่องส่วนตัว พวกเธอยอมเสียศักดิ์ศรีได้เพื่อสามี เพราะว่าการรักคือการอ่อนน้อมถ่อมตนให้สามี ความรักทำให้ผู้หญิงกลายเป็นคน โง่เขลา ลืมความทุกข์ที่เคยเผชิญ จนกลายเป็นลืมตัวเองไปด้วย แนวคิดในการดำเนินชีวิตของผู้หญิงชาวจีนคือการอยู่ดูแลคนรักไปจนตาย

3.1.3.5 อยู่ในชีวิตที่ตนเองชอบ

ทุกคนมีอุดมคติของตัวเอง มีชีวิตที่ตนเองชอบซึ่งเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ คนเราอยู่ในโลกนี้มีเรื่องที่ต้องทำหลายเรื่อง หากเราทำเรื่องที่เราชอบ เราจะรู้สึกมีความสุขและสนุกกับสิ่งที่ตนเองเลือก

3.1.3.5.1 อยู่ในชีวิตที่ชอบอย่างเรียบง่าย

นวนิยายเรื่อง เลดี้เยวราช สวงต้องการใช้ชีวิตแบบผู้หญิงทั่วไป โดยมีครอบครัว คุณงานบ้าน คุณแลสามี เชื้อฟังการจัดการของผู้ใหญ่ เธอขอเพียงมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข เธอชอบชีวิตเช่นนี้ ดังที่กล่าวไว้ว่า

“เจ้าไม่เหมือนลื้อ” สวงเอ่ยออกมา “เจ้าไม่ชอบเรียนแบบลื้อและเจ้าก็
ไม่เอาทนต์เลย จะมีอะไรดีกว่าการมีผิว”

(เลดี้เยวราช เล่ม 1.2546 : 13)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า สวงหวังว่าตนเองจะได้แต่งงานกับคนที่รักตัวเอง เธอคิดว่าตนเองไม่ต้องการจะอยู่เหมือนหยก เรียนอย่างลำบากเพื่อเอาชนะอุปสรรคของการเกิดเป็นลูกผู้หญิง สวงต้องการจะใช้ชีวิตง่าย ไม่ต้องการที่จะให้ตนเองเหนื่อยกายและใจ เธอจึงอยู่ในชีวิตที่เรียบง่ายอย่างมีความสุข

3.1.3.5.2 อยู่ในชีวิตที่ชอบด้านการเรียน

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เมื่อโลกเราเจริญ ผู้หญิงก็ไม่เพียงพอใจแต่มีความอ่อนโยน คิดตัวเท่านั้นแล้ว ผู้หญิงเริ่มมีสิทธิเรียนหนังสือ แล้วก็พยายามให้ตนเองมีความรู้ความสามารถ ทำงานนอกบ้านให้ได้ ไม่ต้องพึ่งพาคณพ่อกับแม่หรือสามี และมีชีวิตตามความคิดของตน พยายามนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ จูสอบได้ที่หนึ่ง เธอจึงอยากไปเรียนที่ต่างประเทศ ดังตัวอย่างที่กล่าวไว้ว่า

“ปาจ๋า...ลูกสอบได้ที่หนึ่ง ครูบอกว่าลูกเรียนได้ดี ลูกน่าจะเรียนต่อปีนี้
เทอมสุดท้ายแล้ว ให้ลูกเรียนต่อได้มั้ยจ๊ะ ปา”

“กิมจู เราเป็นชาวไทยเชื้อสายจีน ชาวจีน โป้นทะเลคุ้นเคยกับการค้าขาย เราเดินทางไปทั่วโลกผ่านเส้นทางสายไหมเพื่อการค้า ทำไมไม่ใช้คุณสมบัติพิเศษที่สวรรค์ประทานให้เป็นประโยชน์ ปาอยากให้ลูก ๆ ค้าขาย ทำกิจการของตนเอง ลูกทุกคนของปาจะต้องมีอาชีพ การเรียนหนังสือ ไทยเรียนไว้เพื่อให้อูรู้ว่า โลกหมุนไปแค่ไหนแล้ว...”

“ปา แต่ลูกอยากเป็นหมอ ลูกไม่ชอบค้าขาย ลูกจะเรียนหมอให้ได้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 182)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า จูอยากเรียนต่อแล้วก็จะตั้งความมุ่งหมายว่าจะเรียนหมอ จึงขัดแย้งกับความคิดของพ่อ เพราะว่างานที่พ่อต้องการให้ลูกทำคือการค้าขาย แล้วในสมัยนั้น ผู้หญิงยังไม่ออกจากสังคม โดยเฉพาะในครอบครัวคนจีน จะไม่ยอมรับว่าให้ลูกสาวไปทำงานอื่นซึ่งเป็นงานที่มีผู้หญิงทำเป็นส่วนน้อย ฮั่วเก่งการค้าขาย ถ้าหากลูกสาวทำการค้าขาย เขาจะสนับสนุนแต่ไม่อยากให้ทำอาชีพอื่น

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เจ็กเป็นคนรักความยุติธรรมตั้งแต่เด็ก ดังนั้น เจ็กอยากเป็นทนายความ และกฎหมายไทยไม่ได้ให้เงื่อนไขพิเศษกับผู้หญิง เธอรู้สึกไม่พอใจกับความไม่เป็นธรรมนี้มาก เธอจึงไปเรียนกฎหมาย แล้วหวังว่า ความรู้ที่ได้เรียนมาจะเกิดประโยชน์ ดังที่กล่าวว่า

เจ็กทำมุกย้อน...เจ็กเรียนกฎหมายปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย...

“เขาเรียกว่าการกคชี่ ประวัติการกคชี่สตรีเพศเป็นมาแล้วก็เป็นไป เพราะพวกผู้ชายไม่พัฒนาความคิด คนเป็นแม่สอนให้ลูกผู้ชายเป็นทวดา สอนให้ลูกผู้หญิงเป็นหญ้า”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 297)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า เจ็กได้ทำตามความฝันได้ เพราะรู้ว่าตนเองมีสิทธิ์เรียนกฎหมายเป็นความฝันของตน ซึ่งสักวันหนึ่งเจ็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนกฎหมาย ซึ่งเป็นชีวิตที่ตนเองชอบได้แน่นอน

นวนิยายเรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ปาหนันเป็นลูกสาวคนที่สองของอาจางกับอาชิน เธอเป็นผู้หญิงที่มีความคิดเป็นของตัวเองมาก เมื่อคาหลาแต่งงานไปแล้ว เธอก็ต้องมีหน้าที่สืบทอดอาชีพของครอบครัว พ่อแม่ตั้งความหวังว่าลูกสาวที่ฉลาดคนนี้จะทำหน้าที่ได้ดี แต่ปาหนันเองต้องการจะเรียนสูง ๆ เพื่อจะได้มีงานดี ๆ ทำ และก็มีเงินเดือนสูง ดังที่กล่าวว่า

“อ้าวข้ามมหาวิทยาลัย จะเรียนบัญชี อ้าวจะได้ไปทำงานบริษัทฝรั่งหรือ

ไม่ก็ทำงานธนาคาร ได้รับเงินเดือน เดือนละตั้งหลายร้อยบาท”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 34)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ปาหนันมีอุดมคติสูง เธอเป็นผู้หญิงที่กล้าคิดกล้าทำ เธอต้องการจะทำงานให้ได้เงินเดือนมาก ๆ และทำสิ่งที่ตนเองชอบ การศึกษาทำให้เธอได้รู้จักสังคมมากขึ้น เธอต้องการทำอาชีพทันสมัยและเป็นงานดี ๆ ด้วย และก็จะได้มีโอกาสมีฐานะที่ดีขึ้น

นวนิยาย เรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัดดาพล์ (หลี่) ตอนที่อยู่ในครอบครัวเดิม เนื่องจากว่าเป็นผู้หญิง พ่อแม่ให้ความสำคัญเฉพาะกับลูกชาย เธอจึงไม่มีสิทธิ์ได้เรียนถึงมหาวิทยาลัย หากอยู่ในครอบครัวเดิม เธอจะไม่ได้เรียนสูง ๆ เธอจะต้องเชื่อฟังและทำตามการจัดการของพ่อแม่ หากยัง

ไม่แต่งงานก็ต้องทำงานบ้าน แล้วก็ต้องแต่งงานกับคนที่พ่อแม่เลือก แต่เมื่อได้มาอยู่กับคุณหญิง ชีวิตเธอได้มีเปลี่ยนแปลง เธอสามารถอยู่ในสิ่งที่ตนเองชอบ คือ การเรียนระดับมหาวิทยาลัยได้ ดังที่กล่าวว่า

หล่อนสามารถสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมหิดล แม้จะไม่ได้เรียนแพทย์ ตามที่ตั้งใจเพราะคะแนนไม่ถึง หล่อนเลือกเรียนด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพและพอใจ ในผลการเรียนของตนคืออยู่ หล่อนเรียนพิเศษด้านคอมพิวเตอร์ หล่อนอยากเรียน อะไรสาขาไหน แต่กราบเรียนคุณหญิงท่านก็จัดการให้หล่อนได้เรียนตามต้องการ ทุกอย่าง

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 51)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า เมื่อจัดตาสส์ (หลี่) ได้มาอยู่กับคุณหญิงแล้ว ทำให้ความฝันของเธอมิ โอกาสเป็นจริงได้ เธอเป็นผู้หญิงที่มองถึงอนาคตและมีความคิดทันสมัย เธอรักษาโอกาสที่ได้เรียน ดี พยายามเรียนสิ่งที่ตนเองสนใจ และสิ่งที่ได้ใช้ในอนาคต เธอต้องการจะเป็นตัวของตัวเอง มีชีวิตตาม แบบที่ตนเองชอบ

3.1.3.5.3 อยู่ในชีวิตที่ชอบด้านการทำงาน

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร นภาพร ธรรมกุล เป็นผู้หญิงชาวจีนแบบดั้งเดิม เธออายุมาก แล้ว เธอมีประสบการณ์ชีวิตมาก หลายสิ่งหลายอย่างเธอก็มองชัดแล้ว ในฐานะเป็นผู้หญิง เธอเข้าใจ ผู้หญิงมาก โดยเฉพาะลูกสาวของตนเอง เธอจึงรู้ว่าเกิดเป็นผู้หญิงต้องการจะมีชีวิตที่สงบสุข เท่านั้นแบบไหน ดังที่กล่าวว่า

“ลื้อผิดเพราะลื้อไม่รู้จักผู้หญิง” คนพูดวันจิงหะเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ...

“ผู้หญิงทุกคนขอเพียงมีชีวิตที่สุขสงบ มีสามีดี ๆ ลักคน แล้วก็ป็นแม่ที่ดีของลูก เท่านั้นก็พอแล้ว”

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 304)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ผู้หญิงชาวจีนต้องการจะมีชีวิตที่สงบสุข ต้องการเป็นภรรยาที่ดี ทำตัวเป็นแม่ที่ดีเท่านั้นคือชีวิตที่ผู้หญิงชาวจีนแบบดั้งเดิมชอบ นวนิยายเรื่อง โปตั้นกลีบสุดท้าย เมื่อยังไม่ได้แต่งงาน ดาหลาเป็นนางเอกของคณะจิว ในฐานะเป็นลูกคนโต เธอมีหน้าที่สืบอาชีพ ของพ่อแม่ ดาหลาเป็นลูกสาวที่ดี เธอรู้จักเรื่องกตัญญู ทำตามคำสั่งของพ่อแม่ทุกอย่าง แต่เธอก็มีความฝันของตนเอง แม้จะรู้ว่าไม่มีวันสำเร็จได้ แต่เธอก็แอบคิดอยู่ในใจ เพราะทุกคนอยากทำสิ่งที่ตนเองชอบ ดังที่กล่าวว่า

“อ้ออยากเรียนพยาบาล” ดาหลาริบฉวยโอกาสนี้พูดขึ้น

(โปตั้นกลีบสุดท้าย. 2551 : 34)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า แม่ดาหลาต้องการจะเป็นนางพยาบาล แต่เธอรู้ว่า เกิดเป็นลูกคนโต หลายสิ่งหลายอย่างคิดเองไม่ได้ ต้องคำนึงถึงชาติตระกูลด้วย และอนาคตของคณะजू์ เคารพและฟัง ความคิดเห็นของพ่อแม่ คำนึงถึงน้องสาว เธอได้รับคำสั่งสอนดี ๆ จากพ่อแม่ ดังนั้น การที่ต้องการ จะเป็นนางพยาบาลควรเก็บไว้ใจ เธอไม่มีวันจะขัดใจพ่อแม่ได้

3.1.3.5.4 อยู่ในชีวิตที่ชอบด้านการแต่งงาน

นวนิยายเรื่อง ดงคอกเหมย หลินเป็นผู้หญิงชาวจีนที่มีความคิดทันสมัย เธออยากออกไป ต่างประเทศเพื่อค้นหาประสบการณ์ใหม่ เมื่อได้มีโอกาสออกไปเรียนต่างประเทศ เธอขยันเรียนเพื่อ จะได้รับทุน ซึ่งจะทำให้ความฝันเป็นจริงได้ เธอต้องการเรียนสูง ๆ และนำมาความรู้ไปใช้พัฒนา ประเทศต่อไป ดังได้กล่าวไว้ว่า

หลินเริ่มร้องไห้ คร. ไม่เคลื่อนมือมาให้หญิงสาวจับไว้ ต่างกระชับมือกัน และกัน “ตอนที่อยู่เมืองนอกเราอยู่ด้วยกัน” เขาช่วยอะไร ๆ หลอนเกี่ยวกับการเรียน เขาเป็นคนที่ทำให้หลอนรู้สึกอบอุ่น

“น้ำใหม่... หลินต้องแต่งงานกับเขา หลินถึงได้ทำไม่เคลื่อนกลับมาด้วย”

ใหม่ถอนใจด้วยความกังวล... มินหน้าไป ไม่สบายตาที่เต็มไปด้วยน้ำตา ของหลิน...

“มันเร็วนะ น้ำว่า... ไม่จำเป็นต้องรวดเร็วจนใคร ๆ รับไม่ได้ แม่แต่น้ำเอง...”

“เรารอไม่ได้”

“หลิน”

ใหม่จ้องมองหลินอย่างตื่นตระหนก เมื่อหลินเงยหน้าขึ้นสบสายตาของ หลินสายตาของหญิงสาวใหญ่ “หมายความว่า...”

“จะน้ำใหม่...” หลินพยักหน้า “... หลินกำลังจะมีลูกกับไม่เคลื่อน สามเดือน แล้วจะ... น้ำใหม่”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 400-401)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ถึงแม้ว่าจะคัดค้านการตัดสินใจแต่งงานของหลิน แต่หลินก็ไม่เลิก ึ่งความฝันหรือเปลี่ยนความคิดของตนเอง เธอเป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่มีความคิด เสรีภาพ กล้าหาญที่จะออกมาจากครอบครัว และทำตามความคิดของตน

ดังนั้นจึงได้เห็นว่า ผู้หญิงจีนเริ่มกล้าคิดถึงอนาคตของตนเอง ไม่จำกัดให้ชีวิตของตนเองอยู่ ในวงแคบ ไม่เพียงสนใจการมีครอบครัวเท่านั้น ยังมองไปไกลด้วย เมื่อมาอยู่ประเทศไทยแล้ว ผู้ใหญ่จึงเริ่มอนุญาตให้ลูกผู้หญิงเรียนหนังสือ วัฒนธรรมทางตะวันตกมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทย ทำให้คนในประเทศรู้จักความอิสระมากขึ้น ผู้หญิงจึงต้องการจะเป็นตัวของตัวเอง และที่ต้องการจะ ออกไปสู่สังคม ทำสิ่งที่ตนเองชอบ ไม่ต้องการจะอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายอีกต่อไป

3.2 สถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย

3.2.1 สถานภาพของผู้หญิงในครอบครัว

ครอบครัวของชาวจีนนั้น ผู้ชายเป็นหัวหน้าของครอบครัว ผู้หญิงนั้นดูเหมือนไม่มีความสำคัญในครอบครัว ดังนั้น ถ้าครอบครัวสามัคคีกัน ทุกสิ่งทุกอย่างในครอบครัวจะเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ถ้าเราหันมาดูผู้หญิงในครอบครัว จะพบว่าผู้หญิงก็เป็นคนที่สำคัญในครอบครัวและในสังคมไม่แพ้ผู้ชาย ผู้หญิงเป็นแม่ที่ดีของลูก สั่งสอนให้ลูกทำดีมีความกตัญญู ดูแลลูกให้มีสุขภาพที่ดี ทั้งกายและใจ ทำงานบ้านทุกอย่างเพื่อครอบครัวของตัวเอง ผู้หญิงยุคใหม่มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดของตนเอง มีความรับผิดชอบ ทำงานในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ มีน้ำใจ เมื่อสังคมเจริญก้าวหน้าขึ้น ผู้หญิงสามารถมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชาย ดังนั้น ผู้หญิงจีนจึงมีความสำคัญในครอบครัวมากขึ้น

3.2.1.1 ในฐานะเป็นลูกสาว

ในธรรมเนียมจีน ลูกสาวที่ดีต้องเป็นต้นแต่เช้า ทำความสะอาด ช่วยยกน้ำหาให้ผู้ใหญ่ เคารพผู้ใหญ่ มีความกตัญญู ไม่ว่าจะพ่อแม่จะว่าอย่างไร ก็จะไม่เถียงพ่อแม่ ไม่คัดค้านการจัดการของพ่อแม่ และต้องนึกอยู่ตลอดเวลาว่า การที่ผู้ใหญ่ทำให้เราทุกอย่างเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว แต่เมื่อโลกเปลี่ยนไปลูกสาวชาวจีนเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน

3.2.1.1.1 ลูกสาวที่ทำตามที่พ่อแม่ต้องการ

นวนิยาย เรื่อง ดงคอกเหมย ตัวละคร “เหมย” สมัยยังเป็นสาวอยู่ เหมยเป็นลูกสาวที่ดี แม้ว่าไม่มีแม่ ก็เชื่อฟังคำสั่งของพ่อ เหมยทำงานเก่งไม่ด้อยกว่าสาวคนอื่นที่ยังมีแม่ดูแลอยู่ พ่อให้ทำอะไรไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบ ก็ไม่มีสิทธิ์จะปฏิเสธได้ เหมย แสดงความกตัญญูต่อพ่อเสมอ พ่อของเหมยก็ชื่นชมลูกสาวของตนเองว่าเก่ง เขาอยากให้เหมยแต่งงานกับคนที่ตนเองเลือกให้ ดังที่กล่าวไว้

อ้อ...มาพอดี นี่ไงละคอกเหมย ปีนี้อายุสิบเจ็ดปีแล้ว ถึงแม้ว่าคอกเหมยจะ
กำพร้าแม่ แต่งงานบ้านงานเรือน งานเย็บปักถักร้อยอบรมมาอย่างกุลสตรีอาเหมย...
รู้จักแม่สื่อเสียสิลูก แม่สื่อเขานี้ทำหน้าที่แม่สื่อให้คู่บ่าวสาวมาแล้วนับไม่ถ้วน
ล้วนแต่แต่งงานอยู่กินกันเจริญรุ่งเรือง มีลูกหลานสืบสกุลมากมาย”

หญิงสาวรู้สึกร้อนวูบ... ขยับก้าวเข้ามาด้วยแรงรั้งของสาวใช้หล่อนยืน
ก้มหน้านิ่ง ๆ เพื่อให้สาวใช้ของแม่สื่อเขยกวาดไปทั่วร่างอย่างพิจารณาราวกับ
ดวงตาคู่นั้นเป็นคำพิพากษา...

(ดงคอกเหมย. 2544 : 3)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า แม่เหมยจะไม่พอใจการจัดการของพ่อ ก็ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นอะไร ยืนก้มหน้าแทนคำพูด แสดงออกถึงความไม่พอใจที่ผู้ใหญ่คนจีนบังคับการแต่งงานของลูกแบบนี้ โดยไม่แน่ใจว่า คนที่จะมาเป็นสามีจะเป็นคนแบบใด อนาคตจะมีความสุขเหมือนที่ผู้ใหญ่หวังหรือไม่ แล้วในฐานะเป็นสาว ก็ไม่พอใจถูกคนอื่นมามองตนเองด้วยสายตาแปลก ในสมัยก่อนผู้หญิงบริสุทธิ์ไม่ชอบให้คนอื่นมาสัมผัสตัว แม้ว่าเป็นแค่สายตาก็ไม่ต้องการ ส่วนในฐานะที่เป็นพ่อ ก็คือว่าตนเองมีประสบการณ์มากกว่าลูกสาว สามารถวินิจฉัยว่าคนประเภทไหนเชื่อถือได้และไม่อยากให้ชีวิตของลูกเดือดร้อน ผู้ใหญ่จึงติดต่อกับที่ตนเองพอใจและคิดว่าจะถูกใจลูกสาวเหมือนกัน เหมยจึงเป็นลูกสาวที่ทำตามที่พ่อแม่ต้องการคือเข้ามาให้แม่สื่อตัวอย่างสงบเรียบร้อย

นวนิยาย เรื่องดงดอกเหมย หงส์เป็นลูกที่ดี ในฐานะเป็นลูกคนโต เธอพยายามจะทำตัวเป็นแบบอย่างของน้อง พ่อชอบให้ลูกเป็นคนทำค้าขาย เธอก็เปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้า แล้วก็แต่งงานกับคนที่พ่อเลือกให้ แต่บางเรื่องก็ทำให้พ่อเสียใจมาก โดยเฉพาะหงส์ร่วมมือกับน้อง ช่วยหนีจากบ้าน ไปอยู่กับคนที่ที่รัก ทำให้พ่อผิดหวังกับการกระทำของหงส์มาก หงส์เองก็เสียใจกับการกระทำของตน ดังที่กล่าวว่า

“ไม่... ไม่จริงจะปา...”

หงส์ร้องไห้ “...ลูก... ลูกไม่ได้ตั้งใจที่จะ...”

“ไม่ตั้งใจ...”

ฮั่วแพคเสียงใส่หน้าหงส์ หล่นสะอื้นสุดตัวด้วยความหวาดกลัว

“...แต่ไม่รู้... พวกลูกทุกคนรู้แต่ไม่มีใครห้าม ไม่มีใครขัดขวาง นี่นะหรือ...”

ไม่ได้ตั้งใจ เสียแรงปรารถนาทุกคน... เสียแรงเสียน้ำใจ... ไม่น่าเลย”

(ดงดอกเหมย, 2544 : 233)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ในฐานะเป็นลูกสาว ไม่มีใครตั้งใจทำให้พ่อแม่เสียใจแต่ที่ทำเพราะเห็นใจน้อง จึงได้ทำร้ายจิตใจของพ่อแม่โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นระหว่างลูกกับพ่อแม่ เราไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างทำให้ท่านพอใจได้ นวนิยาย เรื่องดงดอกเหมย พยายามจะเตือนเราว่า ในฐานะเป็นลูก เมื่อเราทำอะไรต้องคำนึงถึงความคิดของผู้ใหญ่ ต้องเข้าใจความคิดของพ่อแม่ และทำตามที่พ่อแม่ต้องการ

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ลั้งเป็นลูกคนที่ 2 ไม่ค่อยได้เรียนหนังสือ แต่ได้เรียนเสริมสวย จึงเปิดร้านเสริมสวย ซึ่งเป็นร้านเดียวกับร้านเสื้อผ้าของหงส์ การทำงานของลั้งช่วยลดภาระของพี่สาวกับพ่อ ลั้งเป็นคนอ่อนโยน เป็นคนช่างสังเกต เอาใจใส่สุขภาพของพ่อต้องการ

“ปาจ๋า ทำทางปาเหนื่อยนะ ทำไมไม่ขึ้นไปนอนพัก หน้าร้านอาเสียงก็อยู่

ปาไม่ต้องห่วงหรอก...”

“นี่ปากลับไปนานแค่ไหน”

“ปาทำงานหนัก กลางคืนปิดร้านแล้วก็ต้องมานั่งคิดบัญชีอีก ใ้คู่คุณจะปา
ใ้คู่คุณให้ปา ปาจะได้แข็งแรง”

“ลูก ๆ กลับกันหมดหรือยัง”

“กลับกันแล้วจะปา” ลั้งตอบรับ “ยกเว้น...อาจู่”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 157-158)

จากตัวอย่างได้รู้ว่า ลูกสาวที่ดูแลเอาใจใส่พ่อและทำทุกอย่างตามที่พ่อต้องการ ลั้งเป็นห่วง เป็นใยพ่อ ไม่อยากให้พ่อทำงานหนัก ลูกสาวชาวจีนที่ทำตามที่พ่อแม่ต้องการ คือ ลูกสาวที่รู้จักดูแล เอาใจใส่พ่อแม่ คอยอยู่พูดคุยเป็นเพื่อนพ่อแม่ ด้วยคำพูดที่ไพเราะ และคอยหาอาหารที่ส่งเสริม สุขภาพที่ดีให้แก่พ่อแม่ ลูกสาวชาวจีนที่ทำตามที่พ่อแม่ต้องการ จึงเป็นลูกสาวที่พ่อแม่รักใคร่และ สบายใจเมื่ออยู่ใกล้

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร หลิวเป็นลูกสาวคนเดียวของวรรชัย ธรรมกุล (ตี้ซู่) กับ นภาพร ธรรมกุล แม้ว่า นภาพร ธรรมกุล จะคลอดลูกชายตี้เล็กออกมา แต่พ่อของตี้เล็กไม่ใช่ตี้ซู่ ดังนั้น ตี้เล็กจึงไม่มีสิทธิสืบทอดตระกูลได้ ตี้ซู่จึงแต่งตั้งหลิวให้เป็นคนสืบสกุล แม้หลิวจะเป็น ลูกสาว หลิวก็ยินดีที่จะทำตามตามที่พ่อต้องการ ตี้ซู่ถึงสนับสนุนหลิว ดังที่กล่าวว่า

“เป็นแม่ต้องรักต้องห่วงลูกเป็นธรรมดา... แต่หะม่ต้องการให้ลื้อเป็น
ลูกอกคัณญ เพราะละทิ้งปณิธานของบิดา...”

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 149)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า การที่หลิวเป็นเจ้าแม่ก็เป็นการตัดสินใจของพ่อ ส่วนเธอเอง ก็พยายามให้หน้าที่นี้ที่ดีที่สุด เธอจึงเป็นลูกสาวที่ทำตามที่พ่อแม่ต้องการ แม้สิ่งที่พ่อแม่ต้องการจะดู ยากและไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำมาก่อน คือ การเป็นเจ้าแม่ในวงการนักเล็งก็ตาม

3.2.1.1.2 ลูกสาวที่เป็นตัวของตัวเอง

นวนิยาย เรื่องดงดอกเหมย หลินเป็นลูกคนที่ 5 เป็นคนเจียบ มีความกล้าหาญ กล้าเผชิญภัย เมื่อเทียบกับพี่น้องคนอื่น หลินคิดถึงอนาคต เธอเป็นคนเก่ง แล้วมีความต้องการให้ชีวิตของตนเอง สมบูรณ์กว่า อยากออกนอกประเทศด้วยตนเอง ไม่พึ่งพาคุณพ่อ แต่พ่อไม่อนุญาต ความฝันของ หลินจึงเกิดความขัดแย้งกับพ่อ จึงทำให้พ่อเสียใจและผิดหวัง ดังที่กล่าวว่า

“ปา”

น้ำตาของหลินรินดวงตาขึ้นมาอีก ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจประดังกัน

เข้ามาทับถม “ลูกจะสอบชิงทุนไปเรียนที่อเมริกา”

“เชิญ...”ฮั่วกระแทกเสียง”ใครอยากไปไหนทำอะไรก็เชิญ โดแล้ว
ปีกล้าขาแข็งแล้วนี่ มาบอกทำไม...ปาของลือเป็นแค่หัวหลักหัวตอ ไม่มี
ความสำคัญ ไม่จำเป็นต้องมาบอกหรือกว่าพวกลือจะทำไร...ยังงี้”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 241)

ในความคิดของชาวจีน ลูกมีสิทธิสืบทอดกิจการของครอบครัวหรือทำอาชีพคล้ายกับ
ครอบครัว และมีความต้องการให้ลูกอยู่ใกล้ตัว การที่หลินต้องการจากไปเรียนที่เมืองนอกนั้น เป็น
เรื่องที่ใหญ่ชาวจีนรับไม่ได้ และเป็นเรื่องที่ผิดธรรมเนียมจีน หลินเป็นตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่
ซึ่งมีความต้องการเป็นตัวของตัวเอง ไม่อยากถูกบังคับ อยากมีความอิสระและจัดการชีวิตของตน
เพื่อให้ชีวิตของตนมีคุณค่า จึงขัดแย้งกับผู้ใหญ่ชาวจีน

นอกจากนี้ จูซึ่งเป็นลูกคนที่หก ก็เหมือนหลิน คือ มีความคิดเป็นของตัวเอง เธอเป็นคน
ละเอียดรอบคอบ สังเกตความไม่ปกติของพ่อตามเหตุการณ์ได้ทันที เอาใจใส่สุขภาพของพ่อ จูเป็น
คนที่มีความคิดของตนเองเหมือนกัน เช่นตอนที่จูไม่เห็นด้วยกับการรักษาการปวดท้องของพ่อด้วย
การดื่มน้ำชา เพราะเธอมีความรู้มากขึ้นว่า เมื่อป่วยก็ต้องไปหาหมอและกินยารักษาอาการ
ดังตัวอย่าง

“ปา ปาเป็นอะไรนะ”

“กิมจู ตื่นมาทำไมลูก ปาไม่ได้เป็นอะไรหรอก ปาปวดท้องนิดหน่อยนะ
ปาจะลงมากินน้ำชา”

“กินน้ำชาไม่ได้ ไม่หาย ต้องกินยา ต้องไปหาหมอ ปาจำ...โตขึ้นลูกจะ
เรียนหมอ ลูกจะรักษาปา ไม่ให้ปาตายเหมือนม้ามะนะจ๊ะ...”

(ดงคอกเหมย. 2544 : 135)

จากตัวอย่าง ลูกสาวที่เป็นตัวของตัวนั้น ไม่ได้มีความดีร้ายจะทำใจตนเองเท่านั้น แต่
พวกเธอมีเหตุผลจากความรู้ในโลกสมัยใหม่ที่เธอได้อาศัยอยู่ เธอจึงต้องขัดใจพ่อแม่ที่ทำตาม
ความคิดดั้งเดิม ดังนั้น การทำตามความคิดของลูกสาวชาวจีนก็เป็นกรกระทำอย่างมีเหตุผล
รองรับ

เจ็กเป็นลูกคนเล็กสุด เธอทำให้พ่อเป็นห่วงที่สุด เจ็กเป็นลูกสาวที่เป็นตัวของตัวเอง
เหมือนกัน เธอเป็นคนที่ชอบความยุติธรรม จึงอยากเป็นทนายความ ซึ่งก็เป็นอาชีพที่ไม่ได้รับ
การสนับสนุนจากพ่อ เนื่องจากงานทนายความเป็นอาชีพที่เหมาะสมกับผู้ชาย แล้วความปรารถนาของ
พ่อคืออยากให้เด็กทุกคนสามารถทำงานในด้านธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อลูกต้องการเป็น
ทนายความ พ่อจึงไม่ขัดใจลูก ดังที่กล่าวว่า

“ทำไมเพิ่งกลับ”

“ลูกไปช่วยงานของคณะ วันกฎหมายไทยปีนี้ทางสภานายความ
เขาขอความร่วมมือจากนักศึกษากฎหมาย จัดตอบปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายไทย
ฉบับประชาชน เขาเลือกสรรหัวข้อของกฎหมายที่คนไทยควรรู้”

“อ้อ...ยังงั้นหรือ”

“ปา ลูกรู้ว่าลูกไม่มีเวลาให้ปาเลย ปีนี้เป็นปีสุดท้ายแล้ว ลูกเรียนหนักมี
กิจกรรมต้องทำจนลืมไปว่า...”

“ยังมีบ้าน...”

(คงคอกเหมย. 2544 : 241)

จากตัวอย่างที่กล่าว นวนิยาย เรื่องคงคอกเหมยแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงชาวจีนไม่เพียงเอาใจ
แต่เรื่องที่อยู่ในบ้านเท่านั้น พวกเขาสนใจงานข้างนอกด้วย โดยที่จิตใจความต้องการของผู้ใหญ่ ใน
ความคิดของผู้ใหญ่จีน คือ ผู้หญิงต้องอยู่บ้านตลอดเวลา ยิ่งเป็นตลางคืนก็ยิ่งหายตัวไปไม่ได้
เง็กไม่พอใจการอยู่บ้านเฉย เธอมีความสุขกับการงานของเธอ ดังนั้น เธอจึงทำตามใจเธอ ทำงานจน
ดิ้นซึ่งทำให้พ่อเสียใจโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

นวนิยายเรื่อง เลดี้เยาวราช หยกเป็นลูกสาวที่มีความคิดของตัวเองมาก เนื่องจากว่าตนเอง
เป็นลูกผู้หญิง ดังนั้น ความรักจากพ่อก็น้อยลง ลูกพ่อบังคับให้ทำงานบ้านอย่างหนัก และถูกพ่อว่า
ทุกวัน จึงทำให้หยกอยากหนีจากบ้านเมือง ไปค้นหาชีวิตใหม่ที่ต่างประเทศ เพื่อเปลี่ยนสถานภาพ
ของตนเอง นอกจากนี้ เธอยังอยากพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่า ลูกผู้หญิงไม่ได้ด้อยกว่าลูกชาย ดังนั้นสิ่งแรก
ที่หยกต้องทำก็คือหาโอกาสออกนอกประเทศ ดังที่กล่าวว่า

หยกอยากไปเมืองนอก... ไปไหนก็ได้ ไปเรียนต่อ ไปชুবตัว... ไม่ได้หวัง
ไปชুবทองแต่ก็มีความฝันอยู่ว่าขอไปพ้นจากเดียก่อน หยกอยากไปตั้งตัว...สู้ชีวิต
ให้เสียเห็นว่าลูกผู้หญิงก็เอาดีได้และหยกจะเอาดีด้วยตัวเอง ไม่ใช่อย่างเดียซึ่งทาง
ให้เดินนั้นคือการเลือกจะมีผิว...แต่กับคนที่เดียหาให้ เสียหาผิวให้เจ็ของหยกได้
แต่อย่าหวังเลยว่าจะหาผิวให้หยกด้วย เพราะหยกไม่ปรารถนา หยกจะไม่เอาดีด้วย
การมีผิว

(เลดี้เยาวราช เล่ม 1. 2546 : 29)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า หยกเป็นผู้หญิงชาวจีนที่มีความคิดของตัวเอง ไม่อยากถูกบังคับ
เธออยากต่อสู้กับพ่อ เธอคิดว่าพ่อเป็นคนลำเอียง จัดการอะไรก็ไม่ยุติธรรมต่อลูกผู้หญิง ความคิด
ของหยกบางเรื่องอาจจะรุนแรงเกินควร แต่ที่เธอมีนิสัยแบบนี้เกิดจากเธอไม่ได้รับความสนใจจาก
พ่อตั้งแต่เล็ก เธอจึงต้องการเป็นอิสระทำงานด้วยตัวเอง โดยหวังว่าพ่อจะเห็นถึงความสำคัญและ
ความสามารถของลูกผู้หญิงบ้าง

3.2.1.1.3 ลูกสาวที่ทำตามด้วยและเป็นตัวของตัวเองด้วย

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ท้อเป็นลูกสาวที่ยอมทำตามการจัดการของพ่อในบางเรื่อง ท้อเป็นคนเงียบ อ่อนหวาน และอ่อนแอ แต่ว่าเมื่อคู่รักของเธอไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อ ระหว่างพ่อกับสามี เธอก็เลือกสามี ซึ่งทำให้พ่อไม่ให้อภัยเธอเป็นเวลาหลายปี ดังที่กล่าวว่า

“ท้อ...”ราชันส่งเสียง “ทางนี้...เร็ว...ไหนล่ะท่อผ้า” ท้อโยนท่อผ้าให้ราชัน
หล่อนหันไปมองที่ ๆ นื่อง ๆ ที่หน้าต่าง ท้อร้องไห้

“ดูแลไปด้วยนะ เจ้..”

ราชัน ซาซิกกาปุรีและท้อวิ่งออกไปอย่างเร่งร้อน หงส์และน้องมองตาม
ไปแล้วจึงหันมาสบสายตากันด้วยความหวั่นกลัว

“นี่เราทำผิดหรือทำถูกนี่...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 231)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย จะชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงชาวจีนอย่างท้อต้องการจะมีชีวิตที่ตนเองชอบ แต่งงานกับคนที่ตนเองรัก แม้ว่าคู่รักของเธอไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อก็ตาม ดังนั้นจึงทำให้พ่อเสียใจ และไม่ได้ให้อภัยเธอตั้งหลายปี

นวนิยาย เรื่อง โบตันกลีบสุดท้าย ปาหนันเป็นลูกสาวคนที่สองของอาจางกับอาชิน เมื่อศาลาแต่งงานไปแล้ว คนที่ดูแลคณะจีวก็คือปาหนัน ความฝันของปาหนันไม่ใช่นางจีว แต่ก็ต่อต้านการจัดการของพ่อแม่ไม่ได้ เมื่อพ่อแม่สั่ง เธอเลือกทำ บางอย่างทำตาม บางอย่างก็ทำตามใจตัวเอง ปาหนันเป็นผู้หญิงที่ฉลาดมาก เธอรู้จักใช้วิธีต่าง ๆ ทำงานให้แก่คณะจีว และได้ทำงานที่ตนเองชอบด้วย ดังที่กล่าวว่า

ปาหนันหัวเราะชอบใจก่อนจะบอกว่า

“อ๊วหมายถึงถ้าอ๊วช่วงการโทรทัศน์ได้ อ๊วก็จะเอาจีวไปออกโทรทัศน์
ไล่ล่าอาปา ถ้าทำได้เราก็ได้แสดงจีวทางโทรทัศน์ให้คนดูมากมายเลย รายได้ก็มี
แน่นอนสถานีเขาก็ต้องจ่ายเรา”

(โบตันกลีบสุดท้าย. 2551 : 54-85)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ในฐานะเป็นลูกสาวชาวจีน ปาหนันมีความกตัญญูมาก แม้เธอเองไม่ชอบแสดงจีว ก็จำเป็นต้องแสดงด้วยความรับผิดชอบสูง เธอรู้จักหน้าที่ของตนเอง เธอก็พยายามทำให้การแสดงจีวมีคนมาสนใจมากขึ้น เธอต้องการจะปรับปรุงคณะจีว ในขณะที่เดียวกัน เธอก็ไม่ลืมความฝันของตนเอง เธอจึงเป็นลูกสาวที่ทำตามพ่อแม่ต้องการด้วยและเป็นตัวของตัวเองด้วย

3.2.1.2 ในฐานะเป็นภรรยา

ในฐานะเป็นภรรยา สิ่งที่คุณต้องทำคือเคารพสามี ดูแลงานบ้าน ดูแลเด็กสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี ดูแลผู้ใหญ่ มีความกตัญญูต่อผู้ใหญ่ ดูแลชีวิตประจำวันของสามี ช่วยการทำงานของสามี เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กำลังใจสามี และเป็นคนอดทนและมีความตั้งใจจริง เชื่อฟังตามการจัดการของสามี

3.2.1.2.1 ภรรยาที่ทำงานบ้านเพียงอย่างเดียว

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เหมยแต่งงานกับฮั่วด้วยความรัก สองคนรักใคร่กันมาก เหมยเป็นภรรยาที่ดี นอกจากเป็นคนสวยแล้ว ยังเป็นคนที่เข้าใจสามี รวมถึงต้องการมีลูกชายตามที่สามีต้องการ เพื่อช่วยให้ความฝันของสามีที่ต้องการมีลูกชายเป็นไปได้อย่างจริง เหมยคลอดลูกให้สามี ครึ่งแล้วครึ่งเล่า และดูแลลูกทุกคนและงานบ้านอย่างดี ทุกสิ่งทุกอย่างจะคิดถึงสามีทุกครั้งก่อนคิดถึงตนเอง ตัวอย่างเช่น

“เหมย การมีลูกมาก ๆ ทำให้ร่างกายทรุดโทรมนะ มีแต่พ่อสมควรเออะ

ผู้หญิงหรือผู้ชายก็เป็นลูก ”

เหมยสั่นศีรษะ

“ไม่ได้...ฉันทำลายความฝันของฮั่วไม่ได้ ฮั่วต้องมีลูกผู้ชายเอาไว้สืบสกุล คนจีนถือว่าการ ไม่มีลูกผู้ชายสืบสกุลเป็นการเนรคุณต่อบรรพชน ฮั่วจะต้องมีลูกชายให้ได้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 41)

จากตัวอย่าง ได้เห็นว่า เพื่อความฝันของสามี เหมยเสียสละมาก ในความคิดของเหมย การที่คลอดลูกชายให้สามีเป็นเรื่องหลัก เรื่องส่วนตัวเช่น สุขภาพและรูปร่างของตนเองเป็นรอง เหมยคิดว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งใดเหนือกว่าความฝันของสามีได้ ใคร ๆ ก็ทำลายความฝันของสามีไม่ได้ นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย แสดงให้เห็นว่า การที่ผู้หญิงไม่มีลูกชายเป็นเรื่องที่ผู้หญิงเองก็รับไม่ได้ เหมือนกับว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิด ดังนั้นเธอต้องทำให้ความฝันของสามีเป็นจริงให้ได้ เหมยจึงเป็นตัวแทนของภรรยาที่ทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีจีนได้ดีมาก

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร นภาพร ธรรมกุล เป็นภรรยาของเจ้าพ่อ เธอไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่นที่ได้อยู่เคียงข้างสามีตลอดเวลา เนื่องจากว่าสามีเป็นเจ้าพ่อ ต้องจัดการหลายสิ่งหลายอย่าง ไม่มีเวลาแบ่งให้ภรรยา ชีวิตของนภาพร ธรรมกุลเหงามาก เธอจึงตัดสินใจว่าจะต้องอยู่คนเดียวให้ได้ ไม่ต้องให้สามีลำบากใจ พยายามให้ชีวิตของตนอยู่แบบสงบสุข ดังนั้น เธอจึงดูแลชีวิตตนเอง ดังที่กล่าวว่า

“ไม่ต้องคู่อื่น ไกลลี้คูเหมาะเป็นตัวอย่าง ตอนเรายากจนอยู่กันพร้อมหน้า
พอร่ำรวยเหมาะต้องอยู่คนเดียวเห็นไหม”

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 304)

จากตัวอย่าง ได้เห็นว่า สามีจะมีวาจาให้หรือไม่ก็ตาม ภรรยาชาวจีนจะต้องดูแลตัวเองให้ได้ โดยไม่ให้สามีเดือดร้อนใจ ภรรยาชาวจีนที่ดีคือการคำนึงความสุขของสามีมากกว่าความสุขของตนเอง

3.2.1.2.2 ภรรยาที่ทำงานบ้านและงานอื่นด้วย

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย ท้อกับสามีแต่งงานกันด้วยความรัก แต่บุคลิกภาพของท้อจะ ผสมผสานกับบุคลิกภาพที่ผู้หญิงจีน และบุคลิกภาพผู้หญิงสมัยใหม่ด้วย นั่นคือท้ออยากทำงาน หารายได้ช่วยตนเอง ไม่รอให้สามีเลี้ยงดูฝ่ายเดียวหรือ ไม่เพียงอยู่บ้านเฉย ๆ ดังที่กล่าวว่า

“เหน้อยแยเลย... ท้อ ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ อยู่บ้านท้อก็ต้องทำงาน ”

“ท้อ...”

เขาคิ่งหล่อนเข้ามาทอดไว้ “...กลางวันผมจะทำงานที่ร้านขายผ้าของ
ซาชิกาปู้...กลางคืนจะออกไปขายโรตี่ ท้ออยู่บ้านไม่ต้องทำอะไรมีหน้าที่คอย
ดูแลบ้าน ท้ออย่าทำงานหนักนะ ผมไม่อยากให้ท้อลำบาก ”

“ท้อจะรับงานที่ร้านเจีมาทำ...งานสอยเสื้อ ปักเสื้อ ให้อยู่เฉย ๆ ท้ออยู่
ไม่ได้หรอก...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 236)

จากตัวอย่างที่กล่าว เราเห็นได้ว่า ท้อเป็นภรรยาที่ดี เธอเข้าใจสามี และอยากช่วยลดภาระ
ของสามี ไม่อยากอยู่บ้านเฉย ๆ โดยที่ไม่ทำอะไร ให้สามีลำบากอยู่คนเดียว ชีวิตของทั้งสองเป็น
วิหหนุ่มสาว ฝ่ายชายไม่อยากให้ภรรยาเหนื่อย ส่วนฝ่ายหญิงก็ทำงานเสริมช่วยสามีอีกแรงหนึ่ง
นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงชาวจีนในฐานะภรรยาไม่พอใจที่อยู่บ้านเฉย ๆ
การที่อยากจะทำออกมาทำงานในสังคม นอกจากลดภาระของสามีแล้ว ยังสามารถทำให้ชีวิต
ความเป็นอยู่ดีขึ้นด้วย

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เขาวราช อี้เป็นน้องสาวของแม่หยก เมื่อแม่ของหยกเสียชีวิตไป
อี้ก็กลายเป็นภรรยาของเตี้ยหยก แต่ก็ไม่มีฐานะที่ดี ต้องทำงานบ้านหนัก แล้วเมื่อสามีอารมณ์ไม่ดี
ตนเองก็ต้องถูกตีด้วย ดังนั้น จึงทำให้อี้กล้าไปหาชีวิตใหม่ แล้วก็ทำงานข้างนอกด้วย ดังที่กล่าวว่า

...ให้หล่อนเป็นสาวเสิร์ฟน่าจะดี...เขาไม่อยากเอาหล่อนมาทำงานในครัว
เลย...

ส่วนน้ำสาวของหล่อนนั้นให้ไปคุมเรื่องล้างจาน น่าจะดีกว่าเจ้าหนุ่ม
ทะโมนที่ทำหน้าที่อยู่...

(เลดีเยวราช เล่ม 1. 2546 : 295)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า เมื่ออีไปหางานทำข้างนอก เธอก็หางาน ได้จริง ๆ แม้ว่าเป็นงานต่ำ แต่
ก็พิสูจน์ได้ว่าเวลาที่จากสามีไป โดยที่ไม่พึ่งพาสามีแล้ว อีก็อยู่ได้ด้วยตนเอง เพราะมีงานทำ มีรายได้
สังคมก็ให้โอกาสผู้หญิงด้วย อีเป็นคนอ่อนแอและมีน้ำใจ ที่เธอกล้าหาญทางออกโดยใหม่ หนีออก
จากบ้าน หนีจากธรรมเนียมประเพณีแบบดั้งเดิมของจีน แสดงว่าอีไม่เพียงทำแต่งงานบ้านได้
เธอก็ทำงานอย่างอื่นได้ด้วย ชีวิตเธอมีค่าเหมือนกับผู้ชายคนอื่น ๆ เช่นกัน

นวนิยาย เรื่อง โปตั้นกลีบสุดท้าย ดาหลาเป็นลูกสาวคนโต ซึ่งต้องเสียสละมากกว่าน้อง
คนอื่น ๆ ดาหลาแต่งงานกับผู้ชายที่มีฐานะดี ฝ่ายครอบครัวสามีไม่ต้องการจะให้ดาหลาทำงาน
แต่ดาหลาเองยังห่วงฝ่ายพ่อแม่ของตนเอง จึงอยากช่วยลดภาระของพ่อแม่ แล้วช่วยรักษาสิบทอด
การแสดงงิ้วต่อไป เมื่อเกิดเป็นลูกสาวคนโต เธอนึกว่านี่คือหน้าที่ของเธออยู่แล้ว ดังที่กล่าวว่า

“ถ้าอ้าวแต่งงาน ใครจะสืบทอดการแสดงงิ้วและดูแลคณะงิ้วของเรา”

“ลื้อทำหน้าที่ได้ทั้งสองอย่าง เป็นสะใภ้เจ้าล้าจากรก็เข้าไป เล่นงิ้วก็เล่น

ได้ไม่มีใครปิดกั้น”

(โปตั้นกลีบสุดท้าย. 2551 : 54)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ดาหลามีความกตัญญู แม้ตนเองจะต้องแต่งงานไปแล้ว ก็ยังห่วง
อนาคตของครอบครัวอยู่ แล้วยังรักงานแสดงงิ้วมาก แสดงว่าการตั้งสอนอบรมของครอบครัวอาจ
สอนได้ดีมาก ทำให้ดาหลาเป็นลูกสาวที่มีความรับผิดชอบสูง คิดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของพ่อแม่
ก่อนคิดถึงตนเอง เมื่อเธอแต่งงานแล้ว เธอไม่จำเป็นต้องทำงานก็อยู่ดีกินดีได้ แต่เธอก็เป็นภรรยาที่ทั้ง
ดูแลสามีและทำงานแสดงงิ้วเพื่อช่วยเหลือครอบครัวของเธอ

3.2.1.3 ในฐานะเป็นแม่

แม้มีความสำคัญในการเลี้ยงดูให้ลูกเติบโต เหมยนอกจากเป็นภรรยาที่ดีแล้ว ยังเป็นแม่ที่ดี
อีกด้วยในความคิดของเธอ ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายก็เป็นลูก เธอมีเมตตาต่อลูก เธอดูแลงานบ้านและ
เลี้ยงลูกไปด้วย เธอจัดการได้ดีทั้งสองด้าน ดังที่กล่าวว่า

“หงส์ อาหงส์...อย่าให้น้องออกไปนอกบ้านนะลูก คุณ้องให้ชนเดี๋ยวนา

ก็กลับ”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 70)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า เหมยดูแลลูกอย่างใกล้ชิดมาก และรู้จักวิธีดูแลลูกด้วยการให้ลูกคนโตช่วยดูแลเด็กอายุน้อย เวลาพูดคุยกับลูกเธอพูดจาอ่อนหวาน ในฐานะเป็นแม่ ลูกเหมือนหัวใจของเธอ เมื่อลูกไม่อยู่ข้าง ๆ ตัวก็เป็นห่วงมาก แม้ว่าแม่ไม่ได้มีเวลาอยู่กับลูกทุกวินาที เพราะแม่ยังต้องการทำงานอย่างอื่นด้วย เหมยจึงเป็นตัวละครที่แสดงสถานภาพหญิงชาวจีน ในฐานะแม่ที่เลี้ยงลูกอย่างเต็มความสามารถ จะอบรมสั่งสอนลูกอยู่เสมอ

นวนิยาย เรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ชินได้สามีอาจจัดการเรื่องการแต่งงานของลูกสาวคนโตคาหลา ในฐานะเป็นแม่ ซึ่งจะเป็นคนที่เข้าใจลูกที่สุด รู้ว่าลูกคิดอะไรอยู่ในใจ และแม่ก็เป็นคนที่วิธีปลอบใจลูก เพราะว่าแม่ทุกคนก็รักลูกตนเองอยู่แล้ว ดังที่กล่าวว่า

คาหลาลาก็มั่นใจว่ารู้สึกสับสนและเสียใจ ความฝันของเธอที่จะได้เรียนพยาบาลดับวบลง ในนาที่นั่นหัวใจของเธออ่อนล้าจนแทบไม่อยากจะเผชิญหน้ากับใคร อาชินพอจะรู้ว่าลูกสาวต้องคิดมากเป็นพิเศษ จึงเข้าไปโอบไหล่และปลอบโยนว่า

“เมื่อชี้ว่าคนเป็นพ่อเป็นแม่ต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกอยู่แล้ว ครอบครัวเจ้าตัวกำจกรติกับเรามาตลอด เขาเคยเอ่ยปากขอลื้อไว้ให้อาเพ็งตั้งแต่ตอนลื้อคลอดออกมาใหม่ ๆ และที่สำคัญที่สุดตัวอาเพ็งเองอีกก็พอใจลื้อมากตั้งแต่พบกันครั้งแรกนั่นแล้ว เพราะฉะนั้นลื้อสบายใจได้นะว่าอาเพ็งจะรักลื้อมากขึ้นในวันข้างหน้า”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 55)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า อาชินไม่ยอมให้ลูกไม่สบายใจ ไม่ยอมให้ลูกเศร้าที่ลูกบังคับให้แต่งงานทั้งที่ลูกอยากเรียนเป็นพยาบาล เธอพยายามโน้มน้าวลูกสาวเห็นข้อดีของการจัดการครั้งนี้ ผู้หญิงชาวจีนได้ทำหน้าที่มีต่อลูกสาว คือ ปลอบโยนลูกสาวและช่วยโน้มน้าวให้ลูกสาวทำตามที่พ่อแม่ต้องการ คือ แต่งงานกับคนที่พ่อแม่เลือกให้ โดยแม่จะพูดถึงข้อดีของการทำตามพ่อแม่ให้ลูกสาวเห็น

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร นภาพร ธรรมกุล เป็นภรรยาของเจ้าพ่อ ซึ่งเข้าใจความยากลำบากของการเป็นเจ้าพ่อ เมื่อลูกสาวหลิวเป็นเจ้าแม่เหมือนกัน การที่ได้มีสิทธิเป็นเจ้าแม่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นยาก ในฐานะเป็นแม่ นภาพร ธรรมกุล ทั้งดีใจแล้วก็เป็นห่วงลูกสาวเป็นพิเศษ เพราะว่าชีวิตความเป็นเจ้าแม่อันตราย ประมาทไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะตายเมื่อใดตอนไหน การที่เป็นแม่ของเจ้าแม่ จึงต้องเตรียมใจและพร้อมว่าหากลูกตายตนเองจะตายตามไปด้วย ดังที่กล่าวว่า

วาจา...เป็นวิธีสื่อสารของคนที่ดี... แต่สายตาของมนุษย์กลับใช้บอกเรื่องราวบางประการได้ดียิ่งกว่า... เพราะ ‘คำพูด’ พลิกพลิ้วได้ตามต้องการกว่าความรู้สึกมันซ่อนอยู่ที่ดวงตา...

สิ้นประโยค ‘จำไว้นะเฮีย วันไหนอาหลิวตาย วันนั้นเป็นวันตายของอ้าว
 ด้วย...
 หลุดจากปากภรรยาฝ่ายของตี่ซ่ง ที่ฟังคุณคล้ายห่วงใยบุตรตามวิสัยของสตรี
 ผู้เป็นมารดา

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 154)

จากตัวอย่างที่กล่าวได้เห็นว่า การเป็นแม่ของนภาพร ธรรมกุล ยังมีชีวิตอยู่โลกนี้ได้ก็เพราะ
 ลูกสาว เธอเอาชีวิตของตัวเองมาเชื่อมโยงกับชีวิตของลูกสาวอย่างแน่นหนา ความรักของแม่คือ
 ความรักที่ยิ่งใหญ่ แม่ทำทุกอย่างเพื่อลูก เหตุผลเดียวที่ นภาพร ธรรมกุล มีชีวิตอยู่ก็เพราะลูกสาว
 แนวคิดในการดำเนินชีวิตของเธอคือ ลูกสาวเป็น เธอก็เป็น เมื่อลูกสาวตาย เธอก็จะตายตามด้วย

3.2.1.4 ในฐานะเป็นเพื่อน

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย เหมยเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว มิตรภาพของเพื่อนระหว่าง
 ผู้หญิงที่แต่งงาน ไปแล้วดูเหมือนว่าจะมีรั้วกัน เพราะการทำกิจการทุกอย่างอยู่ในขอบเขตของ
 ครอบครัว แต่โชคดีที่เหมยยังมีเพื่อนสนิทชื่อใหม่ ซึ่งใหม่เป็นทั้งผดุงครรภ์ทำคลอดให้เหมย
 ในขณะเดียวกันยังเป็นเพื่อนเหมยมีเพื่อนแบบนี้ ก็จะแสดงว่าเหมยเป็นคนรักเพื่อนและจริงใจต่อ
 เพื่อน ดังที่กล่าวว่า

“เหมย...”

ใหม่อุทาน รับเข้าประคองให้เหมยนั่งลง “เป็นอะไรนะ ร้องให้ทำไม
 ทะเลาะกับฮั่วมาหรือ...”

เหมยพยักหน้า ยังคงสะอึกสะอื้น ร้องให้

“นั่งลงก่อน...ทะเลาะกันเรื่องอะไรละ แล้วลูก ๆ อยู่กับใคร ฮั่วหรือนี้ คง
 จะต่างคนต่างเหนื่อยแล้วก็หงุดหงิดเข้าใส่กันซิ ก็น่าหรอก มีลูกเป็นโอรสแล้วไหน
 จะอึดท้องอีก งานเลี้ยงลูกเป็นงานหนัก แล้วไหนจะหุงหาข้าวปลา ซักผ้าเย็บอีก
 ละฮั่วน่า...ต้องเห็นใจเหมยมากๆ มันถึงจะถูกไม่ใช่สักแต่คิดว่าข้าเป็นผู้ชาย...เอ็ง
 เป็นผู้หญิง”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 50)

จากตัวอย่างที่กล่าว แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงจีนในสมัยนั้นเริ่มมีสายตาไกล แม้แต่งงาน
 ไปแล้วก็คบเพื่อนไปด้วย เห็นถึงความสำคัญของมิตรภาพในชีวิตประจำวัน มีการคบหาสมาคมกับ
 คนรอบข้างเป็นเพื่อนที่ช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะในเวลาที่ถูกข่มขู่ หรือครอบครัวมีความขัดแย้งกัน
 เพื่อนจะปลอบโยนและช่วยแก้ปัญหา ชีวิตครอบครัวได้มีความสุข มิตรภาพที่ดีจะไม่สนใจว่าทั้ง

สองฝ่ายมีฐานะอย่างไร สิ่งที่ทั้งสองฝ่ายต้องทำคือมี เผชิญกับความยากลำบากซึ่งกันและกัน นวนิยายเรื่อง ดงคอกเหมย ส่งเสริมมิตรภาพระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง เพราะว่ามีมิตรภาพนั้นสามารถ ระบายการความทุกข์ของผู้หญิง

3.2.2 สถานภาพในการประกอบอาชีพ

การทำงานทำให้พัฒนาทั้งในบ้านและสังคม การทำงานจะต้องใช้ความรู้ ความสามารถ หากมีวิชาชีพก็จะทำงานเป็นอาชีพหารายได้ มีความมั่นคง และมีฐานะร่ำรวย ผู้หญิงชาวจีน ก็ประกอบอาชีพเช่นเดียวกัน

3.2.2.1 แม่บ้าน

นวนิยายเรื่อง ดงคอกเหมย นำเสนอว่าคนเรามีนิสัยไม่เหมือนกัน งานที่เราทำก็แตกต่างกัน ท้อมินิสัยอ่อนโยน ไม่ได้ทำงานเหมือนที่ ๆ หน้าที่ของเธอคืออยู่บ้านดูแลงานบ้าน ท้อเป็นตัวแทนที่ดีสำหรับผู้หญิงที่เป็นแม่บ้าน แล้วก็เป็นการทำงานที่พ่อเธอพอใจด้วย เนื่องจากว่าเป็นบทบาท หน้าที่โดยตรงของผู้หญิงที่เป็นแม่บ้านในสมัยนั้น ดังที่กล่าวว่า

ท้อตัดข้าวแจกจ่ายทุกคน ในโต๊ะอาหารที่ทุกคนนั่งอยู่ในตำแหน่งเดิม ๆ
ฮั่วเริ่มกินข้าว กับข้าวบน โต๊ะอุดมสมบูรณ์ เพราะฮั่วมีฐานะที่ดี ท้อทำหน้าที่
แม่บ้านด้วย หล่อนไม่มีอาชีพเช่นหงส์และลิ่ง ท้อจึงเป็นเหมือนกลไกของครอบครัว
หล่อนดูแลน้อง ๆ ที่ยังเรียนหนังสือ ซักรีดเสื้อผ้า ทำอาหาร และดูแลเรื่องค่าใช้จ่าย
ของบ้าน

(ดงคอกเหมย. 2544 : 203)

ประเทศจีนมีตำนานว่า คนเรามีนิสัยประเภทใด ก็ตัดสินใจได้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร (性格 决定命运) จากตัวอย่างที่กล่าว จึงเห็นได้ว่า ในด้านการทำงาน นวนิยายเรื่อง ดงคอกเหมย ไม่ได้ อนุญาตว่างานเป็นแม่บ้านเป็นงานต่ำต้อย หากแต่นวนิยายนำเสนอว่าเป็นงานที่หนัก เป็นงานที่มีความสำคัญสำหรับทุกคนในครอบครัว และเป็นงานที่หากคนทำเป็นผู้หญิงจะทำได้ดีกว่าผู้ชาย ดังนั้น อาชีพแม่บ้านจึงเป็นอาชีพที่ผู้หญิงชาวจีนกระทำได้ และมีความตั้งใจทำเป็นอย่างมากด้วย

3.2.2.2 แม่ครัว

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เยวราช ความฝันของหยกคือต้องการมีกิจการของตนเอง เพื่อพิสูจน์ให้ พ่อคว่าผู้หญิงก็ทำสิ่งที่ผู้ชายทำได้ และทำได้ดีกว่าผู้ชายด้วย ก่อนที่หยกจะเดินทางไปต่างประเทศ หยกช่วยงานพ่อคือ ทำคิมซ่า เนื่องจากหยกมีความอดทนและความขยัน ในที่สุด เธอมีฝีมือทำคิมซ่า ได้อร่อย จึงทำให้เธอก็ประสบความสำเร็จ ดังที่กล่าวว่า

ร้านอาหารเลิศชิมซ่าที่เปิดบริการไปได้อาทิตย์กว่านี้ประสบความสำเร็จ
มากหยกรู้จากคำรายงานของผู้จัดการที่ได้รับมอบหมายจากหล่อนให้ทำหน้าที่
เต็มตัว หล่อนจะไม่ทำตรงนั้น หล่อนเป็นเจ้าของและหล่อนจะเล่นบทแม่ครัวเอง
บางมือบางงานเด็ดเท่านั้น

(เลิศเยาวราช เล่ม 2. 2546 : 188)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ความฝันของหยกเป็นจริงแล้ว เธอมีร้านชิมซ่าของตัวเองแล้ว และมี
รายได้ดี แสดงว่าอาชีพแม่ครัวยังเป็นอาชีพหนึ่งที่ผู้หญิงชาวจีนนิยมทำและทำได้ด้วย

3.2.2.3 ช่างตัดและช่างเสริมสวย

ลักษณะนิสัยเป็นเครื่องตัดสินใจชะตากรรมของมนุษย์ได้ เพราะเรื่องความสนใจเป็นรากฐาน
ที่สำคัญของความสำเริง บุคลิกภาพ ความสนใจ และค่านิยมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มนุษย์เลือก
ทำงานประเภทใด เพราะว่าการเลือกทำงานเป็นอาชีพที่เหมาะสมเป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์
นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย หงส์ได้เรียนตัดเสื้อ ส่วนลิ้งได้เรียนเสริมสวย วิชาความรู้ทั้ง
สองอย่างเหมาะสมกับผู้หญิงมาก และเป็นอาชีพทันสมัยด้วย ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสพบปะกับคนอื่น
แล้วยังเป็นอาชีพที่ทำมาหากินได้ ดีกว่าการอยู่ในบ้านทำงานบ้านเพียงอย่างเดียว ดังที่กล่าวว่า

ร้านของหงส์กับลิ้งมีลูกค้าอยู่ข้างประปราย หงส์กำลังวัดตัวลูกค้าเพื่อ
ตัดเสื้อผ้า ลิ้งกำลังทำผม ขณะที่ราชนกเก็บผ้าเข้าม้วนเขาชะงักเมื่อเห็นทิวทัศน์
กับข้าวเข้ามาที่ร้านของหงส์และลิ้ง

(ดงดอกเหมย. 2544 : 197)

จากตัวอย่างได้เห็นว่าทั้งหงส์กับลิ้งทำงานเป็นช่างตัดเย็บและช่างเสริมสวยซึ่งเป็นอาชีพที่มี
รายได้จากการทำงาน เนื่องจากก็มีลูกค้ายาเข้ามาของทั้งสอง นวนิยายไทยสะท้อนภาพตัวละครผู้หญิง
ชาวจีนโดยส่งเสริมผู้หญิงสมัยใหม่ว่า ผู้หญิงนั้นต้องการที่จะเรียนรู้เพื่อที่จะได้ไม่ต้องพึ่งพา
ครอบครัวและสามี ผู้หญิงสามารถใช้ชีวิตได้ด้วยตนเอง ทำให้คนอื่นเห็นถึงคุณค่าของผู้หญิง
โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีนิสัยเป็นคนถนัดถ้วนรอบคอบ งานช่างตัดเย็บและเสริมสวยเป็นงานที่เหมาะสม
กับผู้หญิงมาก

3.2.2.4 นางเอกจิว

นวนิยาย เรื่อง โปต้นกลีบสุดท้าย ปาหนันเกิดในครอบครัวจิว แล้วอาฆางกับอาชินก็ไม่มี
ลูกชาย พี่สาวก็แต่งงานไปแล้ว ดังนั้น ปาหนันจึงมีหน้าที่สืบทอดและรักษาคณะจิวต่อ ๆ ไป
งานหลักของเธอคือการแสดงเป็นนางเอกจิว โดยตอบสนองความฝันของอาฆางกับอาชินแล้ว
ปาหนันเองก็แสดงได้ดีมากด้วย ดังที่กล่าวว่า

ด้านการแสดงงิ้วนั้นปาหนันก็เก่งขึ้นทุกวัน ๆ และรู้จักโปรยเสน่ห์เพื่อเรียกเงินพิเศษจากผู้ชมที่มีฐานะดี โดยเฉพาะหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่เต็มใจหยิบยื่นรางวัลพิเศษให้กับนักแสดงทุกคนที่พวกเขาชื่นชอบ ปาหนันจะได้รางวัลพิเศษมากกว่าใคร โดยเฉพาะเมื่อเธอมีโอกาสรู้จักกับเสี่ยเฉาเจ้าของร้านทองร้านหนึ่งในเยาวราช ซึ่งเขาจะกำนัลเธอด้วยสร้อยคอทองคำบ้าง สร้อยข้อมือบ้าง เมื่อเขามาชมเรื่องที่เขารับชอบเป็นพิเศษ

(โศคนกลีบสุดท้าย. 2551 : 69-70)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ปาหนันเป็นคนฉลาด ฝีมือการแสดงงิ้วเก่งขึ้น แสดงว่าปาหนันมีความรับผิดชอบ จุดมุ่งหมายหลักของการแสดงก็เพื่อได้รายได้ เพื่อเลี้ยงคนทั้งครอบครัวได้ ดังนั้นการเลี้ยงครอบครัวไม่ใช่หน้าที่ของผู้ชาย ปาหนันแม้เป็นลูกผู้หญิง เธอก็ทำได้ อาชีพนางเอกงิ้วจึงเป็นอาชีพที่ผู้หญิงชาวจีนทำเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวได้

3.2.2.5 เจ้าแม่

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร พ่อของหลิวคือเจ้าพ่อ แล้วน้องชายของหลิวก็ไม่ใช่ลูกชายแท้ของพ่อ จึงไม่มีสิทธิสืบทอดกิจการของพ่อ ทำให้หลิวแม้จะเป็นผู้หญิง แต่ก็มีโอกาสเป็นเจ้าแม่ได้ หลิวได้ฝึกมาอย่างดีเมื่อตอนที่ยังไม่เป็นเจ้าแม่ กล่าวได้ว่า หลิวมีสติปัญญาและความสามารถเป็นผู้นำหรือเจ้าแม่มาแต่กำเนิด ดังที่กล่าวไว้ว่า

พิธีสืบทอดเรียบง่าย โดยเริ่มจาก ‘ตั้งล่อ’ ก้าวออกมายืนตระหง่านอยู่
ด้านหน้า ทุกอย่างเป็นเพียงประ โยคคล้ายกำลังกล่าวกับมิตรสหาย...

“อาเฮีย...อาตี๋ทุกคน อ้าวตั้งล่อขอขอบใจที่ให้เกียรติมาในวันนี้...” คนพูด
เว้นจังหวะคิดหนึ่งก่อนเอ่ยคำต่อ...

“เป็นที่รู้กันว่า นายใหญ่ของตระกูลนี้ได้ตายไปแล้ว แต่อ้าวคิดว่าทุกอย่าง
ที่นายทำไว้ยังคงเหมือนเดิม ดังนั้นนายน้อยจะขึ้นดูแลแทนอาเตี้ยของอี่...” ทุก
ถ้อยคำซ้ำซัด...ท้ายสุดคือคำถาม

“ใครมีปัญหาอะไร ต้องการชี้แนะบ้าง?”

ไม่มีคำคิดคำนึงใด ๆ จากผู้คนในวงการที่มาร่วมงาน ตั้งล่อจึงหันไปที่
ทายาทของตี๋ซู่

“เชิญ...นายน้อย...” มันผายมือ ไปยังเก้าอี้ประดับมุก ที่เปรียบเสมือน
บัลลังก์ของราชันย์แห่งวงการนักเลง โดยที่หญิงสาวก็ไม่รีรอที่จะขึ้นไปนั่ง

ตระหนักรู้ในทันที...อดีตมือขวาของเจ้าพ่ออันดับหนึ่งจึงเอ่ยประโยคคล้ายชน
คำประกาศต่อชวณักเลงทั้งปวงด้วยน้ำเสียงกังวานและแข็งกร้าวขึ้นทันที...

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 181)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ไม่มีใครคัดค้านเรื่องที่หลิวจะเป็นเจ้าแม่ เนื่องจากว่าก่อนหน้านี้หลิว
ได้รับการสนับสนุนจะตั้งชู้แล้ว หลิวเองก็มีความสามารถจะจัดการกิจการของตั้งชู้ได้ จึงไม่มีใคร
คัดค้าน แล้วก็ไม่มีเหตุผลจะคัดค้านได้ ดังนั้น หลิวจึงเป็นตัวละครหญิงชาวจีนที่ทำอาชีพที่ไม่เคยมี
หญิงชาวจีนคนใดทำมาก่อน คือ เป็นเจ้าแม่ในวงการนักเลง

3.2.2.6 แพทย์

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย จูต้องการประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เธอได้พยายามทำให้
ความฝันของตนเป็นจริงได้ ดังที่กล่าวว่า

จูใช้เวลาที่ข้อมือ เมื่อแยกออกมาใช้ชีวิตตามลำพังในหอพักนักเรียนแพทย์
จูก็มีอิสระในการดูแลตัวเองมากยิ่งขึ้น หล่อนและสุนัขต่างสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์
ได้ในรุ่นเดียวกัน เวลาที่ผ่านมานานปียิ่งกระชับความสัมพันธ์ของหล่อนและเขา
ยิ่งขึ้น

(ดงดอกเหมย. 2544 : 332)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า จูได้มีโอกาสเรียนแพทย์ แสดงว่าผู้หญิงนิยมเรียนแพทย์เป็นอาชีพอีก
แบบหนึ่งที่ผู้หญิงทำได้ ผู้หญิงเริ่มมีโอกาสประกอบอาชีพที่ผู้ชายเคยทำมาก่อนได้ จูเป็นตัวละคร
หญิงชาวจีนที่เป็นตัวแทนของหญิงชาวจีนที่ลุกขึ้นมาประกาศตนว่า มีความเท่าเทียมกับผู้ชายด้วย
การเรียนในสาขาวิชาที่ยากและมีอาชีพที่คนในสังคมคิดว่าผู้ชายเท่านั้นที่ทำได้

3.2.2.7 ทนายความ

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย เสนอว่า ทนายความเป็นอาชีพที่มีความสำคัญมาก เพราะ
โลกเราต้องการความยุติธรรม จึงต้องมีคนตัดสิน ในสมัยก่อน คนที่เป็นทนายความจะจำกัดว่าต้อง
เป็นผู้ชายเท่านั้น แต่ในนวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมยได้กล่าวถึงเจ็กก็ต้องการเป็นทนายความทั้งที่เจ็ก
เป็นผู้หญิง ดังที่กล่าวว่า

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ต้องกลับบ้านให้ตรงเวลา ฝึกงานก็ต้องมีวินัยเรื่อง
เวลา ทำงานกันห้ามรุ่งห้ามค่ำไม่มีข้อยกเว้นของเพศผู้หญิงมัน ไม่ถูกต้อง ถ้ายังมี
ปัญหานี้อีกป่าจะพูดกับหัวหน้าสำนักงานทนายความคนนั้นเอง...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 371)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า เจ็กกำลังฝึกงานที่สำนักงานทนายความ เธอกำลังจะเป็นทนายความ ซึ่งเป็นอาชีพใหม่สำหรับผู้หญิงในสมัยนั้น และแสดงให้เห็นว่าทนายความหญิงก็ได้รับความนิยมจากสังคมเช่นกัน

3.2.3 สถานภาพทางสังคม

ผู้หญิงไม่ได้รับการยอมรับให้มีฐานะเท่าเทียมกับผู้ชาย ในสมัยก่อน เนื่องจากว่าผู้หญิงเป็นเพศอ่อนแอ ไม่มีสิทธิได้รับการศึกษาเหมือนผู้ชาย แต่ผู้หญิงก็พยายามเปลี่ยนสถานภาพของตนในด้านการศึกษา ด้านการทำงาน เป็นต้น เพื่อได้รับความยอมรับจากสังคม

3.2.3.1 สถานภาพด้านการศึกษา

ระดับการศึกษาของสมาชิกในครอบครัวมีผลกระทบต่อการเจริญขึ้นของครอบครัวและบ้านเมือง ในนวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย สร้างตัวละครฮั่วเป็นพ่อที่หวังว่าลูกสาวทุกคนทำการค้าขายกัน เพื่อใช้สิ่งที่ครอบครัวมีอยู่ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งคนจีนชำนาญการค้าขาย ฮั่วก็หวังให้ลูกทุกคนเป็นแม่ค้ากัน อยากให้ลูกมีความรู้ภาษาไทย เพื่อสะดวกในการค้าขาย แต่หลินได้รับความคิดแบบตะวันตก เธออยากไปต่างประเทศ เพื่อมีชีวิตใหม่ จึงทำให้ฮั่วผิดหวังมาก ดังที่กล่าวว่า

“ปา”

น้ำตาของหลินรินดวงตาขึ้นมาอีก ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจประดังกัน

เข้ามาจนทับถม “ลูกจะสอบชิงทุนไปเรียนที่อเมริกา”

“เชิญ...” ฮั่วกระแทกเสียง” ใครอยากไปไหนทำอะไรก็เชิญ โตแล้วไปศึกษา

แข็งแล้วนี่ มาบอกทำไม... ปาของลือเป็นแค่หัวหลักหัวต่อ ไม่มีความสำคัญ

ไม่จำเป็นต้องมาบอกหรือกว่าพวกลือจะทำไร... ยังไง”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 241)

จากตัวอย่างที่กล่าว นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย นำเสนอว่าผู้หญิงชาวจีนต้องการมีความสำคัญมากขึ้นในสังคมจึงต้องการมีการศึกษาที่สูงขึ้นเพื่อใช้ความรู้จากการศึกษาประกอบอาชีพ แต่ความคิดดังกล่าวขัดแย้งกับความคิดดั้งเดิมของผู้หญิงชาวจีนที่ไม่อยากให้ลูกสาวเรียนสูงมากเกินไป แต่จากสภาพทางสังคมที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ความคิดที่ต้องการให้ผู้หญิงชาวจีนมีการศึกษาสูงขึ้นจะมีแนวโน้มได้รับการยอมรับมากกว่าแนวคิดแบบดั้งเดิม

นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย นำเสนอว่าโลกนี้ต้องให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้หญิงชาวจีนให้เท่าเทียมกับผู้ชาย ผู้เขียนได้ส่งเสริมผู้หญิงชาวจีนให้มีการศึกษา จึงสร้างตัวละครให้เป็นคนที่ชอบเรียนแพทย์ แต่ความมุ่งหมายของจูไม่ได้รับการสนับสนุนจากพ่อ แต่จูก็มุ่งมั่นตั้งใจจะเรียนให้ได้ จนสอบเข้าเรียนแพทย์ได้ ดังที่กล่าวว่า

“กิมจู เป็นอะไรหรือเปล่า ไปทำผิดแล้วโดนปาครูเรื่องอะไรอีกล่ะ”

“น้ำไหม หนูสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ คณะแพทยศาสตร์”

ไหมทิ้งผลไม้ในมือ ตื่นเต้นดีใจ ต่างกับฮั่วที่รับรู้ด้วยความเอ็นทนา หงุดหงิด
ไหมดึงตัวจูเข้ามากอดไว้ จูโอบกอดไหม คืมซบความรู้สึกซาบซึ้งในจิตใจของไหม
เหมือนไหมเป็นแม่

“จริงหรือ...”

ไหมอุทานตื่นเต้น “กิมจู จูของน้ำแก่งจริง ๆ สอบเข้าแพทย์ได้นี่ก็หมายความว่า
ว่าหนูจะต้องเก่งเป็นที่หนึ่ง ต้องเตรียมตัวมาพร้อม แล้วก็ต้องเรียนหนักต่อไปอีก
หลายปี แล้วหนูก็จะเป็นคุณหมอ”

“น้ำไหม...น้ำไหมชม ดีใจกับหนูจริงๆ หรือ”

“ดีใจซี ทำไมน้ำจะไม่ดีใจล่ะ ในเมื่อกิมจูของน้ำกำลังจะเดินไปตามถนน
สายที่หนูฝันไว้ เป็นหมอรักษาคณ ไข่ยากจน ทำงานเพื่อสังคม เป็นความดีที่คิดจะ
ตายไปจ๊ะ”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 201-202)

จากตัวอย่างที่กล่าว เราได้เห็นว่ นวนิยายเรื่อง ดงดอกเหมย แสดงให้เห็น สังคมไทยให้
ผู้หญิงโอกาสเรียนหนังสือเท่าเทียมกับผู้ชาย และเรียนเก่งด้วย สังคมไทยในสมัยนั้นรู้ดีว่าการศึกษา
สำคัญต่อชีวิตของมนุษย์ การได้เรียนหนังสือทำให้ผู้หญิงมีความคิด ดังนั้น ผู้หญิงจึงควรเรียน
หนังสือ และนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม จึงทำให้ชีวิตของคนกลุ่มค่า และไม่ทำตาม
ความประสงค์ของผู้ใหญ่ แต่เธอสามารถจะทำในสิ่งที่ตนเองชอบได้ด้วย จูจึงเป็นตัวละครที่เป็น
ตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่ต้องการได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น

นวนิยาย เรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ปาหนันเกิดในครอบครัวชาวจีน แต่เธอก็มีสิทธิได้เรียน
หนังสือ การที่มีการศึกษาสูง ทำให้ปาหนันยังต้องการจะปรับปรุงตนเอง แนวคิดนี้จะขัดแย้งกับ
การสั่งสอนแบบดั้งเดิมของจีน เพราะในสมัยก่อน ชาวจีนถือว่าผู้หญิงไม่ควรมีการศึกษาสูง หน้าที่
ของผู้หญิงคือการดูแลงานบ้านและคลอคลุก ไม่จำเป็นต้องออกข้างนอกไปหารายได้ ดังนั้น เรื่องที่
ปาหนันต้องการจะเรียนต่อ เธอมุ่งมั่นจะเรียนให้ได้ ดังที่กล่าวว่

“อาปา เรื่องของอาแจ็กก็ส่วนหนึ่งนะ ส่วนเรื่องของอ๊วก็อีกส่วนหนึ่งถ้า
อาปาไม่ให้อ๊วเรียนมหาวิทยาลัย อ๊วจะไปเป็นนางเอกจิวให้คณะอื่น เพราะตั้งแต่ที่
คณะเราลงหนังสือพิมพ์มานะ มีหัวหน้าคณะอื่น ไปดักกรอ๊วหน้า โรงเรียนเพื่อจะ
ชวนอ๊วไปเป็นนางเอกตั้งหลายคณะ ”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 53)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า การที่ผู้หญิงมีการศึกษาเป็นกระแสของในสังคมไทย ส่วนผู้หญิงเองก็เข้าใจว่าความรู้มีความสำคัญต่อตนเอง พวกเธอจึงรักษาโอกาสที่จะได้เรียนหนังสือได้ดี เพราะว่าถ้าหากแต่งงานไปแล้ว โอกาสที่ได้เรียนหนังสืออาจจะน้อยลง นอกจากนี้ การศึกษาทำให้ผู้หญิงได้รู้จักตนเองมากขึ้น มองเห็นถึงความสามารถของตนเองด้วย นอกจากนี้ การศึกษายังทำให้ผู้หญิงมีความมั่นใจด้วย

นวนิยาย เรื่อง บัวเลี้ยงน้ำ จัตุพาส์ (หลี่) ตอนที่อยู่กับพ่อแม่ ไม่ได้เรียนหนังสือ เนื่องจากว่าเป็นลูกผู้หญิง เมื่อได้มาอยู่กับคุณหญิง ทำให้ชีวิตของจัตุพาส์มีความเปลี่ยนแปลง ชีวิตของเธอไม่เพียงแต่มีความอิสระ เธอยังได้มีโอกาสเรียนหนังสือ ดังที่กล่าวว่า

“...เธอเรียนจบแล้วงานทำได้ มันเขาก็มีงานที่สำนักงานทำ หลี่เรียนสูงก็ก่งหางาน ไม่ยาก มีแต่เพชรคนเดียวมองอนาคตไม่เห็นเลย”

(บัวเลี้ยงน้ำ. 2546 : 159)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า การศึกษาทำให้ผู้หญิง สามารถพึ่งพาตนเองได้ เมื่อมีการศึกษาแล้ว พวกเธอสามารถหางานทำได้โดยง่าย เหมือนกับว่าได้ตั้งหลักในสังคมได้ ทำให้ผู้หญิงสามารถเป็นตัวของตัวเอง เลี้ยงตนเองได้ โดยที่ไม่ต้องพึ่งพาผู้ชายชาวจีน

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เขาวราช หยกได้เรียนภาษาอังกฤษ เธอมีความรู้ภาษาอังกฤษ แสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้ตนเองด้วยการไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษกับครูมาลีซึ่งพิการ โดยหยกช่วยครูทำงานบ้านเพื่อเป็นค่าตอบแทนการสอนของครู ทำให้เธอมีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดี ซึ่งช่วยเธอได้มากในช่วงเวลาที่เธออยู่ต่างประเทศ ดังที่กล่าวว่า

หยกได้รับความเมตตาจากครูมาลีเรื่องเรียนภาษาอังกฤษนี้ตลอดและที่หยกทำให้ครูมาลีเป็นการตอบแทนได้ก็คือการไปทำงานบ้านให้ ...

(เลดี้เขาวราช เล่ม 1. 2546 : 30)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ผู้หญิงชาวจีนเริ่มใช้การศึกษาให้เกิดประโยชน์ เริ่มเห็นถึงความสำคัญของการศึกษา แล้วก็หาวิธีต่าง ๆ เพื่อศึกษาความรู้ให้ได้ด้วย แม้จะไม่มีเงินเป็นค่าตอบแทนการสอน ผู้หญิงชาวจีนจ่ายค่าตอบแทนการสอนด้วยการทำงานบ้านให้แทนทิบเป็นความพยายามอย่างสูงในด้านการขวนขวายหาความรู้ของผู้หญิงชาวจีน การศึกษาทำให้ผู้หญิงชาวจีนเข้มแข็งและสามารถพึ่งพาตนเองได้

สรุปว่า นวนิยายได้สะท้อนภาพของผู้หญิงชาวจีนที่เปลี่ยนแปลง เพราะการศึกษาทำให้ผู้หญิงฉลาดขึ้น พวกเธอกล้าแสดงความคิดของตนและกล้าคิดถึงสิ่งที่เธออยากทำ ทำให้เธออยากมีชีวิตแบบอิสระ ไม่ถูกใครบังคับ ทำให้ผู้หญิงจีนอยากมีฐานะเท่าเทียมกันกับผู้ชาย ทั้งในด้านการศึกษาและด้านการทำงาน สังคมไทยให้โอกาสผู้หญิงมีการศึกษาเท่าเทียมกับผู้ชาย ไม่เพียงว่า

โลกนี้มีผู้ชายที่เรียนหนังสือได้เท่านั้น เมื่อมีการศึกษาแล้วจึงทำให้ผู้หญิงชาวจีนมีสติปัญญา ตัวละครที่ปรากฏในนวนิยาย บางคนได้เรียนหนังสือ จึงมีความคิดทันสมัย และพยายามทำให้ความฝันของตนเป็นไปได้จริง เพื่อให้ชีวิตของตนเองมีค่า จึงทำให้สังคมเห็นถึงคุณค่าของผู้หญิงชาวจีนมากขึ้น

3.2.3.2 สถานภาพด้านการทำงาน

เนื่องจากคนจีนที่เพิ่งมาสู่ประเทศนั้น พวกเขาไม่ได้เป็นเจ้าของของประเทศไทย พวกเขาจึงขยันทำงาน เพื่อหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ไม่ให้มีความอดอยาก มีที่อยู่อาศัยของตัวเองได้ เพื่อที่จะได้มีที่ดินเป็นของตนเอง การทำงานจะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตน เขาจึงต้องขยันมาเนต้อสู้กับสิ่งแวดล้อมที่เขาไม่คุ้นเคยด้วยการทำงานทุกอย่างที่ขวางหน้า

นวนิยาย เรื่อง ดงดอกเหมย ร้านตัดเสื้อของหงส์กับร้านเสริมสวยของลิ้งเปิดเป็นร้านเดียวกัน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพ่อและพี่น้อง เนื่องจากพี่น้องสองคนมีฝีมือ ทำให้ทั้งสองต่างได้ประสบความสำเร็จในการทำงานมาก อาชีพของทั้งสองคนได้รับความยอมรับจากสังคม ดังที่กล่าวว่า

ร้านของหงส์กับลิ้งมีลูกค้าอยู่ข้างประปราย หงส์กำลังวัดตัวลูกค้าเพื่อตัดเสื้อผ้า ลิ้งกำลังทำผม ขณะที่ร้านชั้นเก็บผ้าเข้าม้วนเขาชะงักเมื่อเห็นท้อหัวตะกร้ากับข้าวเข้ามาที่ร้านของหงส์และลิ้ง

(ดงดอกเหมย. 2544 : 197)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า หากผู้หญิงชาวจีนลงมือทำงานที่เหมาะสมกับนิสัยของตัวเอง และก็ทำงานอย่างจริงจัง พวกเธอจะประสบความสำเร็จ การที่หงส์กับลิ้งเปิดร้านได้และประสบความสำเร็จก็เพราะพวกเธอยืนยันว่าตนเองทำได้ดี พ่อจึงให้โอกาสแก่พวกเธอ ในที่สุดสังคมก็ให้โอกาสแก่พวกเธอด้วย

นวนิยาย เรื่อง เลดี้เยาวราช เหตุผลหยกก็ต้องการจะเปิดร้านต้มชาของตน ประการที่หนึ่งคือ เธอต้องการจะพิสูจน์ให้เด็กเห็นถึงความสามารถของลูกผู้หญิงที่ไม่ได้แพ้ลูกผู้ชาย ประการที่สองคือ หยกต้องการจะเป็นตัวของตัวเอง เธอต้องการจะเปิดร้านของตัวเองตั้งแต่เด็กประการที่สามคือหยกเองก็ชอบทำต้มชา เนื่องจากหยกมีฝีมือในการทำอาหาร ดังที่กล่าวว่า

ร้านอาหารเลดี้ต้มชาที่เปิดบริการไปได้อาทิตย์กว่านี้ประสบความสำเร็จมากหยกรู้จากคำรายงานของผู้จัดการที่ได้รับมอบหมายจากหล่อนให้ทำหน้าที่ต้มตัว หล่อนจะไม่ทำตรงนั้นหล่อนเป็นเจ้าของและหล่อนจะเล่นบทแม่ครัวเอง บางมือบางงานเค็ดเท่านั้น

(เลดี้เยาวราช เล่ม 2. 2546 : 188)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า หยกเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถ เมื่อเธอทำงานที่ต่างประเทศ เธอก็ได้รับความชื่นชมจากคนที่โน่น เวลากลับมาเปิดร้านในประเทศไทย ก็ได้รับความนิยมจากคนไทยทั่วไปด้วย เพราะฝีมือของหยก การที่ได้ทำงานที่ต่างประเทศ ทำให้เธอมีประสบการณ์มาก จึงทำให้ร้านของเธอมีรายได้ดี หยกจึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงชาวจีนที่มีสถานภาพการทำงานที่ประสบความสำเร็จแสดงให้เห็นว่าสถานภาพของผู้หญิงชาวจีนได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้น

นวนิยาย เรื่อง โบทันกลีบสุดท้าย ปาหนันเป็นนางเอกของคณะงิ้ว เธอฉลาดและชำนาญการแสดง ปาหนันยังมีข้อดีอีกอย่างหนึ่งคือมีความรับผิดชอบต่องาน เนื่องจากว่าเธอแสดงได้ดี จึงได้รับการชื่นชมจากกลุ่มผู้ชมเสมอ ดังที่กล่าวว่า

“...เกียรตินิยมของฉันคือผู้ชมงิ้วที่มากล้นเล่นตั้งแต่เมื่อฉันเริ่มเป็นนางเอก จนทุกวันนี้ยอดผู้ชมยังไม่ลดลงเลย...”

(โบทันกลีบสุดท้าย. 2551 : 68)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ปาหนันมีความมั่นใจต่อการที่เป็นนางเอกงิ้ว ความมั่นใจนั้นมาจากเธอทำหน้าที่ได้ดี ในสมัยนั้น การแสดงงิ้วยังได้รับความนิยมจากสังคม การแสดงงิ้วขาดผู้หญิงไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้หญิงทำหน้าที่แสดงงิ้วก็ได้การยอมรับจากสังคมเป็นอย่างมาก

นวนิยาย เรื่อง หงส์เหนือมังกร หลิวเป็นเจ้าแม่ ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่มีผู้หญิงคนใดทำมาก่อน ดูเหมือนว่าเธอจะมีความสามารถที่จะเป็นเจ้าแม่ เวลาเธอลงมือทำอะไรทำให้คนรอบข้างแปลกใจได้ และควรมองเธอด้วยสายตาใหม่ และเธอก็ทำงานในฐานะเจ้าแม่จนเป็นที่ยอมรับในสังคม ดังที่กล่าวว่า

ปะเต็งของอีกฝ่ายหนึ่งงั้น เพราะมันไม่เคยมีคำว่า ‘นายน้อย’ ผู้เป็นสตรีเพศ จะมีขวัญกล้าเทียมฟ้า หาญยึดุดตำแหน่งนักเลงสืบอันดับของโลกไว้แทนบิดาผู้วายปราม...

(หงส์เหนือมังกร. 2547 : 237)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า โดยที่รู้จักกันว่าผู้หญิงเป็นเพศอ่อนแอ และเป็นเพศที่ควรอยู่ครอบครัวยุติธรรมแล้ว ถ้าหากสังคมให้โอกาสผู้หญิง และผู้หญิงตั้งใจทำงาน ผู้หญิงก็ทำได้ดีเหมือนกัน การสร้างตัวละครหญิงให้ประสบความสำเร็จในการเป็นเจ้าแม่ จึงเป็นการนำเสนอภาพผู้หญิงชาวจีนที่ตั้งใจทำงานที่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำมาก่อนได้สำเร็จ จึงเป็นการประกาศสถานภาพของผู้หญิงชาวจีนให้เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น

สรุปผลจากการวิจัย พบว่า ลักษณะและสถานภาพของผู้หญิงชาวจีนในนวนิยายไทยเริ่มมีความเปลี่ยนแปลง ผู้หญิงชาวจีนรุ่นก่อน ๆ ยังประพฤติตามประเพณีอยู่ ทำตัวเป็นคนเรียบร้อย อยู่ในบริเวณบ้านอย่างเดียว มีหน้าที่ดูแลงานบ้าน เลี้ยงลูก พอถึงรุ่นหลัง ผู้หญิงชาวจีนก็เริ่มศึกษา

ค้นหาชีวิตใหม่ พยายามให้ตนเองอยู่อย่างมีค่า พยายามต่อสู้กับประเพณีเก่าของสังคมจีน พยายามทำให้ความฝันของตนเองเป็นจริงได้

ตัวละครหญิงชาวจีนยังเก็บการพูดจาอ่อนโยนเอาไว้ ซึ่งเป็นบุคลิกภาพของผู้หญิง แต่มีความเปลี่ยนแปลงก็คือ เริ่มกล้าแสดงความคิดเห็นของตน เคารพความจริง กล้าต่อสู้กับความคิดแบบเก่าแก่ แต่ยังคงเคารพผู้ใหญ่อยู่เช่นเดิม ความกล้าหาญที่จะไล่ตามความฝันของตัวเอง ลักษณะและสถานภาพของผู้หญิงเริ่มมีความเปลี่ยนแปลง ผู้หญิงชาวจีนรุ่นก่อน ๆ ยังประพฤติปฏิบัติตามประเพณี เป็นคนเรียบร้อย ดูแลงานบ้าน เลี้ยงลูก พอถึงรุ่นหลัง ผู้หญิงชาวจีนเริ่มศึกษาค้นหาชีวิตใหม่ พยายามให้ตนเองอยู่อย่างมีค่า

นวนิยายไทยกล่าวถึงยุคที่สังคมไทยให้โอกาสผู้หญิงชาวจีนมีอาชีพเท่าเทียมกับผู้ชายในเรื่องอาชีพ ผู้หญิงไม่ได้ด้อยกว่าผู้ชาย งานที่ผู้หญิงทำก็ได้รับการยอมรับจากสังคมด้วย ผู้หญิงมีความสามารถเลี้ยงตนเองได้ และงานที่เธอทำก็ได้ประสบความสำเร็จด้วย ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของตัวละครหญิงชาวจีนคือต่อสู้กับความคิดแบบเก่า ผู้หญิงชาวจีนจึงพยายามทำให้ตนเองมีฐานะที่เท่าเทียมกับผู้ชาย

นอกจากนี้ สังคมไทยให้โอกาสผู้หญิงมีการศึกษาเท่าเทียมกับผู้ชายชาวจีน เมื่อผู้หญิงชาวจีนได้รับการศึกษาแล้วจึงทำให้มีสติปัญญา ตัวละครหญิงชาวจีนที่ปรากฏในนวนิยาย บางคนได้เรียนหนังสือ จึงมีความคิดทันสมัย และพยายามทำให้ความฝันของตนเป็นไปได้อย่างจริง เพื่อให้ชีวิตของตนเองมีค่า จึงทำให้สังคมเห็นถึงคุณค่าของผู้หญิง ไม่ดูถูกผู้หญิงอีก เพื่อให้ทุกคนในโลกใช้สายตาอีกแบบหนึ่งมองผู้หญิง

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ตัวละครหญิงทุกตัวสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านมาก ทำให้ผู้อ่านเห็นด้วยกับลักษณะและสถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีน บทบาทและคุณค่าของตัวละครหญิงชาวจีนด้วย ผู้เขียนเรียกร้องให้สังคมหันมาเคารพผู้หญิง ซึ่งให้เห็นถึงบทบาท และสถานภาพของผู้หญิงชาวจีนที่อยู่ในประเทศไทย ยังสะท้อนให้เห็นถึงสังคมไทยผ่านตัวละครหญิงชาวจีน ที่ผู้แต่งเรื่องขึ้น ก็เพราะว่าอยากให้คนจีนกับคนไทยเข้าใจการดำเนินชีวิตกันของกันและกัน